

TYÖN ORJAT

LEHTIA AMERIKAN TYÖVÄEN
HISTORIASTA

KIRJOITTANUT

JAMES O'NEIL

SUOMENNOS

ASTORIA, ORE. 1913.
LÄNNEN CO-OP. KUSTANNUSYHTIÖN
KUSTANNUKSELLA.

TOVERI PRESS 1 ASTORIA, ORE.

Johdanto

Julkaistessaan tämän laajennetun ja tarkistetun painoksen kirjoittaja uskoo, että pari selittävää sanaa ehkä on paikallaan. Kaksi painosta tätä kirjaa on myyty yhden vuoten aikana, ja sillä aikaa olen saanut vastaanottaa monta pyyntöä julkaista uusi painos. Myös on ehdotettu, että lisäisin siihen uuden luvun, jossa etupäässä käsittelisin työläisten taisteluja ja saavutuksia tasavallan ensimmäisen puolivuosisadan aikana. Tässä painoksessa käytänkin neuvoja hyväkseni, ja ensimmäisen sekä toisen painoksen lukija huomaa, että olen laajentanut jokaista lukua, lukuunottamatta ensimmäistä; sitäpaitsi olen vedonnut useampiin alkulähteisiin ja asiantuntijoihin sekä lisännyt yhden uuden luvun.

Yleinen tarkoitusperäni tätä kirjaa kirjoittaessani ehkä parhaiten ilmenee niissä sanoissa, jotka William B. Weeden on lausunut teoksessaan "Uuden Englannin taloudellinen ja yhteiskunnallinen historia" (Economic and Social History of New England" vol. I. sivu 22). Hän sanoo näin: "Meidän sukupolvemme aikana koetaan välttää pelkkiä valtiotaidon temppujen esityksiä, ei kerrota yksinomaan sodista ja taisteluista tai dogmatisten uskontunnustusten vaivalloisesta kehityksestä. Nykyään tahdotaan tuntea miesten ja naisten todellisia tekoja tai perheitten ja yhteiskuntaryhmien sisällistä elämää. Yksilöt, perheet ja yhteiskuntaryhmät valavat elämänsä visseihin toimintamuotoihin, jotka kutsumme taloudellisiksi tekijöiksi. Ihminen muodostaa talouden ja tämä vuorostaan muodostaa valtion."

Harvat historiat tänä päivänä antavat meille todenmukaisia tietoja Amerikan työväen elämästä, taisteluista ja sortumisesta. Vaikka työtä tekevät joukot muodosta-

vat yhteiskuntamme enemmistön, niin niistä harvoin puhutaan; niiden yhteiskunnallinen ja taloudellinen elämä salataan meiltä ja sen sijaan esitetään lukijan eteen harvoja "suurmiehiä." Arka ja mateleva tiede pelkää totuuden ilmaisemista ja sen sijaan tyytyy uhraamaan runsaasti sivumääriä puhuakseen Miles Standishin kuherteluista, John Smithin nimityksistä johonkin virkaan, tahi antaa meille seikkaperäisiä tietoja Aaron Burrin ja Alexander Hamiltonin välisestä kaksintaistelusta. Tällaiset seikat yhdessä loistavien sotakertomusten, politillisten juonnittelujuttujen ja politikoitsijain sekä muitten julki-suuden miesten keskinäisiä riitoja kuvailevien esitysten kanssa muodostavat pääasiallisimman aineen, joka tarjotaan lukijain nautittavaksi. Mutta lukija jää aivan tietämättömäksi siitä, miten kansa todellisuudessa on elänyt, kuinka ihmiset pukivat itsensä, kuinka he käyttäytyivät, millainen oli heidän siveellisyytensä ja tapansa, heidän taloudellinen elämänsä y. m. Seurauksena tästä on se, että lukija saa aivan väärän käsityksen historiasta, hänelle esitetään vain muutamia suurmiehiä, asetetaan ne etualalle ja luodaan sellainen käsitys, että ne muka loihitivat tapahtuvat esille ja muovailevat yhteiskunnallista elämää oman tahtonsa mukaisesti.

Kuitenkin on nykyään kymmeniä kirjailijoita, jotka kirjoittaessaan tämän kansan taloudellisesta elämästä, käsittävät, että olemme jo jättäneet taaksemme tämän maan historian mustimmat vaiheet. Alfred M. Heston mieltäkiinnittävässä selostuksessaan "New Jersey'n orjuudesta ja pakkopalvelijoista" (sivulla 22) kertoo, että historioitsija Bancroft oli tunnustanut James Davie Butlerille, että hän, puhuessaan Amerikan siirtolaisten keskuudessa vallinneesta rikollisuudesta, "oli sangen säästäväisesti esittänyt löytämiänsä historiallisia tosiseikkoja näistä oloista." Toisin sanoen, yksi Amerikan etevimpiä historioitsijoita tunnustaa, että hän ei ole esittänyt vilpittömällä ja puolueettomalla tavalla yhtä pöyristyttävintä vaihetta Amerikan työläisten elämässä. Kirjoitta-

essaan Massachusettsin historioitsijoista Weeden (vol. I. sivu 550) myöskin valittaa, että "on ollut liian yleisenä tapana kohottaa siirtokuntien sukupolvia suloisten enkelien joukoksi."

Tämän lisäksi on meillä neekerikirjailijan Booker T. Washingtonin esimerkki. Hän kirjoittaa kirjassaan "Story of the Negro" (sivu 108), että hänellä, ennenkuin hän rupesi tutkimaan asiata, ei ollut pienintäkään aavisusta siitä, että Amerikassa ketään muita ihmisolentoja kuin neekereitä ja intilaisia olisi myyty ja ostettu tahi muissa suhteissa kohdeltu yksityisomaisuutena." Mr. Washington oli juuri vähän tätä ennen löytänyt erään vanhan Baltimoren sanomalehden, Marylandin Journalin, jäljennöksen ja siitä lukenut ilmoituksen, jossa puhuttiin karanneesta irlantilaisesta kontrahtiorjasta. Siitä hän vasta huomasi, että Amerikan siirtokunnissa on ollut muitakin orjia kuin vain neekereitä ja intilaisia. Hänen historialliset oppikirjansa eivät koskaan antaneet hänelle tätä tärkeätä tietoa. Nämä ilmiöt osoittavat, että itsekkäät pyrkimykset ovat suorittaneet osansa salatakseen joitakin Amerikan yhteiskunnallisen ja taloudellisen elämän vaiheita ja että Amerikan historiaa on harvoin käsitelty vilpittömällä ja puolueettomalla tavalla.

Tämän kirjan tarkoitus on antaa työläisille ja niille, jotka ovat myötätuntoisia työläisten pyrkimyksille, tietoja, jotka ovat välttämättömät voidaksemme oikein ymmärtää tämän päivän kysymyksiä. Jotkut seuraavassa tehdyt väitteet ehkä tulevat pöyristyttämään henkilöitä, joiden mieliin on painunut vallassa oleva käsitys Amerikan historiasta, mutta kuitenkin en ole maininnut yhtäkään painavampaa väitettä vetoamatta sen todenperäisyyden vahvistamiseksi tunnettuihin auktoriteetteihin. Kirjassa löytyvät lähdeviittaukset olkoot oppaana niille, jotka tahtovat verrata väitteitani alkuperäisiin lähteisiin tahi edelleen tutkia näitä asioita. Useimmat mainitsemistani kirjoista ovat saatavissa jokaisesta hyvin varustetusta yleisestä kirjastosta.

Koettakaamme tehdä lyhyt yhteenveto niistä tärkeistä tekijöistä, jotka johtivat siihen, että konrolli hallituksen ja varallisuuden yli joutui pienen luokan käsiin ja katsokaamme, miten nämä ilmiöt suhtautuvat työläisiin sekä nyt että ennen nykyistä aikaa. Nämä asiat ovat seuraavat:

1. Amerikan löytö, jota seurasi kullanhimon tänne houkuttelemien seikkailijain maahan tulo.

2. Suunnattomien maa-alueitten valtaaminen ulkomaalaisten hallitsijain käsiin, jotka antoivat niitä suosi-keilleen, samalla myöntäen niille laajalle ulottuvan hal-lintovallan maitten yli.

3. Köyhtyneitten työläisten houkutteleminen Euro-pasta Uuteen Maailmaan kaikellisilla petollisilla lupauk-silla ja niiden myyminen määräaikaiseen orjuuteen. Val-koisten ihmisten ryöstöt Europassa ja Afrikan tehdyt retket mustien tuottamista varten tähän maahan sekä nii-den myynti Amerikassa.

4. Maaylimystön säätämät rikoslait ja lait karkulais-orjia vastaan, jotka sovellettiin niin mustiin kuin val-koisiinkin orjiin.

5. Politillisten oikeuksien ryöstäminen kaikilta, jot-ka eivät kuuluneet omistavaan luokkaan.

6. Amerikan vallankumouksen kautta tapahtunut si-teitten katkaiseminen, jotka olivat yhdistäneet Amerikan ylimystön vanhan maailman luokkaveljiin.

7. Perustuslakikonventioni, joka oli salainen salaliit-toutuma ja vastavallankumous köyhiä velallisia vastaan edustaen pientä vähemmistöä anastavia ylimyksiä, jotka väkivallan, väärennyksien ja petosten kautta hankkivat itselleen lujan hallituksen ja sen kautta saivat tehokasta lainsäädäntöä, poliisi- ja sotilasvaltaa työläisiä vastaan.

8. Tämän hallitsevan luokan myöhemmin tapahtunut jakautuminen kahteen ryhmään — mustien orjien omista-jiin Etelässä sekä valkoisten orjien riistäjiin Pohjoisessa, — joka ristiriita johti sotaan ja päättyi Pohjoisen riistä-

jäin vallan laajentamiseen Mexican lahteen saakka etelässä ja valtameren rantoihin asti idässä ja lännessä.

9. Työväenluokan nousu yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä, joka nousu sittemmin on asteettain kehittänyt järjestämistään kunnes edistynein osa tästä liikkeestä tänä päivänä haastaa Amerikan vallassaolijat taisteluun tuotannon lähteitten ja hallinnollisen vallan omistamisesta.

10. Työläisten tuleva voitto, joka tapahtuu valtaamalla hallinnollinen ja tuotantovalta tämän luokan käsiin ja tämän vallan käyttäminen kaikkien yhteiseksi hyödyksi.

Viimeksi mainittu seikka on vain lyhyesti käsitelty tämän kirjan viimeisessä luvussa, koska se on tuttu yhteiskunnallisen ja taloudellisen kirjallisuuden lukijoille ja koska sen tarkka esittäminen tekisi tämän kirjan laveammaksi kuin mitä kirjoittaja on tarkoittanut.

Kirjoittaja saattaa saada osakseen moitteita sen johdosta, minkä hän on puhunut Penn'istä, Washington'ista, Hamilton'ista, Madison'ista ynnä muista Amerikan historian "sankareista." Ne, jotka tänä päivänä hyötyvät yhteiskunnan kurjasta tilasta, tavallisesti käyttävät menneitten aikojen "suuria miehiä" sopivina valtteina, joiden nojalla pyytävät tukea vallalleen. Kouluissamme käytetyissä oppikirjoissa myöskin esitetään sellaista "historiaa," jolla ei ole mitään perustetta todellisissa oloissa. Kun ottaa kumotakseen tällaiset ennakkoluulot, kun koettaa esittää historian henkilöt ja traditionit niiden oikeassa valossa, niin se on tärkeä palvelus nykyajan riistetyille miljooneille työläisille. Tässä yhteydessä sopii mainita Wendell Phillipsin sanat, jotka hän lausui vuonna 1853 ja jotka sopivat hyvin vastapainoksi sille sankarien palvelemiselle, jota vallassaolevat herramme harjoittavat niin suuressa määrin:

"Me ainoastaan haluamme olla rehellisiä ja puhua kuolleista samalla tavalla kuin elävistäkin. Jos haudat, jotka kätkevät heidän ruumiinsa, samalla voisivat niellä

kaiken sen pahan, minkä he ovat tehneet ja sen esimerkin, minkä he ovat jälkeensä jättäneet, niin voisimmehan edes unohtaa heidät. Mutta paha, minkä ihmiset ovat tehneet, elää heidän jälkeensä ja heidän jättämänsä esimerkki puhuu kymmenkertaisella auktoriteetilla, kun se puhuu haudasta. Kuinka voisimmekaan saada ajatuksemme kuuluville vastapainoksi jollekin painavalle käsitykselle, jollemme jättäisi tämän päivän sankareitten palvelemisen pohjaa ja vetoaisi ihmiskuntaan sanomalla teidän sankareillenne: "Olemme tällä kertaa hävinneet, mutta me kirjoitamme tuomiomme tulevien vuosisatojen rautaisella kynällä eikä koskaan tule unohdetuksi se, että te aikananne olitte väärässä suhtautuessanne orjien vaatimuksiin!....Me varoitamme nyt eläviä, että meillä on pelottava muisti ja että heidän syntejensä ei koskaan unohdeta. Me tulemme leimaamaan jokaisen luopion nimen niin mustaksi ja kuuluisaksi, että hänen lastensa lapset punastuvat sitä kuullessaan."

Totta kyllä, me emme pidä yksilöitä vastuunalaisina yhteiskunnallisista ja taloudellisista epäkohdista, mutta kun "suurmiehet" hyötyvät kuristuslaitoksistaan ja teoillansa lisäävät työläisten kärsimän sorron määrää, niin me panemme vastalauseen sitä vastaan, että sellaiset "suurmiehet" korotetaan korokkeelle jumaloitaviksi sillä tavalla kuin monta heistä jumaloidaan. He ovat olleet aikansa ja sen pyrkimyksien tuotteita ja luonnollisesti he kulkevat aineellisten etujensa osoittamaan suuntaan. He saivat tuloja siitä, että pitivät joko valkoisia tahi mustia työläisiä orjuudessa ja he laativat lakeja, jotka tekivät heille mahdolliseksi ylläpitää luokkavaltaansa työläisten vastalauseista huolimatta.

*

Tässä painoksessa, kuten edellisissäkin, olen suonut asiantunteville auktoriteeteille tilaisuuden puhua niin usein kuin mahdollista. Voidakseni tehdä tämän, olen saanut kokea samallaisia vaikeuksia kuin pienemmässä painoksessa mainitsemiani, nim., miten voisi välttää te-

kemästä kirjaa laajemmaksi kuin mitä se nyt on. Nyt tarjoamani laajempi kirja kuitenkin tekee minulle mahdolliseksi tarjota riittävästi aineksia esittääkseni niitä kehityksen pääpiirteitä ja tärkeitä tapahtumia, jotka muodostavat taustan Amerikan sivistyselämälle.

Kirjoittaja taas pyytää huomauttaa, että hän ei yritäkään loistaa kirjallisilla kyvyillä ja kaikki arvostelut, mitkä tässä suhteessa ehkä esitetään häntä vastaan, ovat turhaan heitettyjä. Kirjoittaja on huomannut, että nykyaikoina monet kirjoittajat piirtelevät kauniskielisiä joutavuuksia, jotka mielyttävät ja rauhoittavat vetelehtiä tyhjäksi tyhjäntoimittajia ja riistävät työläisiltä heidän ajatuskykynsä. Tyhjät fraasit ja kuluneet lauseparret ovat heidän kauppatavaransa. Tämän kirjoittaja ei halua antaa tautua sellaisiin. Hän on koettanut esittää joitakin Amerikan historian unohdettuja ja salattuja tosiasioita ja jos se, mikä tässä on kirjoitettu, voi varustaa ajattelevia työläisiä tiedoilla, jotka tekevät heidät kömpelöitten politikoitsijain tempuille vastaanottamattomiksi, niin hän tuntee itseään hyvin palkatuksi tämän kirjan kirjoittamisesta aiheutuneesta työstä.

Terre Haute, Indiana, marraskuussa 1911.

JAMES O'NEIL.

LUKU I

Amerikan asuttamisen syyt

Ymmärtääksemme Amerikan historiaa on tarpeellista luoda lyhyt katsaus Europan tärkeimpiin tapahtumiin, joilla on ollut huomattava merkitys tämän maan kohtaloitten muodostamisessa. Suuret ihmisjoukot eivät muuta toiseen maahan yksinomaan seikkailuhalun vuoksi, — etenkin silloin kun sellaiseen muuttamiseen yhdistyy vaarallinen merimatka ja villiheimojen asuttaman korpimaan vaarat. Vaikuttavimmat ja vähemmän runolliset syyt kuin pelkkä seikkailuhalu ovat saattaneet suuria työläisjoukkoja asettumaan uuteen maailmanosaan, — syyt, jotka muodostavat yhden mustimman historian lehden, sillä niihin sisältyy rikkautta luovan luokan ristiinnaulitsemista ja riistämistä. Nämä syyt johtivat ei ainoastaan köyhtyneitten työläisten väkivaltaiseen maasta poiskulettamiseen, vaan vieläpä varsinaiseen valkoisten orjain kauppaan, miesten, naisten ja lasten ryöstämiseen Europan satamissa sekä heidän myymiseen jokaisessa Amerikan siirtomaassa.

Siirtolaisuuden syitten jälkiä me voimme löytää historian lehdiltä jo vuodelta 1348, jolloin rutto, n. s. "Musta Kuolema", riehui Europassa. On laskettu, että kolmas osa Europan asukas-

luvusta joutui ruton uhriksi. Tästä johtunut työvoiman vähyys tietysti vaikutti työpalkkojen nousemisen. Ne kohosivat aina kolmellakymmenellä, jopa viidelläkymmenellä prosentilla. Hallitsevan luokan johtama parlamentti yritti puoskaroida "kysynnän ja tarjonnon lakia." Statutes of Laborers-nimellä tunnettu laki Englannissa, määräsi, että työpalkkojen tulee olla samat, mitä ne olivat kaksi vuotta ennen ruton alkamista. Työläisten kuitenkin onnistui kiertää tätä lakia. Työläisten lukumäärän vähyys teki korkeammat palkat välttämättömiksi ja työnantajan oli pakko yhdessä työläisten kanssa rikkoa lakien määräyksiä, koska hän sai olla iloinen ollenkaan saadessaan työläisiä työhönsä. Työläisten olosuhteet näinä aikoina parantuivatkin tästä syystä siinä määrin, että tämä aikakausi on Englannissa tullut tunnetuksi "Työn Kuitaiseksi Ajaksi," jolloin sanotaan köyhien voineen nauttia kaikista hyödykkeistä, mitä heidän elintapoihinsa kuului. Vanhat englantilaiset historioitsijat usein mainitsevat tätä aikakautta nimellä "Merry England," — Iloinen Englanti. Työpäivän pituuteen ja saatujen palkkojen ostovoimaan nähden oli työläisten sama palkka tänä aikana suhteellisesti suurin kuin mitä työväenluokka koskaan on saanut. Professori Rogers vakuuttaakin, että "ammattilainen, joka tänä päivänä vaatii kahdeksantuntista työpäivää rakennustyön alalla, ainoastaan pyrkii valloittamaan takaisin sen, mikä hänen ammattiveljillän-

sä oli — viisisataa vuotta sitten.” Tämän asian-tilan korkein huippukohta saavutettiin viiden-mentoista vuosisadan loppuvuosina. Kuudestoista vuosisata toi mukanaan uskonpuhdistuksen ja silloin alkoi tapausten sarja, joiden kautta työläisiltä ryöstettiin heidän etunsa ja tehtiin heistä kerjäläisten ja yhteiskuntahylkyjen luokka. 1)

Katolilainen kirkko omisti Suur-Britanniassa tuntuvan osan maaomaisuudesta. Tosiasia on, että “kirkko oli päässyt Länsi-Euroopan suurimmaksi maanomistajaksi: melkein kolmasosa kaikista Saksan, Ranskan ja Englannin maista kuului kirkolle.” 2) Luostarien hävittäminen, jotka hädän aikana olivat palvelleet köyhien turvapaikkana, heitti suuria työläisjoukkoja työmarkkinoille avuttomiksi ja toisista riippuvaisiksi. Uskonvapaus toi mukanaan kirkonomaisuuden takavarikkoon ottoa ja hävittämistä. Kirkon maatilat annettiin hovisuosikkeille tahi myytiin keinottelijoille, jotka karkoittivat sieltä pois kaikki vuokraajat. Maa toisen jälkeen otettiin takavarikkoon.

Tämä kaikki oli uuden luokan nousun ja suurten taistelujen aikakauden alkua, jonka taistelun uudeksi saaliiksi muodostui Uusi Maailma.

Seitsemännentoista ja kahdeksannentoista vuosisadan aikana jatkui kansanjoukkojen köyh-

1 Katso Rogers, “Six Centuries of Work and Wages.”

2 Kautsky, “Communism in Central Europe in the time of the Reformation,” sivu 30.

dyttämistä sen kautta, että yleiset maat, jotka olivat olleet köyhien käytettävänä, nyt otettiin mahtavampien haltuun. Lainsäädäntötoimenpiteillä yksinkertaisesti laillistettiin selvä rosvous, — hallitseva luokka äänesti omaisuudekseen kaiken minkä halusi.

Huomattava on tänä aikakautena tapahtunut "maatilojen puhdistaminen," jota jatkui aina yhdeksänteentoista vuosisataan asti. Marx mainitsee kuuluisana esimerkkinä sen, että Sutherlandin herttuatar Englannissa, yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä brittiläisten sotamiesten avulla hääti 1,500 henkilöä heidän asunnoistaan ja otti haltuunsa lähes 800,000 eekkeriä maata muodostaakseen siitä lammaslaitumia. Tämä sama hyvä rouva osoitti vieraanvaraisuutta Setä Tuomon Tuvan kirjoittajalle, Harriet Beecher Stowelle, siten ilmaistakseen olevansa suosiollinen Amerikan neekerijain vapauttamiselle!

Työläisten häätämistä pois heidän asunnoistaan ja niiden pakottamista maankiertäjiksi tapahtui muissakin maissa. Vuonna 1452 samallaista, joskin vähemmän merkitsevää peliä pelattiin eräissä Böhmin osissa, jossa maanomistajat muodostivat keinotekoisia kalalammikoita entisistä tiluksistaan. 3)

Hallitseva luokka, painettuaan työläiset kerjäläisten ja hylkyjen asteelle ryhtyi nyt raatele-

3 Sama, sivu 77.

vaan lainsäädäntöön, johon monen hienon brittiläisen herran rikkaus vielä tänäkin päivänä perustuu. Muutama esimerkki Englannin historiasta riittänee valaisemaan tätä seikkaa. Eräs kuningas Henry VIII:n säätämä laki vuodelta 1530 määräsi, että vanhat ja työhönkykenemättömät kerjäläiset oli varustettava lupakirjalla. Työhönkykeneville oli varattuna vankiloita ja piiskureita. Laki määräsi, että rangaistavat on "sidottava paaluun ja heitä piiskattava kunnes veri virtaa pitkin heidän ruumistaan, jonka jälkeen heidän tulee vannoa menevänsä syntymäpaikallensa siellä tehdäkseen työtä." Mutta nämä raukat eivät voineet täyttää valaansa, sillä maat olivat otetut takavarikkoon ja lapsuusijässä oleva teollisuus ei voinut käyttää heidän työvoimaansa. Edelleen määräsi laki, että "jos kerjäämistä ja maankiertämisestä toistuu, silloin on rikollista jälleen piiskattava ja leikattava pois korva; mutta kolmannen kerran on rikollinen mestattava paatuneena rikoksentehtäjänä ja yleisen hyvän vihollisena." Tällaista veri- ja tulikastetta jatkui seuraavinkin aikoina, sillä eräs kuningas Edward VI:n säätämä laki (vuonna 1549) antoi yläluokkalaisille oikeuden tehdä orjaksi jokaisen henkilön, jonka he katsoivat laiskaksi! Laki määräsi, että omistaja saa ruoskalla tai kahleilla pakoittaa sellaisen henkilön minkälaiseen työhön tahansa. Jos tällainen työläinen poistuu isäntänsä luota muutamana päivänä ajaksi, niin on hänen otsaansa poltettava kirjain S (Slave) ja hänestä tehtävä elin-

kautinen orja. Isäntänsä saattoi myydä tahi lahjoittaa hänet muille. Jos orja nousi kapinaan rangaistiin häntä kuolemalla. Jokainen oli oikeutettu ottamaan maankiertäjältä hänen lapsensa ja pitämään ne oppilaisinaan. Samallaisia lakeja säädettiin Ranskassa, Hollannissa ja Alankomaissa. Työläisten yhdistykset, joiden tarkoitus oli parantaa työläisten oloja, olivat Englannissa lain kautta kielletyt neljäntoista vuosisadasta alkaen aina vuoteen 1825 saakka. Feodalismien kukistuminen ja uskonnonvapaus, jotka tulivat maailmaan "omantunnonvapauden" nimessä, herättivät eloon liikemiesluokan alhaisimmat västöt ja tämä luokka aloitti kilpailunsa ja ryöstönsä aikakauden edellämainittuja tapoja hyväkseen käyttäen. He lisäsivät taakkaa työläisten selkään. "Työn Kultaisen Aikakauden" jälkeinen aika teki työläisistä maattomia, köyhtyneitä, kuleksivia kerjäläisjoukkoja, jotka orjan merkki otsallaan täyttivät Englannin maantiet rangaistukseksi köyhyydestään ja — Iloinen Englanti jäi muistoksi vain.

Luther oli näin säälimättömän hallitsevan luokan etujen henkilöitynyt perikuva. Kaikkia yrityksiä, joiden kautta alempi luokka koetti hankkia itselleen aineellista etua uskonpuhdistuksesta, hän vastusti tukemalla hallitsijain vastustusyrityksiä. Hallitsijoille kuului kirkkojen omaisuus eikä talonpojille. "Ei ole meidän asiamme," kirjoitti hän, "hyökätä luostarien kimppeun, vaan ainoastaan viedä ihmisten sydämmet

pois niistä. Sitten kun kirkot ja luostarit seisovat autioina, tehköt hallitsevat ruhtinaat niiden kanssa mitä haluavat.” 4)

Ei ole tarkoituksemme hyökätä protestantisuuden tahi katolilaisuuden kimppuun, — tahdomme vain osoittaa, että se “vapaus,” jonka edellämainittu toi maailmalle, ei ollut työläisiä varten. Heidän vapautensa, samoin kuin heidän pelastuksensa oli etsittävä “toisesta maailmasta.” Lutheruksen ristiretki oli uuden hallitsevan luokan heruuteen pääsemistä, luokan, joka halusi hävittää vanhat feodalivallan raja-aidat. Uskonpuhdistus seisoi uuden hallitsevan luokan puolella ja katolilainen kirkko puolusti vanhaa. “Kuudennelta toista vuosisadalla tapahtunut uskonnollinen uudistus ei ollut syynä, vaan seurauksena, sille yhteiskunnalliselle uudistukselle, joka siirsi taloudellisen voimapisteen feodaaliherran linnasta kaupunkiin. Ja tähän taas johti laivaliikenteen kehitys sekä Uuden Maailman että uusien kauppateitten löydöt, jotka osoittivat teollisuuden alkavaa nousua.” 5)

Ranskassa edellämainittu työläisten sortuminen kerjäläisyyden asteelle on kamalaa kauhujen historiaa. Talonpoikien ja työläisten kauhea kurjuus saavutti rajoja, jotka ehkä ovat aivan tuntemattomat muissa maissa. La Bruere kirjoittaa vuonna 1689: “Maaseudulla näkee jonkinlaisia olentoja, miehiä ja naisia, jotka mustina,

4 Sama, sivu 128.

5 Dietzgen, “Philosophical Essays,” sivu 87.

kurjina ja auringon paahtamina tylsästi raatavat sidottuina maahan, jota he kaivavat ja viljelevät.” He näyttävät osaavan jollakin tavalla ilmaista ajatuksensa ja kun he seisovat pystyssä, osoittavat he jonkinlaisia ihmismuodon merkkejä. Todellisuudessa he ovatkin ihmisiä. Yön ajaksi he vetäytyvät hökkeleihinsä, jossa elävät leivällä, vedellä ja kasvien juurilla. Heiltä ei pitäisi puuttua leipää, jota he itse viljelevät. Mutta he kärsivät leivän puutetta ja kuolevat siitä. Onkin laskettu, että vuonna 1715 noin *kolmas osa Ranskan koko asukasluvusta, eli yhteensä noin kuusi miljoonaa ihmistä, kuoli nälkään ja puutteeseen.*” 6)

Vuonna 1727 monen ihmisen oli pakko elää niittyjen ruohoista ja juurista, joka seikka aiheutti St. Simonin sanomaan, että “Europan suurin kuningas on suuri vain sen kautta, että hän on kaikellaisten kerjäläisten kuningas.” Toinen kirjoittaja mainitsee, että vuonna 1739 puhkesi kolme eri nälkäkapinaa. Chartesin piispa ilmoitti kuninkaalle, että “nälänhätä ja kuolevaisuus olivat niin suuret, että ihmiset syövät ruohoa ja kuolevat kuin kärpäset.” Kaksi vuotta myöhemmin oli eräessä neljätuhatta asukasta käsittävässä kaupungissa kahdeksantoistasataa aivan rutiköyhää ihmistä. “Köyhiltä oli riistetty heidän vaatteensa, viimeinen jauhotilkkansa laarista, oven salvat ovesta.” 7)

6 Taine, “The Ancient Regime,” sivu 329.

7 Sama, Book V, Chap. I.

Saksassa kolmenkymmenvuotinen sota, vuosina 1618—1648, oli aikaansaansaanut hirveätä hävitystä. Talonpojat ja työläiset joutuivat kurjuuteen, jonka laatua ei voi sanoin kuvata. Kokonaiset maakunnat olivat hävitetyt ja muuttuneet autioiksi erämaiksi. "Ystävää ei erotettu vihollisesta ja miehet ryöstivät nääntyviltä naapureiltaan leipämurusenkin. On todistettu, että ei edes ihmislihankaan syöntiä säikähdetty, että hirsipuita ja hautausmaita oli vartioitava epätoivoisia, nälän raivostamia ihmisiä vastaan. Niin uskomattomalta kuin se kuuluukin, niin tosiasia on, että jotkut turvautuivat myös murhiin ja ihmissyöntiin. Wormsin kaupungin ympärillä, joka oli suuren kurjalistojoukon turvapaikkana, hyökättiin ohikulkijain kimppuun ja käytettiin heidän ruumiitaan elämän ylläpitämiseksi." 8)

Kuningas Ludvig XIV:n käymä sota Rheinin maakunnassa, vuosina 1674 ja 1688, hävitti tämän kauniin seudun siinä määrin, että kahden miespolven ikä tarvittiin saattaakseen se entiseen normaalitilaansa. Kaupunkeja ja kyliä poltettiin, tuhansia ihmisiä ajettiin kerjäläisiksi ja maat otettiin takavarikkoon Ranskan kuninkaan haltuun. Nälänhätä ja rutto tulivat lisäämään kurjuuteen syöstyjen asukkaitten kauhuja. Hyökkäyksiä jatkui säännöllisesti toinen toisensa jälkeen ennenkuin kansa ehti vaurastua edellisen

8 Faust, "The German Element in the United States, I osa, sivu 56.

hyökkäyksen seurauksista ja valloituksia seurasi tavanmukainen omaisuuden ryöstö ja sadon hävitys. Eräs ranskalainen armeija ryöstettyään talonpojilta heidän viljavarastonsa sentään jalomiehisesti antoi kylvösiemeniä uutta kylvöä varten. 9) Talonpojat epätoivossaan lakkasivat viljelemästä maata, joka ainoastaan lisäsi heidän yleistä kurjuutta. Heitä rasitettiin raskailla veroilla "ainoastaan ylläpitääkseen loisteessa elävätä hovijoukkoa, joka metsästi, juhli ja irstaili, kunnes vararikko tahi vallankumous teki lopun heidän mässäävästä elämästään." 10)

Kaikki nämä seikat tekivät niiden uhrit helppoksi saaliiksi William Penn'in agenteille, jotka Saksassa harjoittivat innokasta agitationia Pennsylvaniaan siirtymisen hyväksi. Penn sai osakseen ihailua myös kuningatar Annan taholta, joka kannatti hänen siirtolaisuussuunnitelmiaan ja tämän johdosta "tehtiin säännöllisiä yrityksiä saattaakseen heidät (nim. saksalaiset) tulemaan Englantiin sieltä Amerikkaan siirrettäväksi. Tällä tavalla vuonna 1708 ja 1709 enemmän kuin kolmekymmentä tuhatta saksalaista siirtyi Englannin kanavan toiselle puolelle ja sen jälkeen kuletettiin heidät englantilaisilla laivoilla New Yorkiin ja Carolinaan, mutta ennen kaikkea Pennsylvaniaan." 11)

9 Sama, sivu 58.

10 Sama, sivu 59.

11 Fiske, "Dutch and Quaker Colonies," II. osa, siv. 350-351.

Tästä lyhyestä katsauksesta me näemme, että koko Europa joutui muutoksien alaiseksi, jotka tekivät talonpojista ja työläisistä kodittomia kuleksijoita. Täyttäen maantiet kaikissa maissa, karkotettuina yleisiltä viljelysmailta, lisääntyen lakkaamatta, kärsien nälänhätää, sortuen ihmissyöjiksi, nämä kaikki kiihkeästi kääntivät katseensa Uutta Maailmaa kohti. Neitseellisesti koskematon mannermaa odotti heitä siellä, joka saattoi muodostua välineeksi hankkiakseen heille sitä rauhaa ja mukavuutta, jota he eivät saaneet kotimaassaan.

Mutta heidän kauniit unelmansa rikkoutuivat. He eivät tietäneet eivätkä epäilleet, että hallitseva luokka tekisi keltaista kultaa heidän unelmistaankin tahi että heidän kurjistunut tilansa vain muodostaisi uuden rikastumisen lähteen sekä heidän entisille riistäjilleen kuin myöskin toisille riistäjille, jotka odottivat heitä Uudessa Maailmassa, Atlantin meren rannoilla. Nämä luokkavallan uhrit olivat tarkoitettut muodostamaan ainetta uudelle orjuudelle; seikkailijajoukko käytti heitä rakentaakseen hävinnyttä onneaan ja heitti heidät Amerikan mantereelle orjuuteen, joka monessa suhteessa oli yhtä kiduttavaa kuin se, jonka he jättivät taaksansa. Tämän valkoisen orjakaupan luonne ja sen työn laatu, jonka suorittajiksi he joutuivat, tulee selvitettäväksi tämän kirjan eräessä seuraavassa luvussa.

LUKU II

Maa-alueitten anastus

Jonkinlainen runollisuuden sädekehä on luotu sellaisten henkilöitten kuin Columbuksen ja heidän tekojensa ympärille, niin, että tänä päivänä he meistä näyttävät kohoavan koko muun ihmissuvun yli rohkeuteensa, kestävyyteensä ja ihanteellisuuteensa nähden. Heitä esitetään epätsekkäiksi tieraivaajiksi, joita korkeat päämäärät johtavat ja jotka ovat täynnä innostusta kantaakseen sivistyksen hedelmiä raakalaisille kansoille. Kuitenkaan ei mikään ole kauempana totuudesta kuin sellainen luulo. "Kun pidetään suuria historian merkkimiehiä ei ainoastaan vain etevinä johtajina, vaan myöskin jonkinlaisina puolijumalina, niin sellainen on vain jäännöstä muinaisajan raakalaisuuskäsitteistä, joskin sellaisia käsityksiä vieläkin tapaa monen niin oppineen kuin oppimattomankin keskuudessa." 1)

Columbus oli vain yksi lukuisista merenkulkijoista, jotka yrittivät löytää uusia kauppateitä Indiaan. Mohammedilaisten joukkojen edistymisen pohjoiseen Vähä-Aasiasta oli jo tapahtunut enemmän kuin kahden vuosisadan aikana, kunnes vihdoinkin, viidennentoista vuosisadan puolivälissä, Konstantinopolin kaupunki joutui heidän käsiin-

1 Dietzgen, *Philosophical Essays*,” sivu 104.

sä ja sulki kauppiasten tien Indiaan. Idän aarteet olivat vuosisatojen aikana saapuneet Euroopan kolmella, Aasian läpi kulkevalla tiellä. Etehläisin tie oli merta myöten, kulkien Kiinasta, Japanista ja Malaji-saarilta Malacca-salmelle. Indian ja Arabian kauppiat tapasivat täällä kiinalaiset kauppaystävänsä, edelliset kuljettaen tavaroita ja myyden niitä Malabarrannikolla aina Ormuziin saakka Persian lahden rannalla. Tien toinen osa ulottui Arabian lahdesta Punaiselle Merelle, josta tavarat tavallisesti kuletettiin karavaaneilla Niilin virralle ja sitten virtaa pitkin Cairoon sekä Alexandriaan.

Pohjoisemmalla oli toinen tie, jota myöten Indian länsirannikoilta tulevat tavarat saapuivat Persian lahdelle ja sieltä kulkeutuivat pohjoiseen poiketen useihin rannikon satamapaikkoihin. Nämä satamat palvelivat jonkinlaisina karavanien varastopaikkoina, josta teitä kulki Persian sisäosiin ja pohjois-Indiaan. Yksi tällainen tie kulki Tigris-virtaa pitkin Bagdadiin, sieltä maata myöten Tabrisiin, sitten länteenpäin Mustan Meren ja Välimeren rannoille. Vielä yksi tie kulki Basorah erämaan halki kamelikaravaaneilla Välimeren satamiin.

Vielä pohjoisempana oli tie, joka alkoi Kiinasta saakka ja ulottui Kaspian Meren rannoille. Tähän tiehen yhtyi pieniä haarateitä kulkien pohjoiseen päin Indian sisäosista. Tämän tien pohjoispuolella oli vielä yksi, joka kulki rinnan

sen kanssa Turkestanissa, Yarkandin kaupungissa yhtyen päätiehen.

“Näitä vaivaloisia ja vaarallisia teitä pitkin, junkeilla ja muilla omituisen näköisillä Idän aluksilla, jokilaiivoilla, kamelikaravaaneilla, miu-
lien selässä, vaunuilla, hevosilla tahi ihmishartioilla kuletettiin Idän aarteita Lännen kauppiasten käsiin.” Välimeren ja Mustan Meren rannoilla otettiin nämät tavarat Europan kauppiasten haltuun. Sinne saapui kauppiaita Italian Pisasta, Venetiasta, eli Genoasta, espanjalaisia Barcelonasta ja Valenciasta, toisia Narbonnesta, Marseilles’ista, Montpellierista. Saksalaiset matkustivat Alppien yli ja ottivat mukaansa paluumatkalle Saksaa, Ranskaa ja Hollantia varten varatut tavarat ja Hansaliiton kauppiaat kuljettivat tavaroita Englantiin sekä Itämeren varrella oleviin maihin.

Tällaista liikennettä harjoitettiin vuosisatojen aikana ja tällaisia muinaisaikaisia teitä pitkin kuljetettiin Lännen hallitsevalle luokalle Idän ylellisyystavaroita. Ne olivat mausteita, rchtoja, värejä, hajuaineita, kallisarvoisia kiviä, silkkiä, mattoja, metallitavaroita ja kankaita. Liikkeen sanotaan olleen tuotteliaimman ja laajimman mitä Europassa harjoitettiin.

Vuoden 1300 seuduilla tällaiset matkat kuitenkin alkoivat häiriintyä Vähä-Aasiassa alkaneen turkkilaisten vallan nousemisen kautta. Kahden vuosisadan kuluessa turkkilaiset valloittivat maita Välimeren kummallakin puolella, —

Mustan Meren ja Aegean Meren seuduilla. Pohjois-Egyptin, Syrian, Vähä-Aasian ja Mustan Meren sekä Aegean Meren satamat olivat julmien muhammedilaisten ylivallan alaisina ja täten sulkeutuivat tiet Idästä Länteen. Turkkilaiset, kuten eräs kirjailija sanoo, "eivät ainoastaan halveksineet europalaisia kauppiaita heidän uskontonsa takia, vaan siihen yhdistyi vielä sotilaskansan halveksumista kamasaksoja kohtaan." Kauppa ja länsimainen sivistys eivät herättäneet heissä mielenkiintoa. Kun Konstantinopoli vuonna 1453 joutui turkkilaisten käsiin, niin tavaroitten kulettaminen entisiä teitä pitkin tosiasiallisesti loppui. Europan markkinoilla valitseva Idän tavaroitten kysyntä ei enää voinut tulla tyydytetyksi entiseen tapaan ja se taasen johti yrittelijäimmät henkilöt kiihkeästi etsimään uusia teitä Indiaan. 2)

Kauppiaitten oli välttämättä saatava uusia teitä kaappaansa varten ja Columbus teki löytönsä etsiessään tällaista tietä purjehtimalla länteenpäin. Täten voittohimo, eikä seikkailuhalu, oli perussyynä siihen, että merimatkoilijat ohjasivat kulkunsa ennen tuntemattomille vesille.

Tapahtumat sen jälkeen kun valkoinen mies astui Amerikan mannermaalle vahvistavat tämän edelläolevan näkökannan. Amerikan ensimmäisen asuttamisen aikakausi on taistelujen, valtauksien,

2 Katso Cheyney, "The European Background of American History," Chap. II, jossa on näitten matkasuuntien karttoja sekä yleinen esitys kysymyksessä olevasta asiasta.

riiston, orjuuttamisen ja ryöstön aikakautta ja sen uhreiksi joutuivat intilaiset sekä Euroopan rannikoille kerääntyneet kurjistuneitten työläisten suuret joukot. 3) Columbus itse antaa selviä todistuksia niistä alhaisista vaikuttimista, jotka ohjasivat hänen menettelyänsä Uudessa Maailmassa.

Kirjoittaessaan Bahaman saarilla asuvasta alkuasukasheimosta hän ilmoittaa kuninkaalle, että "heidän puhuttelutapansa on niin miellyttävää kuin suinkin voi ajatella ja he ovat niin ystävällisiä, että, — sen sanon teidän korkeudellenne, — ei ole maailmassa parempaa kansaa." Kuitenkin hän toiselta matkaltaan lähettämässään kertomuksessa, joka on päivätty tammikuun 30 p:nä 1494 sekä osoitettu kuningas Ferdinandille ja Isabellalle, kiinnittää näitten huomiota saaristossa löytyviin kultavarastoihin ja siihen, että alkuasukkaista voisi tehdä orjia. Hän pyytää karjaa, ruokavaroja ja muita tavaroita siirtolaisten laskuun ja lupaa antaa tavaroitten vastineeksi orjia, "joiksi caribbeelaiset hyvin sopivat ja ovat kaikellaiseen työhön kelvolliset. He ovat paremmat kuin mitkään toiset orjat," vakuuttaa hän. 4) Tämä hänen neuvonsa ei kaikunutkaan kuuroille korville. Vuodesta 1509 alkaen "espanjalaiset olivat hävittäneet saariston asukkaat melkein sukupuuttoon; 40,000 alkuasukasta vietiin kärsi-

3 Thwaites, "The Colonies," sivu 239.

4 Old South Leaflets, No. 71.

mään kovaa kohtaloa Cuban kaivoksissa.” 5) Eikö olekin kunniakas teko “kristilliseltä merimieheltä,” jonka kunniata lauletaan jokaisessa Amerikan kouluhuoneessa!

On kuitenkin otettava huomioon, että hallitseva luokka, asuttaessaan uusia siirtomaita, joutuu tekemisiin probleemiin kanssa, joka pakottaa esiin villiheimojen kukistamisen. Kapitalistinen järjestelmä voi saada jalansijaa jossakin uudessa maassa ainoastaan ottamalla käytäntöön pakko-työn muodossa tai toisessa. Kotimaissaan hallitsevat luokat omistavat laitoksia, jotka perustuvat vuosituhansien historiaan. Maa ja muut tuotannon välineet ovat hallitsevan luokan käsissä ja työläisillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin myydä työvoimansa ja valmistaa toisille yliarvoa. Tavarat, traditionit, koululaitokset ja kirkko ovat siellä jo suorittaneet osansa ja juurruttaneet työläisiin sellaisen uskon, että heidän kohtalonsa joko on määrätty kaikkiviisaan kaitsemuksen toimesta, tahi että se johtuu luonnon laeista, joita on turha vastustaa. Heidän isänsä olivat köyhät, laki ja uskonto ovat hyväksyneet sen ja siinä määrin on tällaisten työläisten etunsa käsittäminen hämmentynyt, että he eivät ainoastaan alistu kohtaloonsa, mutta vieläpä vuodattavat vertansa niiden hyväksi, jotka elävät heidän työstään. Työläiset kotimaassa olivat jo valloitetut sekä henkisesti että siveellisessä suhteessa.

5 Thwaites, "The Colonies," sivu 239.

Mutta uusissa maissa luokkavaltaa aluksi ei ole. Siellä on olemassa koskematon luonto täynnä luonnon lähteitä, jotka vain odottavat ihmis-kykyä muodostuakseen muotoihin, jotka tekevät ne ihmisten tarpeita vastaaviksi. Joet ja järvet, maat ja niiden aarteet ovat vailla "sivistyselämän" huomatuinta tunnusmerkkiä, — ne eivät ole minkään kansanluokan omaisuutta. Näin ollen, jos tällaisessa maassa haluaa hankkia itselleen rikkautta, käy se päinsä ainoastaan tekemällä itse työtä. Jos on saatava aikaan omistusoikeuteen perustuvaa omaisuuden kasaantumista — ja sehän on kapitalistisen yhteiskunnan ihanne — niin on vallattava maa ja täten tehtyään riippumattoman työn mahdottomaksi, on sen tilalle asetettava pakkotyö. "Laki ja järjestys" kaikkine sen seuraajineen, poliiseineen, tuomareineen, armeijoineen j. n. e. itsestään seuraavat tätä alkua, jotta voitaisiin puolustaa vallatut oikeudet omaisuudettomien ihmisten vastalauseita vastaan. Tämä on ollut kehityksen kulku kaikissa uusissa maissa, niin myös Amerikassakin.

Näin ollen ei ole hämmästyttävää, että Europan kauppiasluokan edelläkävijät, miehet sellaiset kuin Columbus, joutuessaan kahden vaihtoehdon eteen: joko tehdä itse työtä tahi orjuuttaa toisia, empimättä valitsivat jälkimäisen. Olivat-han he lähteneet vanhasta maasta uneksien jotakin muuta kuin raskasta työn tekoa ja rikkauden kokoamista vaarallisen työn kautta. "Enimmät heistä olivat seikkailijoita, jotka olivat astuneet

laivoihin ilman muuta pyrkimystä kuin se, että mahdollisimman pian saisivat kokoon rikkauksia "kultaisessa Indiassa." Heti alusta pitäen he asettuivat uudessa maailmassa sellaiselle kannalle alkuasukkaksiin nähden, että katsoivat kaiken olevan luvallista näitä vaarattomia ihmisiä kohtaan, jotka sydämmensä yksinkertaisuudessa ottivat vastaan valkoiset miehet taivaan lähettäläinä. Vähemmän kuin kolmen vuoden ajassa enemmän kuin kolmas osa saariston asukasluvusta, joka nousi useihin satoihin tuhansiin, uhrattiin voitonhimolle." 6) Näin surullisilla enteillä avattiin vuorovaikutus sivistyneen valkoisen miehen ja Lännen maailman yksinkertaisten asukkaiden välillä. Seikkailijain kullanhimo antoi Winsorille aihetta lausua Columbuksesta, että "hän innolla halusi päästä Uuden Maailman ensimmäiseksi orjavoudiksi." 7)

Jollei työläinen ole sortunut orjuustilaan, tahi jollei hallitseva luokka vaikeuta hänen pääsöänsä luonnon tuotannonlähteisiin, niin hän mieluummin asettuu työskentelemään maalle, joka ei maksa mitään, kuin että myisi työvoimansa toisille valmistaakseen niille yliarvoa. Jos kapitalisti alusta pitäen voisi tuoda mukanaan siirtomaihin kaikki vanhan maan laitokset, jos hän yhtäkkiä voisi uudessa maassa luoda yksityisomistusjärjestelmän ja jos hänellä vielä sen lisäksi olisi alustapitäen poliiseja ja tuomareita

6 Prescott, "Ferdinand and Isabella," II, osa, luku XII.

7 Winsor, "Life of Columbus," Luku XII.

pakottamassa alamaisia kuuliaisuuteen, niin voisihan hän ottaa käytäntöön sen, mikä kutsutaan "vapaaksi työksi," joka jo ennakoita on hänestä riippuvainen. Kun tämä ei ole mahdollista, niin hän jättää sikseen kaiken "vapaasta työstä" puhumisen, maa väkisin otetaan mahtavien haltuun ja orjuus otetaan käytäntöön. Taloudelliset vaikeudet, jotka kohtasivat Euroopan seikkailijoita heidän alottaessaan asuttaa Uutta Maailmaa, johtivat heitä heidän ryöstöuralleen. "Amerikassa tehdyt kultalöydöt, hävitys, orjuus, alkuasukkaiden kytkeminen kaivantoihin, Afrikan muodostaminen mustaihoisten orjien varastopaikaksi, — nämä kaikki muodostivat kapitalistisen aikakauden aamuruskon Amerikassa." 8)

Vanhan maailman hallitsijat luonteenomaisella tavalla ratkaisivat kysymyksen Uuden Maailman valloittamisesta ja orjien hankinnasta. He yksinkertaisesti luovuttivat suuria maa-alueita ränstyneille hovisuusikeille ja seikkailijoille, jotka kuljettivat ihmisiä Amerikkaan orjiksi ja seitsemännentoista vuosisadan alkuvuosina alkoivat risteillä Afrikassa muodostaen siitä verisen tantereen, jonka saaliina oli uudet varastot orjia.

Tarkastakaamme ensin näiden herrojen maananastuspolitiikkaa. Oli helppo riistää työläisiltä maa ja tehdä heidät hallisevasta luokasta riippuvaisiksi luovuttamalla maata lupakirjojen nojalla keinottelijayhtiöille. Tällaiset lupakirjat tavallisesti antoivat yksinvaltiaan vallan kir-

8 Marx, "Capital," I, osa, sivu 479, Humboldt Edition.

jassa luovutettuihin maihin nähden ja tekivät maalla asuvista työläisistä riippuvaisia vasalleja. Useimmat siirtokunnat asutettiin tällaisten lupakirjoilla varustettujen yhtiöitten kautta. Aivan samalla tavalla kuin Englannin hallitseva luokka otti takavarikkoon laajat maa-alueet, aidatti ne ja teki niillä asuvista työläisistä maankiertäjiä — samoin täälläkin riistettiin maa työläisten jalkojen alta. Suurin osa siirtokuntien aikuisista rikkauksista johtui tällaisista maan anastuksista. Kuningas Jamesin vuonna 1606 antama Virginian charteri mainittakoon tässä esimerkkinä näille seikkailijoille annetuista erinomaisesta vallasta ja etuoikeuksista.

Lupakirja luovutti laajan maa-alueen, jota ulottui toista sataa mailia Atlantin rannikkoa pitkin ja sata mailia sisämaahan, samoin kaikki saaret sadan mailin etäisyyden sisäpuolella rannikolta laskien. Lupakirjassa määrättiin, että seikkailijain tuli saada "kaikki maat, metsät, viljelysmaat, kalastuspaikat, satamat, joet, kaivannot, suomaat, vedet ja kaikki etuisuudet sekä perintöoikeudet, mitä lajia hyvänsä." Edelleen oli siinä säädetty, että ei kukaan toinen ollut oikeutettu "viljelemään maata siirtokunnan takana tahi sen alueen länsipuolella ilman siirtokunnan neuvoston erityistä lupakirjaa tahi suostumusta." Lupakirjan omistajille myönnettiin oikeus linnoittaa alueensa; vastustaa ja karkoittaa merellä tahi maalla jokaista henkilöä, joka yritti asettua heidän alueelleen tahi häiritä heitä jollakin tavalla.

Heillä oli valta ottaa takavarikkoon laivoja, tavaroita tahi muuta omaisuutta, joka kuului henkilölle, joka tavattiin kauppaa tekemässä tahi kulkemassa satamassa, joella eli muulla paikalla asutuksen rajojen sisäpuolella, ja takavarikko tahi vangitseminen pysyi voimassa kunnes sellainen syyllinen suoritti kaksi ja puoli jokaiselta sadalta sitä, mitä hän oli kuljettanut, myynyt tahi ostanut. Tällaisesta laillistetusta rosvoudesta saatu saalis joutui seikkailijain käsiin ensimmäisinä kahdenakymmenenä ensimmäisenä vuotena — sen jälkeen oli se lähetettävä kuninkaalliseen kassaan. Myös olivat lupakirjan saajat vapautetut verojen maksamisesta kotimaan hallitukselle. 9) Tuskin voi ajatella yhtiölle myönnettyjä oikeuksia, jotka laajuutensa nähden piisaisivat näille.

Suosikkien valtakunta ulottui Hudson-joen suusta North Carolinan pohjoisrajalle asti. John Smith nimittelee niitä, jotka asettuivat asumaan Virginiaan, "köyhiksi herrasmiehiksi, liikemiehiksi, lakeijoiksi ja irstailijoiksi." 10) Työläisiä kyllä ei lupakirjoihin sisällytetty, koska ne tavallisesti saapuivat pikaisen rikastumisen toivolla kiihottamien laiskain ja irstaisten seikkailijain orjina. Herroilla ei suinkaan ollut tarkoitusta jäädä maahan ja ottaa osaa erämaitten viljelemiseen sekä sivistyksen levittämiseen. He jättivät vaimonsa ja lapsensa kotimaahan odot-

9 Bryce, "The American Commonwealth," Lyhennetty painos, Liite I.

10 Lodge, "History of the English Colonies in America," sivu 66.

tamaan herrojen palaavan, mukanaan riittävästi rikkautta helpon elämän viettämistä varten. Komppaniat olivat yksinkertaisesti liikeyrityksiä ja niiden olemassaolon päätarkoituksena osakkaitten rikastuttaminen.

Historioitsijat ovat paljon puhuneet uskonnollisista ihanteista, jotka heidän mielestään inostuttivat niitä herroja, jotka siirtyivät Amerikkaan. Mutta mitä ikänään tällaiset seikkailijain ja hallitsevan luokan uskonnolliset vaikuttimet mahtoivatkin olla, niin tosiasia on, että ne palvelivat hyvänä varjona sille rosvoudelle, jota seikkailijat elämänsä aikana harjoittivat. Kolme-toista vuotta siirtokunnan perustamisen jälkeen eräs hollantilainen laiva purjehti Jamestownin satamaan ja myi ensimmäiset mustat orjat Virginian viljelysmaitten omistajille. Samana vuonna — 1619 — tuotettiin Englannista nuoria tyttöjä ja myytiin Jamestownin asukkaitten vaimoiksi 120 tupakkipaunan hinnasta (noin 80 dollaria). Myös tuotettiin laivalasti rikosvankeja ja myytiin heidät orjiksi. Vuonna 1692 tapahtui eräs seikka, joka heittää vähän valoa maan anastajien pyhyiden laatuun. Kun eräs virginialainen lähetystö pyysi lupakirjaa perustaakseen yliopiston, perustellen pyyntöään sillä, että korkeampi sivistys oli tarpeellinen, jotta saataisiin pappeja pelastamaan ihmisten sielut, niin amiraali Seymor huudahti: "Sielujanne! Piru vieköön sielunne, viljelkää tupakkaa." 11)

11 Thwaites, "The Colonies," sivu 103-104.

Ne seikkailijaherrat, jotka historia mainitsee Virginian perustajina, eivät koskaan nähneetkään Amerikan rannikkoa. He jäivät Englantiin, ja ainoastaan sijoittivat rahojaan tähän yritykseen; toiset joita kutsuttiin "planters" — viljelijät — lähtivät siirtolaisiksi. Virginian yhtiön historia on petkutusten ja ryöstöjen historiaa. Monilta viljelijöiltä ryöstettiin heidän työnsä tulokset. Monet houkuteltiin lähtemään Englannista Virginiaan valheellisilla ilmoituksilla, joissa luvattiin runsaasti palkintoja, mutta joita ei koskaan täytetty. Suurin osa siirtolaisista joutui vain komppanian palkkalaisiksi ja vuokraajiksi. Vuoden 1610 jälkeen eräs kuvernööri pani alulle sotilaallisen komennon, jolloin työläiset järjestyneissä riveissä ajettiin työhön ja ankarasti rangaistiin heitä tottelemattomuudesta. "Jatkuvasta huolimattomuudesta rangaistiin ka-leeripalveluksella vuodesta aina kolmeen vuoteen saakka. Pienemmistäkin rikoksista rangaistiin kahleorjuudella monen vuoden ajaksi. Uhrit valittivat, että rangaistustapoina oli myös ruoskimista, hirttämistä, ammuttamista ja jäsenten katkomista."

Siirtokuntien hallitusjärjestelmä muistutti vankilakomentoa. Eräs kirjailija vakuuttaa, että "siirtolainen väkisin pidettiin siirtokunnan rajojen sisäpuolella eikä hän saanut olla missään yhteydessä kotimaassa olevien ystäviensä kanssa. Komppania sensuroi hänen kirjeitään ja jos ne sisälsivät jotakin herroille epämiellyttävää, niin

ne yksinkertaisesti hävitettiin. Siirtolainen oli mielivaltaisten kuvernöörien ja heidän määräyksiensä armoilla ja hänen oli pakko alistua kaikkiin oikeutensa loukkauksiin, jotka kuvernööri tahi komppania katsoi edulliseksi ottaa käyttöön. Hänen todellinen asemansa oli orjan, joka työskentelee yksinomaan vain jonkun kauppa-liikkeen hyväksi. Hänen käytöksensä oli ruumiillisen rangaistuksen tahi vielä ankarampien rangaistuksien alainen. Komppania oli oikeutettu vuokraamaan hänet jollekin toiselle ja kuvernöörillä oli oikeus käyttää siirtolaisia omiksi tarpeikseen mielensä mukaisesti." 12)

Täten Virginia, jonka perustaminen oli rakennettu valtaukselle ja yksinvallalle, asteettain kehittyi luokka-aristokratiavallaksi, joka eli vielä kauvan vuoden 1776 vallankumouksen jälkeen, muodostaen vetelehtivän, kettuja metsästävän, uhkapeliä harjoittavan, juopottelevan yläluokan; sen palveluksessa oli valkoisia ja mustia orjia, se hallitsi valtiota ja kirkkoa, loi tapoja ja traditioneja, muodosti yleisen mielipiteen ja hallitsi kaikki alapuolellansa olevat kansankerrokset; se oli yhteiskunta, joka omisti vähän sellaista, mikä herättäisi meidän ihastustamme ja vielä vähemmän ansaitakseen historioitsijain kiitoksen.

Vuonna 1681 kuningas Charles II lupakirjan nojalla luovutti William Penn'ille 40,000 neliömailia Amerikan maata korvaukseksi jostain ve-

12 Ballagh, "White Servitude in the Colony of Virginia," Johns Hopkins University Studies, Luku I.

lasta, joka Penn'in isällä, Englannin laivaston amiraalilla, oli saatavana Englannin hallitukselta. Siihen aikaan oli Englannin kuninkaitten tapana maksaa velkojaan tahi osoittaa suosikeille suosiota antamalla laajoja maanluovutuksia ja joskus nämä luovutukset sisälsivät maita, jotka jo olivat aikaisemmin annetut jollekin toiselle englantilaiselle. Tällaiset ristiriitaiset luovutukset aiheuttivat loppumattomia riitaisuuksia tavottelijain välillä. Mutta se oli kuninkaalle erittäin helppo tapa päästä veloistaan tahi korvaamasta suosikiensa palveluksia. Kuninkaalle sellainen ei maksanut mitään, sehän ainoastaan siirti Uuteen Maailmaan siirtyneet köyhät ihmiset maaruh-tinaitten käsiin. Penn osottautui yhdeksi maailman suurimmaksi maakeinottelijaksi ja myöskin suurisuuntaiseksi kauppaliikkeen ja valkoisen orjakaupan harjoittajaksi, kuten eräässä seuraavassa luvussa tulemme näkemään. Joskin Penn'in hallitusvalta oli ihmisellisempää Etelän siirtokuntiin verraten, niin ne olosuhteet, joiden valitessa köyhät siirtolaiset tekivät pitkän matkansa Uuteen Maailmaan, olivat monessa suhteessa vielä kamalimmat kuin ne, jotka kehittyivät neekeri-kaupan yhteydessä. 13)

Vuonna 1682 ilmestyi julkisuuteen lentokirjanen, jonka tekijänä mainitaan William Penn. Sitä seurasi monta muuta ja niitä levitettiin ympäri Europan, mutta etenkin Saksassa. Eräs kirjailija lausuu seuraavan tuomion ensinmainitusta

13 Katso lukua Valkoinen orjakauppa.

kirjasesta: "Siinä esitetty sunnitelma houkuttelee varakkaita ihmisiä ottamaan haltuunsa laajoja maa-alueita ja kiihottaa vähävaraisia niihin asettumaan rikkaitten nyljettäviksi." 14) Kirjanen oli huolellisesti kokoonpantu ja köyhille tarjotut ehdot lausuttiin sellaisessa muodossa, joka näyttäisi houkuttelevalta. "Siirtolaiselle annettiin ymmärtää, että hänellä nyt oli hyvä tilaisuus pääsemään erilleen vanhan maailman sorrosta ja saavuttamaan taloudellista riippumattomuutta." 15) Siirtolaiselämän synkkiä puolia, korpimaitten vaivoja, alituisia vaaroja villiheimojen taholta, tarveaineitten puutetta, asutuksen harvalukuisuutta — näitä seikkoja ei mainittu siinä kirjallisuudessa, jossa keuhuttiin uusien siirtokuntien elämää. Epäedulliset puolet jätettiin mainitsematta niiden tahoilla, joiden etujen mukaista oli siirtokuntien asuttaminen ja kasvaminen.

Vielä lisätäkseen siirtolaisuutta lähetettiin ulkomaille agenteja houkuttelemaan ihmisiä siirtymään Amerikkaan. Tällaiset agentit olivat usein laivankapteenienkin palveluksessa, viimeksimainitut nim. myös ottivat osaa kiihotukseen, koska siitä saivat suuria voittoja. Agentit tunnettiin nimellä Newlanders (uuden maan miehet) ja he saivat asiamiespalkkion jokaiselta, jonka saattoivat lähtemään matkalle. He turvautuivat monellaisiin temppuihin ja näyttelemiseen lisä-

14 Karl Frederick Geiser, "Redemptioners and Indentured Servants in Pennsylvania," sivu 10.

15 Sama, sivu 12.

täkseen tulojaan. He pukeutuivat hienosti ja pitivät näytteillä jalokiviä ja muita kalleuksia uskotellakseen uhreilleen, että kultaa ja rikkautta oli helposti saatavana Amerikassa. Agenteille heidän lähtiessään Europaan uskotut kirjelähetykset avattiin ja jos ne sisältivät totuuden siirtokunnissa vallitsevista olosuhteista, niin ne kirjoitettiin uudelleen agenttien toimesta. Abbe Raynal kirjoittaessaan näistä inhoittavista menettelytavoista sanoo m. m. "Yksinkertaiset ihmiset, tällaisten loistavien lupauksien kiihottamina, sokeasti seuraavat kurjia agenttia, jotka ovat tämän inhoittavan liikkeen palveluksessa." 16)

Agenttien aikaansaama Saksan työläisten siirtyminen Amerikkaan muodostui lopultakin kyl-
lin suureksi nostaakseen Saksan hallitsevan luokan, joka pelkäsi, että siirtolaisuus saa aikaan työvoiman puutteen ja sitä seuraavan palkkojen kohoamisen. Nyt ruvettiin laajalle levittämään kirjallisuutta, joka totuudenmukaisemmin selosti Amerikan oloja ja jopa ruvettiin säätämään lakeja siirtolaisagenttien liikkeen ehkäisemiseksi. Eräs sanomalehti vuonna 1751 sisälsi seuraavan ilmoituksen: "Hallitus on antanut määräyksen, että ei yksikään Newlander saa oleskella maassa; ja jos sellainen tavataan, niin on hän vangittava ja heitettävä linnaan." 17)

16 Geiser, sivu 19.

17 Faust, "The German Element in the United States," I. osa, sivu 62.

Tällaiset hallituksen määräykset kuitenkin saivat aikaan ainoastaan sen, että agentit pakotettiin toimimaan salaisesti ja edelleen jatkoivat kirjallisuuden levittämistä. Eräessä lentokirjassa sanottiin, että Uudessa Maailmassa lehmät ammuvat viheriällä laitumella kaiken vuoden, että hunajaa löytyy ontoissa puurungoissa, että siellä on kolmeen sataan nousevia kalkkunajoukkoja ja hanhet kävelevät kaksisataa käsittävässä laumoissa. Puhvelihärät pistävät päänsä talojen ikkunoista sisään, karhut ovat vallan pieniä ja alligatorit kerrassaan vaarattomia, jota paitsi niiden häntä kelpaa syötäväksi! 18) Tällaisilla juutuilla ja petkutuksilla houkuteltiin tuhansia ihmisiä lähtemään siirtomaihin, lähtemään matkalle, joka oli sitä laatua, että he kiittivät jumalaa hetkenä, jolloin vihdoinkin pääsivät erilleen valkoista orjakauppaa harjoittavista laivapäälliköistä.

Uudessa Hollandissa (nykyinen New York) päästiin ehkä kaikista pisimmälle feodaalisen yhteiskuntajärjestelmän järjestämisessä Amerikan mantereelle ja jäännökset feodalisista etuoikeuksista, jotka olivat annetut ja seitsemännentoista vuosisadan aikana, olivat vielä olemassa yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisen neljänneksen aikana. Tämä maakunta, samoin kuin Virginia, muodostui aristokratian tyyssijäksi, joskin — toisin kuin viime mainitussa — neekerijoukko ei esittänyt mitään tärkeätä osaa sen his-

18 Sama, sivu 64.

toriassa. Uusi Hollanti muodosti maan osan, jonka Hollandin hallitseva luokka hallituksensa kautta anasti haltuunsa. Hollantilainen Länsi-Indian yhtiö, Hollandin hallituksen lupakirjalla varustettu korporationi, päätti vuonna 1629 antaa jokaiselle yhtiön jäsenelle, joka perustaa viisikymmentä henkilöä käsittävän siirtokunnan, kuusitoista mailia pitkän maapalan joen varrella, joka alue sai ulottua sisämähän niin pitkälle kuin maata piisaa. "Tällaisten maa-alueitten yhteydessä luovutettiin kaikellaisia feodaalioikeuksia, siihen luettuna hovinpitooikeus ja oikeus kaupantekoon kaikkialla yhtiön alueella." 19) Luovutus tehtiin ikuisiksi ajoiksi ja kaupanteko-oikeus oli rajoittamaton lukuunottamatta nahkatarvain kauppaa.

Tällaisia luovutuksia tehdessään ei hallitsevain tarvinnut nähdä muuta vaivaa kuin piirtää nimensä kirjan alle. Ilman vastaavaa korvausta luovutettiin suosikeille runsaita rikkauden lähteitä. Ja työläisten tila oli täällä sellainen, että heidän ei suinkaan tarvinnut kantaa rautakahleita tunteakseen itseään orjiksi. Näistä maa-alueista kehittyi sittemmin mahtava maaomistusluokka, jonka rikkaat tilukset ulottuivat pitkälle Hudson joen kummallekin puolelle ja joka matki vanhan maan hallitsijoita ympäröimällä itseään hovi-elämän loistolla.

Kuusi vuotta myöhemmin annettiin seikkailijoille vielä suurempia etuoikeuksia. Jokai-

19 Lodge, "History of the English Colonies," sivu 286.

nen, joka perusti neljäkymmentäkahdeksan täysi-ikäistä henkilöä käsittävän siirtokunnan, sai kuusi vuotta aikaa suorittaakeen kirjan lunastushinnan. Ei kukaan saanut lähestyä kuutta mailia lähemmäksi tällaisia maa-alueita ilman omistajan lupaa. "Omistaja yksinään edusti oikeudenhoitoa ja edusti sitä varsin kovakouraisella sekä mielivaltaisella tavalla. Hän ei ainoastaan rangaissut lakien rikkomuksia, vaan hän itse sääti laitkin. Hänellä oli täysi valta nimittää virkamiehiä ja laatia lakeja. Sitä paitsi oli hänellä oikeus ylläpitää poliisivalta alueellaan." 20)

Ainoana työläisten turvana oli se, että he saivat vedota Uuden Hollandin keskusvirastoon, mutta seikkailijat tavallisesti saivat riistetyksi heiltä senkin vähäisen turvan ennen matkalle lähtöä pakottaen työläisiä sitoutumaan olemaan käyttämättä tätä oikeuttaan. 21)

Kirjailijat kertovat näistä herroista, että he ympäröivät itseään kaikellisella loistolla ja komedella. Samoin kuin monet vanhan maan pikkuruhtinaat, hankkivat hekin itselleen omia lippuja ja valtamerkkejä. He linnoittivat alueitansa linnoilla, varustivat niitä tykeillä ja ylläpitivät palkkasotureita. 22) Ei kukaan mies- tai naispalvelija saanut poistua palveluksestaan siinäkään tapauksessa, että omistaja avoimesti rikkoi heidän välisen kontrahdin. Työläiset olivat

20 Myers, "History of the Great American Fortunes," I. osa, sivu 16.

21 Thwaites, "The Colonies," sivu 199.

22 Myers, sivu 21.

pakotetut allekirjoittamaan sitoumuksia, joiden nojalla he eivät saaneet myydä tai ostaa muuta kuin mitä alueella oli saatavissa, he eivät saisi ostaa muualta kuin isännän kaupasta, heidän oli jauhettava viljansa isännän myllyssä, ostettava leipää hänen leipomostaan, puuta hänen varastoistaan ja väkijuomia hänen polttimoistaan. 23)

Tällainen menettelytapa, jonka mukaan hallitseva luokka anasti maata sitä mukaan kun työläisiä siirtyi Uuteen Maailmaan, asetti työläiset yhtä varmasti feodaaliherrojen käsiin kuin Europassa tapahtuneet häädöt sen tekivät. Tämän lisäksi oli tuhansien kärsittävä orjuutta korvaukseksi laivamatkastaan. Tästä valkoisesta orjuudesta puhutaan tarkemmin eräessä seuraavassa luvussa. Tässä tahdomme vielä vain mainita muutamia muita kuninkaallisia maanluovutuksia, jotka tekivät kaikellaisista seikkailijoista, irstailijoista ja keinottelijoista työläisten herroja ja mestareita.

Vuonna 1627 luovutti kuningas Charles I loordi Baltimorelle ja hänen perillisilleen nykyisen Marylandin valtion ja suuren osan siitä maasta, joka nykyään muodostaa Delawaren valtion. Loordin kuoleman jälkeen peri poika kaikki rikkaudet. "Omistajalla oli oikeus julistaa sota, solmia rauha, nimittää kaikki virkailijat, siihen luettuna tuomaritkin, hallita sotalain no-

23 Sama, sivu 46. Myös katso Thwaites, sivu 199, ja Lodge, History of the English Colonies," sivu 327.

jalla, armahtaa vankeja ja luovuttaa maata.” 24) Tämä Maryland-siirtola oli itse asiassa samallainen kauppayhtiö kuin muut. Mutta, jotta saataisiin riittävästi työvoimaa herrojen palvelukseen, maata ei myyty yksityisille ennen vuotta 1682. Herroille annettiin maata suhteellisesti sitä mukaan, kuinka paljon orjia he saattoivat tuottaa vanhasta maasta. Ensimmäisille seikkailijoille näillä seuduilla myönnettiin 2,000 eekkeriä jokaista viittä maahan tuotua orjaa kohti, ja siitä oli suoritettava 400 paunaa vehnää. Vähemmästä määrästä kuin viidestä annettiin 1,000 eekkeriä maata, josta oli maksettava 20 paunaa vehnää vuodessa. Jos tuotti alle 16 vuoden vanhoja lapsia, niin siitä sai 50 eekkeriä maata. Myöhemmin tulleet seikkailijat saivat ainoastaan puolet tästä määrästä ja vuokramaksukin kohotettiin 400:sta 600:aan vehnäpaunaan. Valkoisten orjien kauppa muodostui sangen tuottavaksi ja syntyi varsinainen keinottelijaryhmä, joka työkseen tuotti tällaisia orjia saaden käsiinsä suuria maa-luovutuksia. 25)

Marylandin yhteiskuntaelämä muodostui samallaiseksi kuin Virginiassa, joskin on myönnettävä, että näitten molempien siirtokuntien hallitseva luokka ei näytellyt sellaista kansanvaltaisuuden naamaria kuten teki uuden Englannin ylimystö. Marylandissa oli voimassa tavatto-

24 Thwaites, "The Colonies," sivu 82.

25 Katso McCormac, "White Servitude in Maryland," Johns Hopkins University Studies, Luku 2.

man raaka laki neekerijien varalle ja valkoiset orjat, samoin kuin maahan tuodut rikosvangit, pidettiin rautoihin kytkettyinä tekemässä maanteitä ja usein pakotettiin rakentamaan rikkaitten maanomistajain rakennuksia. Marylandiin saapuneet työläiset tavallisesti olivat sydämättömien agenttien uhreja, heidän kontrahtejansa väärennettiin ja lisättiin niihin vuosia palvelusaikaa. 26)

Marylandin papisto matki herrojansa ja mateli heidän edessään ehkä suuremmassa määrässä kuin yhdessäkään toisessa siirtokunnassa. Ei ollut mitään tavatonta tavata pappeja tukkihumalassa eikä sekään, että he nylkivät köyhiä mitä sydämättömimmin. "He uhmailivat siivoutta ja yleistä mielipitettä. He metsästivät, ottivat osaa hevoskilpailuihin, joivat, harjoittivat uhkapeliä ja mässäsivät yhdessä rikkaitten maanomistajain kanssa. He muodostuivat kaikkien muitten siirtokuntien pilkaksi ja jokaista rappiolle joutunutta pappia, jota pidettiin ammattikuntansa mustana lampaana, tavattiin sanoa "Marylandin papiksi." 27) Maan ja valtiollisen vallan ollessa muutamien orjavuotien käsissä ja mädäntyneen papiston laulaessa mahtavien kunniaa, Marylandin työläisille oli sangen vähän yhteiskunnallista turvaa siinäkin tapauksessa, että he eivät suorastaan olleet edellämämainitun laisessa orja-asemassa.

26 Lodge, "History of the English Colonies," sivu 126.

27 Sama, sivu 123.

Vuonna 1629 luovutti kuningas Charles I oikeusministerilleen nykyisen North Carolinan, "Carolinan maakunnan" nimellä, sillä ehdolla, että se kohtuullisen ajan kuluessa pantaisiin asutuksen alaiseksi. Luovutuksen ehtoja ei täytetty, mutta herra sai pitää maan. Sen sijaan kuningas Charles II vuonna 1689 ryösti oikeilta siirtolaisilta maan, jonka he olivat ostaneet intilaisilta ja luovutti sen kahdeksalle suosikilleen, jotka olivat tehneet hänelle arvaamattomia palveluksia. Seuraavana vuonna nämä keinottelijat hankkivat itselleen uuden lupakirjan, jonka mukaan he saivat lisäksi maa-alueen, joka ulottui yli koko Pohjois-Amerikan eteläosan ja oli tarkoitettu ulottumaan aina Tyynen meren rannikolle asti. 28) Tällä alueella kehittyi erittäin raaka orjuuden muoto, jonka vertaista ei löydy mistään.

Riisin ja indigon viljelys siirtokunnan soisilla mailla osottautui sangen vaaralliseksi valkoisille miehille, ja niitä kuoli laumottain, niin että kahdeksannentoista vuosisadan alkuvuosina nousi mustien orjien kysyntä sangen suureksi. Vuonna 1765 niitä oli enemmän kuin 100,000. Yhden vuoden kuluessa neekeriorja tuotti enemmän riisiä, kuin mitä tarvittiin neekeriorjan ostamiseen. Toisin sanoen, *kävi edulliseksi tappaa orjat työllä*. Rikkaat viljelyksien omistajat eivät asuneet viljelysmailla, vaan vetäytyivät terveellisempään Charlestonin kaupunkiin ja jättivät voutinsa hoitamaan asioita. Orjat kuuluivat en-

28 Sama, sivu 125.

nenaikaisesti, muodostaen tässä suhteessa vastakohdan muille siirtokunnille. Charlestonissa herrat elivät hauskaa elämää orjien palvelemina, — joivat, pelasivat, kävivät pidoissa, tanssiaisissa ja muissa huvituksissa. Heidän elintapansa oli turmeltunutta ja juopottelemisen tässä kuumassa ilmanalassa tuotti aikaisen kuoleman. “Kuolevaisuus tämän perusteella oli niin huomattava, että naiset, jotka eivät käyttäneet väkijuomia, tavallisesti pääsivät kaksi kertaa naimisiin.” 29)

Tällaiset seikkailijain perustamat etuoikeutetut komppaniat esittivät tärkeätä osaa Pohjois-Amerikan asuttamisessa. Noin viisikymmentä tai kuusikymmentä komppaniaa oli saanut lupakirjansa Englannin, Hollandin, Ranskan, Tanskan ja Ruotsin hallituksilta, ja niitä kaikkia kiihotti liikkeestä odotettavissa oleva voitto. 30) Useissa tapauksissa niillä oli feodalin valta ja ne olivat naamioituja rosvokoplia, jotka toimivat lain suojassa. Ensi tilassa ne kaikki olivat “voittoa tavoittelevia liikeyrityksiä ja vasta toisessa tilassa asuttamisyrityksiä, joiden harrastuksena olisi ollut maan kehittäminen siirtolaisten kautta.” 31) Marxin lause, että “pääoma on syntynyt maailmaan tihkuen verta ja lokaa jokaisesta houkosestaan,” pitää hyvin paikkansa niin täällä kuin Europassakin.

29 Sama, sivu 185. Myös katso Thwaites, “The Colonies,” sivu 99.

30 Katso Cheyney, “The European Background of American History,” VII osa, jossa on luettelo näistä yhtiöistä.

31 Lodge, “History of the English Colonies,” sivu 165.

Edelläolevat esimerkit Amerikassa tapahtuneesta maitten anastuksesta riittävät osoittamaan, millä keinoilla tänne syntyi rahaylimystä, joka teki Europasta siirtyneet köyhät työläiset riippuvaisiksi maaruhtinaista. Pääoman ensimmäiset varastot, kuten näemme, eivät suinkaan perustuneet omistajain "ahkeruuteen," "toimeliaisuuteen" tahi kovaan työhön, vaan olivat kootut varkauden, ryöstön ja petoksien kautta. Koulumme esittävät meille tuon edellisen väitteen, mutta historia opettaa jälkimäisen.

Koulumestarit ja porvarilliset vääristelijähistorioitsijat ovat niin nerokkaasti osanneet väritellä menneitten aikojen vaiheita, että maa-anastuksien todellinen luonne ei edes muistonakaan säily työläisten mielessä. Niin ei kuitenkaan ollut asianlaita yhdeksännentoista vuosisadan alussa. Amerikan ensimmäinen suuri työväenliike, joka tapahtui yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä, ei vielä ollut unohtanut siirtokuntien ylimystön keinoja työläisten orjuuttamiseksi. Esimerkiksi vuonna 1829 selitti Työläisten Puolue New Yorkissa pitämässään kokouksessa, että "valtion avulla tapahtunut maan alkuperäinen anastus yksityisten ehdottomaksi omaisuudeksi oli barbarimaista ja oikeudentonta menettelyä. Se oli feodaaliluonteista sitä suuremmalla syyllä, koska ne, jotka saivat suuria omaisuuksia, olivat loordeja ja ne, jotka saivat vähän tahi eivät saaneet mitään, olivat vasal-

leja.” 32) Mutta tämän päivän työläiset ovat unohtaneet tosiasiat, jotka heidän isänsä julistivat sata vuotta sitten.

Maitten anastaminen ei jäänyt yksinomaan noitten alkuperäisten luovutuskirjain varaan. Sitä jatkoivat Europan kuninkaitten tänne lähettämät kuvernöörit. Sitä mukaan kun viljelyksen raja siirtyi länteenpäin, antoivat kuvernöörit maata kaikellisille keinottelijoille tahi myivät sitä heille. Myös käytettiin hyvänä tapana sitä, että intilaiset juotettiin humalaan ja kun he siitä selvisivät, huomasivat, he, että heiltä oli petkuttamalla ostettu heidän maansa. Eräs oloja tunteva henkilö on tässä lausunut seuraavasti: “Rappiolle joutuneet hovisuosikit tavottelivat siirtokuntien kuvernöörinpaikkoja keinona saada takaisin menettämänsä omaisuudet eivätkä välittäneet edes peitelläkään näitä likaisia tarkoituksiansa. Siirtokuntien neuvoskuntien jäsenille tavallisesti luovutettiin osa saaliista ja moraalitytö virkailijain keskuudessa oli yleensä sangen alhainen.” 33) Eräs New Yorkin kuvernööri, eversti Fletcher, oli kuvaava tällaisten olioitten perikuva. Kuvernööri Bellomont, joka oli yksi harvoja poikkeuksia yleisestä säännöstä, kirjoittaa vuonna 1700 monta eri kertaa Lontooseen kauppaministeriölle, kiinnittäen sen huomiota Fletcherin tekoihin. Fletcher oli “liitossa ran-

32 Myers, “History of the Great American Fortunes,” I osa, sivu 172.

33 Thwaites, “The Colonies,” sivu 110.

nikolla riehuvien merirosvojen kanssa; hän avonaisesti myi niille lupakirjoja ja vieläpä väitteään hänen jakaneen saaliin heidän kanssa, samalla aikaa ryöstäen itselleen tullituloja ja harjoittaen salakuljetusta sekä kaikellaista muuta luvatonta liikettä.” 34) Hän myöskin luovutti suuria maa-alueita mitättömästä hinnasta. Vuonna 1698 Bellomont syytti Fletcheriä siitä, että hän oli ystävyysuhteissa erään kuuluisan merirosvon kanssa, joka juuri oli palannut saaliineen Indiasta, että hän myi merirosvoille suojeluskirjoja sadasta dollarista miestä kohti, että tällaisia suojeluskirjoja julkisesti kaupattiin edellämainitulla hinnalla ja että muutkin virkamiehet ottivat osaa tällaiseen peliin. 35)

Kahdeksannentoista vuosisadan puolivälissä syntyi maanosto- ja myyntiyhtiöitä. Ohion yhtiö, jonka yhtenä huomattuna jäsenenä oli George Washington, perustettiin vuonna 1749. Kuningas George anteliaasti luovutti tälle yhtiölle 500,000 eekkeriä maata, jonne sen oli asetettava asumaan vähintään sata perhettä ja ylläpidettävä linnoitus. 36) Vuonna 1787, Washingtonin ollessa salaisen perustuslakikonventionin puheenjohtajana Philadelphiassa, tämän yhtiön asiamies, eräs pappi nimeltä Manasseh Cutler, oli New Yorkissa “järjestämässä” kongressissa “ensimmäistä tasavallan suurta maajobbia,” kuten McMaster sitä ni-

34 Lodge, “History of the English Colonies,” sivu 301.

35 Hart, “American History Told by Contemporaries,” II osa, siv. 245-246.

36 Thwaites, “The Colonies,” sivu. 283.

mittää. Tähän "jobiin" sisältyvä rosvous pantiin toimeen ammattilobbyistin kaikkien sääntöjen mukaisesti ja monet kongressin jäsenet saivat osansa saaliista. Viisi miljoonaa eekkeriä maata luovutettiin 66 sentin hinnasta eekkeriä kohti, mutta koska maksu suoritettiin arvonsa milt'ei menettäneellä rahalla, niin todellinen hinta oli ainoastaan kahdeksan tahi yhdeksän senttiä eekkeriltä. 37) Washingtonin ensimmäisen kerran ollessa presidenttinä sama yhtiö, vuonna 1792, sai toisen maaluovutuksen, johon sisältyi lähes miljoona eekkeriä maata. Hinta maksettiin vapaus-sodan aikana annetuilla maksuosoituksilla ja armeijan velkakirjoilla, jotka ostajat olivat saaneet mitättömästä osasta niiden todellista arvoa. 38)

Keinotelijat niittivät suunnattomia voittoja ja muodostivat vahvan osan hallitsevasta luokasta siirtokuntien viimeisinä aikoina sekä kauvan tasavallan perustamisen jälkeen. Tulemme edempänä näkemään, kuinka eräs maa- ja laivayhtiö pani alulle liikkeen omaksi edukseen, jonka tuloksena oli perustuslakikonventionin lukittujen ovien takana pitämä kokous Philadelphiassa.

Maaluovutukset ja anastukset seikkailijan hyväksi ovat jatkuneet meidän päiviimme saakka. Kävisi liian väsyttäväksi selostaa kaikkia

37 McMaster antaa erittäin mieltäkiinnittäviä tietoja tästä asiasta kirjassaan "History of the People of the United States," I. osa, siv. 507-513.

38 Myers, "History of the Great American Fortunes," II. osa, sivu 16.

niitä eri tapoja, joiden mukaisesti tällaista tukkurosvoutta harjoitettiin, etenkin niinä aikoina, jolloin alettiin muodostaa suuria rautatieyhtiöitä. Että tällainen menettely ei vielääkään ole loppunut, siitä on todistuksena Ballinger-Pinchot juttu, joka nyt juuri häiritsee kongressin yksitoikkoista toimintaa. 39) Useimmat rautatiekompaniat ovat joko suorastaan varastaneet suuria maa-alueita tahi ovat lainlatijakunnissa olevien Magenttiensä kautta äänestäneet itselleen maata.

Olemme edellisessä lyhyesti esittäneet niitä syitä, jotka johtivat Amerikan löytöön ja asuttamiseen, ja olemme huomanneet, että syynä on ollut Europan hallitsevien luokkien etu. Turkkilaisten edistymisen sulki entiset kauppatiet, joita pitkin vuosisatojen aikoina oli saatu ylellisyystavaroita, jotka tarjosivat mukavuutta ja loistoa kuninkaille, ruhtinaille sekä muille hallitsevan luokan jäsenille. Silloin ruvettiin kiihkeästi hakemaan uusia teitä meritse, koska sen ajan oppineitten miesten keskuudessa jo oli päästy yleisesti selville siitä, että maa on pyöreä. Columbuksen tekemät löydöt näin ollen olivat vain luonnollisia olosuhteitten seurauksia. Tiedot lännellä löytyvästä suuresta mantereesta luonnollisesti herättivät toiveita saada sieltä kul-

39 Maaliskuussa, vuonna 1910.

taa ja rikkauksia ja kuninkaitten lupakirjoilla varustetut komppaniat, joille myönnettiin kaikelaisia etuoikeuksia, jotta he jakaisivat saaliinsa kuninkaitten kanssa, olivat nekin vuorostaan olosuhteitten luomat. 40)

Kauppa ja liikevoitto ovat olleet hallitsevan luokan johtavina vaikuttimina sen jälkeen kun feodalinen järjestelmä kukistui ja nämä vaikuttimet johtivat niiden "valtiomiesten" politiikkaa, jotka asettuivat asumaan Amerikkaan, edustaakseen Euroopan maitten kauppayhtiöitä.

Riittävästi on sanottu osoittaaksemme, että yleensä valkoisten miesten asetuttua Amerikan rannikoille, maan luonnonrikkaudet ovat joutuneet hallitsevan luokan anastettaviksi, koska sillä oli riittävästi voimaa siihen. Omaten valtiollista valtaa ja riistettyään työläisiltä äänioikeuden, varakkaalle luokalle oli helppo laillistuttaa rosvoutensa ja panna anastukset käytäntöön kaikella sillä valtio- poliisi- ja sotavoimalla, jonka hallituksen kontrolleeraaminen luovutti heidän käsiinsä. Tehtäväksemme jää nyt tarkastaa sen orjuuden luonnetta, jonka tämän maan hallitsijat ja "isät" pitivät yllä.

40 Bancroft, "History of the United States," II osa, sivu 166.

LUKU III

Valkoinen orjuus siirtomaissa

Marx on sanonut, että "suuri osa sitä pääomaa, joka tänä päivänä ilman mitään syntymätodistusta esiintyy Yhdysvalloissa, vielä eilen, Englannissa, oli pienten lasten rahaksi muutettua verta." 1) Sama pitää paikkansa myös muista maista tulleisiin miehiin ja naisiin nähden. Seitsemännentoista vuosisadan alussa alkoi Englannin kurjistunut asujamisto muodostua "probleemiksi" hallitsevalle luokalle. Villateollisuuden kehitys antoi lisävauhtia köyhien häätämiselle niiden viljelemistä maista ja suurten viljavien maatilojen muuttamiselle lammaslaitumiksi. Juopa riistäjien ja heidän uhriensa välillä laajeni ja jälkimäisten epätoivoinen köyhyys herätti kapinan pelkoa. "Monet pitivät siirtolaisuutta ainoana keinona, jolla voitaisiin saada pysyväistä lievennystä kurjistumisen aiheuttamista valtiollisista ja taloudellisista vaaroista." 2) Mutta sitä ei sallittu, että edes tämä kurjuuskaan jäisi voittoa tuottamattomaksi maa-anastuksien lisätuloksi.

Amerikan siirtomaita katsottiin erittäin sopiviksi tällaisten kurjistuneitten ihmisten kaa-

1 Marx, "Capital," sivu 479. Humbolt Edition.

2 Thwaites, "The Colonies," sivu 65.

topaikaksi ja vuosien 1661 ja 1668 välillä tehtiin kuninkaalle useita ehdotuksia perustaa virasto, jonka välityksellä voitaisiin kuljettaa siirtomaihin kaikki "maankiertäjät, pahantekijät ja toimettomat ihmiset, jotka eivät pystyneet tehdä selvää itsestään ja sellaisia henkilöitä, jotka olivat tuomitut lievemmistä rikoksista." Sellaiset henkilöt vietäisiin lähimpään merisatamaan ja sieltä siirtomaihin, joissa heidän tulisi palvella neljä vuotta, jos olivat enemmän kuin kahdenkymmenen vuoden vanhat, ja seitsemän vuotta, jos olivat alle kaksikymmentä vuotta. Tällaisia kurjia raukkoja Englannissa, Saksassa ja muissa maissa väkisin otettiin kiinni ja niistä tehtiin siirtomaitten valkoisia orjia.

Tällainen helppo orjatyö oli välttämätön Uudessa Maailmassa kauppayhtiöitten perustamille yhteiskunnille. Näin kuljetettuja työläisiä ei voitu pitää työssä toisten hyväksi, jollei väkisin estetty heitä tekemästä työtä omaksi edukseen. Luonnonrikkaudet olivat yhtiöitten käsissä ennenkuin työläiset astuivat Amerikan mantereelle ja heidän kurjuustilansa pakotti heidät myymään itsensä maksaakseen kuljetuskustannukset.

Näitä orjia oli monta lajia. Ehkä parhaan yleiskuvauksen heistä ja heidän tilastaan antaa historioitsija McMaster. Kerrottuaan ensin neekeriorjain asemasta hän sanoo:

"Askel ylempänä näitä neekeriorjia olivat rikoksista pakkotyöläisiksi tuomitut henkilöt, tahi miehet ja naiset, jotka muusta syystä olivat

pakollisessa palveluksessa vissiksi ajaksi. Nämä henkilöt olivat joko politillisia rikoksellisia tai törkeistä rikoksista rangaistuja. Vuoden 1650 taistelussa vangeiksi otetut skottilaiset, Worcesterin sotavangit vuodelta 1651, Monmouthin miehet vuodelta 1685, skottilaiset, jotka olivat sekaantuneet vuoden 1678 kapinaan, jacobiinit y. m. olivat tällaisia politillisia vankeja. Vuosien 1650 ja 1745 välillä on tunnetusti ainakin neljä-tuhatta tällaista vankia lähetetty tähän maahan.

“Rikosvangit muodostivat kuitenkin suurimman osan näistä siirtolaisista ja niitä lähetettiin suurissa joukoissa siirtokuntien aikaisimpina aikoina. Eräs Marylandin historioitsija sanoo, että vapaussotaan asti yksin Marylandiin oli tuotu kaksikymmentätuhatta rikosvankia, ja puolet niistä vuoden 1750 jälkeen. Eräs toinen auktoriteetti vakuuttaa, että vuosien 1715 ja 1775 välillä vanhasta Bailey vankilasta, Lontoosta, vietiin siirtomaihin kymmenen tuhatta vankia.

“Pakkotyöläiset, — joita oli kaksi eri lajia, toinen n. s. “indentured servants,” toinen tunnettu nimellä “redemptioneers,” — eivät lakanneet tulemasta Amerikkaan senkään jälkeen kun siirtomaista oli muodostunut Yhdysvallat. Yleisesti puhuen, nuo “indentured servants” olivat miehiä, naisia ja lapsia, jotka voimatta itse kustantaa matkaansa Amerikkaan ennen matkalle lähtöönsä olivat allekirjoittaneet kontrahdin, jotka sa-

nottiin "indenture"iksi. 3) Tämän kontrahdin mukaan sitoutui isäntä tahi laivan päällikkö kuljettamaan asianomaisen Amerikkaan, jossa hän oli velvollinen palvelemaan omistajaa tahi hänen määräämänsä henkilöä määrättyjen vuosien aikana. Perille päästyä omistaja eli laivan päällikkö, jonka palvelijaksi matkustaja silloin muodostui, *myi hänet matkalipun hinnasta enimmän tarjoavalle.*

"Redeptioner"-nimellä sanottiin siirtolaista, joka ei kirjoittanut mitään kontrahtia ennen laivaan astumistaan, mutta oli sopinut laivan omistajan kanssa, että Amerikkaan päästyään hänelle myönnettäisiin vissi aika (tavallisesti kuukausi), jonka kuluessa hänen tuli löytää joku, joka lunastaisi (redeem) hänet maksamalla matkakulut eli rahdin, kuten sitä nimitettiin. Jollei hän määrätyn ajan kuluessa löytänyt tällaista lunastajaa, *niin laivan kapteeni oli oikeutettu myymään hänet enimmän tarjoavalle.*

"Tällaisen laivan, mukanaan sadasta aina kolmeensataan onnetonta siirtolaista, saavuttua esim. Philadelphian satamaan, järjestettiin siirtolaiset pitkään jonoon ja vietiin viipymättä kaupungin virkailijain luo, jossa pakotettiin vannomaan uskollisuuden vala kuninkaalle ja myöhemmin Yhdysvalloille; sen jälkeen vietiin heidät takaisin laivalle myytäväiksi. Jos ostajaa ei saapunutkaan pian, niin heidät *myytiin jollekin*

3 Nimi johtuu sanasta "indent," s. o. hampailla; kontrahti oli nim. kahdessa reikälinjan erottamassa osassa, jotka revittiin erilleen.

välittäjälle, 4) joka kuljetti heidät ketjuihin toisiinsa kytkettyinä läpi koko maan, farmista farmille, etsien halukasta ostajaa.

“Sitten kun kontrahti oli allekirjoitettu, muodostui tulokkaasta orja lain edessä ja sekä siviilietä rikoslainsäädännössä heitä kohdeltiin yhtäläisesti neekerien ja indiaanien kanssa. Ei kukaan tällainen orja saanut mennä naimisiin ilman isäntänsä tahi emäntänsä lupaa, ja jos rikkoi tämän määräyksen, niin pidennettiin kontrahdissa määrätty aika yhdellä vuodella. Heillä teetettiin kovaa työtä, pukimiksi annettiin omistajan kulu-neita räairyjä ja *omistajilla oli oikeus ruoskia heitä niin usein kuin katsoivat tarpeelliseksi ... Isä, äiti ja lapset saattoi myydä eri omistajille.”* 5)

Ainoana erona Amerikan satamissa myytyjen valkoisten ja mustien orjien aseman välillä oli se, että valkoisten orjuus oli määräaikainen, kun sitä vastoin mustat olivat elinkautisia orjia. Valkoisia orjia myytiin kaikissa siirtokunnissa, joskaan niitä ei ollut Uudessa Englannissa niin paljon kuin keski- ja eteläsiirtokunnissa. Totuudenmukaisesti voi sanoa, että sekä valkoiset että

4 Nämä orjakauppiat tunnettiin nimellä “soul-drivers” ja heitä hartaasti vihattiin kaikkialla siirtomaissa työläisten keskuudessa.

5 McMaster, “The Acquisition of Political, Social and Industrial Rights of Man in America, sivut 32—35. Tämä kirja on tieteellinen työläisten taloudellisen, yhteiskunnallisen ja valtiollisen aseman selostus vallankumousajalta aina 19-vuosisadan puoliväliin asti. Jos kirjailijan esittämiä tosiasioita yleisesti tunnettaisiin työläisten keskuudessa, niin se kumoaisi vallassa olevan käsityksen Amerikan historian luonteesta. Näyttää sen vuoksi, että ei suinkaan vain sattumalta ole julkaistu tätä kirjaa, joka ilmestyi v. 1903, vain 500 kappaletta!

mustat orjat muodostivat siirtokuntien ylimystön elämän perustuksen sekä ennen vallankumousta, että kauvan sen jälkeen. Kuitenkin useimmat historioitsijat kokonaan vaikenevat tästä asiasta, hankkiakseen enemmän kunniaa historian "suurmiehille", jotka vastalauseitta hyväksyivät tämän ilettävän kaupan ja itsekin käyttivät sitä hyväkseen. Tämä orjuus oli jonkinlaista lievennettyä kahleorjuutta ja mainiosti palveli sen luokan tarkoitusperiä, joka oli anastanut itselleen maan, tahi oli perinyt sen niiltä, jotka olivat sen anastaneet. Omistaen kaikki tuotannon välineet ja pitäen työläiset tällaisessa orjuudessa, Amerikan hallitsevalla luokalla oli puolellaan kaikki edut, mitä yhdenkään aikakauden valtiat saattoivat toivoakaan itselleen.

Esittämällä McMasterin mainion kuvauksen silloisista oloista, me emme kuitenkaan ole vielä tyhjentäneet historian unohtamien valkoisten orjien elämää koskevia tietovarastojamme. Vanhin asiakirja, jossa mainitaan Harvardin yliopiston olemassaolosta, on eräs kirjanen nimeltä "Uuden Englannin ensimmäiset hedelmät." Se on päivätty Bostonissa syyskuun 26 p:nä 1642 ja selostaa siirtolaisten tarpeita sekä kokemuksia. Siinä m. m. vedotaan Englannin yleisöön kehoittamalla "hyvää tarkoittavia kansalaisia varustamaan ja tänne lähettämään köyhiä lapsia, poikia ja tyttöjä, joka saattaa muodostua suureksi siunaukseksi heidän ruumiilleen ja sieluilleen." 6)

6 Old South Leaflets, No. 51.

Tästä päättäen oli Uuden Englanninkin "demokratia" hyvin tietoinen orjatyön edullisuuksista. Myöskin otettiin käytäntöön sellainen tapa, että yleisen köyhäinhoidon rasitukseksi joutuneita ihmisiä kaupittiin julkisella huutokaupalla Bostonnissa ja muissa Uuden Englannin kaupungeissa sekä *myytiin vähimmän vaativalle elättämistä varten.* 7) (Tämä raaka tapa on, kuten tunnettu, vielä voimassa "sivistyneessä" Suomessammekin. Suoment. muist.) New Jersey 8) seurasi tätä puritaanien käytännöllistä esimerkkiä, ja niin tehtiin myös New Yorkissa, 9) jossa köyhien ihmisten lapsia samalla myytiin oppilaiksi. Uuden Englannin "demokratiset" tavat löysivät tien Pennsylvaniaankin "työläisten siunaukseksi." Tiedetään, että viimeainitussa siirtokunnassa "valkoisten orjien joukkoa lisättiin ei ainoastaan siirtolaisten riveistä. Oikeuslaitokset tähän aikaan (1684) ja kauvan sen jälkeen usein tuomitsivat vapaita työläisiä myytäväksi orjuuteen vuosien ajaksi sakkojen tahi muitten maksettavien suoritukseksi; orpolapsia tuotiin oikeuteen "sijoitettaviksi" ja kerran, Chesterin countyoikeudessa vuonna 1697, oli oikeuden käsiteltävänä yht'aikaa 37 sellaista tapausta, jolloin oikeus määräsi lasten palvelusajan useiksi vuosiksi." 10) Uuden Englannin "demokratia" myös otti ensiksi käytän-

7 Lodge, "History of the English Colonies," sivu 441.

8 Sama, sivu 276.

9 Sama, sivu 327.

10 Geiser, "Redemptioners and Indentured Servants in Pennsylvania," sivu 28.

töön tavan, että rikollisia rangaistiin ruoskimalla, polttomerkillä varustamalla, jäsenten silpomisella ja kaakinpuulla.

Varmemmaksi vakuudeksi siitä, että Massachusetts'issa todellakin vallitsi "demokratinen" yhteiskuntajärjestys, siirtokunnan lainlaatijakunta hyväksyi vuonna 1641 "Vapauden lain," jossa m. m. määrättiin, että "kontrahtiorjuutta tahi vankiorjuutta ei saa olla keskuudessamme, lukuunottamatta oikeudenmukaisessa taistelussa otettuja sotavankeja ja sellaisia ihmisiä, jotka vapaaehtoisesti myyvät itsensä tahi myydään meille!" Mutta rajoittaakseen "vapaudet," joita köyhille näin paperilla myönnettiin, oli laissa määrätty kuolemanrangaistus kaikille, jotka salaliittoutuivat tai kapinoivat "valtiojärjestystämme ja yhteiskuntamme perusteita vastaan." 11).

Se seikka, että valkoinen orjuus ei ollut Uudessa Englannissa yhtä yleinen kuin etelämpänä olevissa siirtokunnissa, ei kuitenkaan välttämättä tarkoita sitä, että "vapaalla työläisellä" sen kautta olisi ollut tilaisuutta hyötyä palkkojen noususta, joka tavallisesti seuraa työvoiman vähyttä. Puritanilainen ylimystö vastapainoksi asetti laissa määrätyt ylimmät palkat. Niin aikaisin kuin vuonna 1633, Massachusetts Bay-siirtokunta hyväksyi säädöksen, jonka nojalla kirvesmiehet, sahurit, muurarit, tiilentekijät, puusepät, pyöräntekijät y. m. työläiset eivät sai-

11 Thwaites, "The Colonies," sivut 138-139.

si vaatia enempää palkkaa kuin 2 shillingiä päivässä maksaen itse ruokansa, tahi jos työpalkkaan sisälty ruoka, silloin oli heidän saatava neljätoista penceä rahapalkkaa päivältä. "Konstaapeli" yhdessä kahden apulaisen kanssa sai tehtäväkseen määrätä "huonompien" työläisten palkkamäärän samoilla työaloilla. Muillakin työläisillä oli käytännössä laissa määrätyt palkat. Työnantaja, joka maksoi enemmän kuin mitä laissa oli määrätty, — kuten hänen joskus oli pakko tehdä saadakseen työt ajoissa suoritetuiksi, — ja työläinen, joka otti vastaan enemmän kuin mitä taksa määräsi, joutuivat molemmat rangaistuksen alaiseksi lain rikkomisesta. Ja jotta tällaiset määräykset eivät johtaisi siihen, että työläinen tykkänään kieltäytyisi tekemästä työtä, yhteiskunta "edisti ahkeruutta ja toimeliaisuutta" määräämällä, että joutilaisuutta ei saisi olla olemassa; työläinen, joka käytti hyväkseen tätä ylimystön etuoikeutta, joutui laissa määrätyn rangaistuksen alaiseksi.

Vuosi sen jälkeen kun tällainen laki säädettiin, työn kysyntä äkkiä lisääntyi suuressa määrin, ja sen johdosta peruutettiin pykälä, jonka nojalla työnantajaa rangaistiin suuremman palkan maksamisesta. Kaupungit velvoitettiin asettamaan kolmihenkinen lautakunta, jonka tuli määrätä palkan suuruus siinä tapauksessa, että työnantaja ja työntekijä eivät voisi sopia keskenään siitä. Kun työläisillä ei ollut mitään politillisia oikeuksia, niin on ilmeistä, että lautakunta aina edusti työnantajain etuja eikä sen

toiminta koskaan vahingoittanut viimemainittuja. Työnantajat nyt vapautettiin tämän määräyksen rikkomisesta säädetyistä rangaistuksista, *mutta työläisiä yhä sakotettiin*. Laki myöhemmin peruutettiin, mutta sen tilalle astui vuonna 1636 voimaan toinen, jonka mukaan kaupungit saivat oikeuden määrätä palkkojen suuruuden.

Vuonna 1640 elintarpeitten hinnat tuntuvasti laskivat ja oli vaaranalaista, että työläiset hyötyisivät alemmista hinnoista. Siirtokuntien lainlaatijakunta silloin taas puuttui kaupunkien asioihin ja pakotti työläiset alentamaan palkkaansa suhteellisesti elintarpeitten hinnan laskemisen kanssa; joka kieltäytyi noudattamasta tätä määräystä, häntä sakotettiin kuten tavallista. 12)

Samoina aikoina oli Massachusetts'issa tapana vuokrata rikosvankeja työnantajalle. Häpeäpaalu oli ahkerassa käytännössä pakkotyöläisten ruoskitsemiseksi ja täten rangaistua heiltä vielä lisäksi pidennettiin palvelusaikaa kaksinkertaisesti. "Vapaitakin" työläisiä myös pakotettiin pakkotyöhön kaupungin tahii yksityisten hyväksi; tällaista pakotusta pidettiin jonkinlaisena asevelvollisuutena. 13)

Oli aivan tavallista, että työläisiä sakotettiin näitten määräysten rikkomisesta, kun sen sijaan työnantajat pääsivät vapaiksi edesvastuusta.

12 Katso Carroll D. Wright'in "Industrial Evolution of the United States," luku IX.

13 Weeden, "Economic and Social History of New England," I osa, sivu 173. Myöskin katso Channing ja Hart, "American History Leaflets," No. 31, tammik. 1901.

“Ajan vastakkaiset käsitykset työnantajain ja työntekijäin oikeuksista kuvastuvat mainiosti siinä, että samasta rikoksesta toista rangaistiin ja toista ei.” 14)

Uudessa Englannissa oli paljon työtä ja työläisiä ei riittänyt palvelemaan kaikkia hallitsevan luokan tarpeita. Todellinen palkka oli siitä huolimatta sangen alhainen, koska työläisen oli pakko maksaa suuri hinta kaikesta, mitä hän kulutti. 15) Maanviljelystyöläisten palkka vuosina 1752 — 1760 oli keskimäärin 31 senttiä päivältä; teurastajat saivat vuonna 1780 33 ja kirvesmiehet 52 senttiä. Vallankumouksen aattopäivinä (vuonna 1774) olivat palkat siirtokunnissa noin 7 shillingiä viikossa (noin 2 dollaria) ja “tällaisella palkalla saattoi ainoastaan mitä suurimmalla säästäväisyydellä pelastaa lapsensa nälkäkuolemasta sekä itsensä joutumasta vankilaan.” 16)

Edelläolevasta näemme, että vaikka valkoinen orjuus ei ollutkaan yleinen Uudessa Englannissa, niin käytännössä oleva palkkojen järjestämissysteemi antoi hallitseville niin halpaa työvoimaa kuin he haluisivat. Nämät tosiasiat pakottavat erään vanhoillisen historioitsijan myöntämään, että “ei ole kysymystäkään siitä, etteikö Uudessa Englannissa alusta pitäen olisi ollut yli-

14 Weeden, “Economic and Social History of New England,” I osa, sivu 82-83.

15 Wright, “Industrial Evolution of the United States,” sivu 110.

16 MacMaster, “History of the People of the United States,” I osa, sivu 96.

mystöä, joka aina omasi ja jolle tunnustettiin kuuluvan paljon valtaa.” 17) Tästä huolimatta Carroll D. Wright vakuuttaa, että “siirtolaisilla vallitsi eräs asiantila, jota työläiset pitivät arvossa. He olivat vapaita (?) miehiä; he eivät olleet sidottuja maahan; sellainen orjuus, joka oli aikaansaanut paljon paha feodaalisen järjestelmän aikana, oli tykkänään kielletty.” 18) Tämä kirjailija pitää edellämainittuja pakkolakeja vain jonkinlaisina oikkuina eikä suinkaan rikkaitten luokkavallan osoituksina. Mutta nämä “oikut,” joiden nojalla työläisten palkat pidettiin alhaisina oikeuslaitosten, viranomaisten ja vankeusrangaistusten avulla, eivät ulottuneet samalla tavalla kontroleeraamaan rikkaitten kansanluokkien tuloja. Tässä suhteessa oli ylimystö aivan “oikuton.” Mutta sellaiset tosiasiat eivät merkitse mitään Yhdysvaltain työ-commissioneerille, herra Carrollille.

Mitä edellä on sanottu Uuden Englannin “vapaista työläisistä,” yleisesti katsoen pitää paikkansa muitten siirtokuntien samallaisiin työläisiin nähden. Olemme näinkin laajalti maininneet näistä asioista, koska toiselta puolelta laveasti puhutaan Uudesta Englannista “Amerikan kansanvaltaisuuden kehtona.” Myöhemmin tulemme näkemään, kuinka Uuden Englannin puritanit harjoittavat orjakauppaa,—joka kuiten-

17 Lodge, “History of the English Colonies,” sivu 442.

18 Wright, “The Industrial Evolution of the United States,” sivu 113.

kaan ei estä heitä äänekkäästi puhumasta neekeri-orjuutta vastaan,—kuinka he harrastavat salakule-
tusta mieluisana ajanviettona ja perustavat kurjia
vankiloita työläisille, jotka eivät jaksa maksaa
velkojaan.

On riittävästi todisteita osoittamassa, että
kontrahtiorjien elämä oli kovaa ja julmuuksien
alaista. Osa näitä orjia koskevasta lainsäädän-
nöstä onkin vain vanhan maan köyhiä vastaan
kohdistetun verisen lainsäädännön toisinto. Tosin
on olemassa joitakin meidän aikoihimme saakka
säilyneitä sen ajan kirjoja, joissa annetaan suo-
tuista käsitys näitten työläisten tilasta, mutta
useimmissa tapauksissa ovat nuo lähteet sangen
epäluotettavia ja lähtöisin henkilöistä, jotka itse
hyötyivät orjuustilasta. Lucy Maynard Salmon
mainiossa kirjassaan 19) mainitsee joitakin täl-
laisia lähteitä. Kun tänä päivänä laiva-agentit ja
muut liikkeet lähettävät Europaan loistavia maa-
lauksia Amerikassa muka vallitsevista suurista
onnistumisen mahdollisuuksista, niin näemme,
että uuden ajan riistäjät ainoastaan seuraavat pu-
ritanilaisten orjainomistajain kaksi vuosisataa
sitten antamaa esimerkkiä.

Valkoisten orjien osoittamaa tottelematto-
muutta ja rikollisuutta käsittelevä lainsäädäntö
oli julmaa. Raskaimmat rangaistukset olivat tie-
tysti säädetyt rikoksista kapitalistisen järjestel-

19 "Domestic Service." Kirjan kolmannessa luvussa tekijä
esittää mieltäkiinnittävän yhteenvedon siirtokuntien valkoisia orjia
koskevista laeista.

män jumalaa — yksityisomaisuutta vastaan. Virginiassa vuonna 1610 oli säädetty, että jos pesijä, leipuri, keittäjä eli muu palvelija näpisteli, niin siitä oli rangaistava ruoskitsemisella ja vankeudella; jos he "kavalsivat" leipomiseen tarkoitettuja aineita, rangaistiin ensi kerran leikkaamalla pois toinen korva; toinen kerta vuoden vankeudella ja kolmas kerta kolmella vuodella. Tällainen menettely herätti vastustusta ja vuonna 1700 säädettiin lakeja, jotka rajoittivat rankaisemisoikeutta ja muutamissa tapauksissa säätivät edesvastuuta rangaistusoikeuden väärinkäytöstä. Samoissa laeissa määrättiin orjille annettavaksi parempaa ruokaa, pukimia, suojaa ja lääkärinapua; niissä kiellettiin tuottamasta palvelijoille ruumiillista vammaa ilman oikeitten viranomaisten suostumusta y. m. samallaisia määräyksiä, jotka ovat omiaan luomaan jonkinlaisen käsityksen siitä, millaiset olot vallitsivat ennen näitten lakien voimaan astumista.

Orjien poistumista isäntiensä luota tarkoittava lainsäädäntö oli siirtokuntien lakikokoelmien osana. Laki määräsi rangaistuksen sekä karkurille, että sille, joka suojeli häntä tahi muulla tavoin edisti karkumatkaa. Karkureille määrätty rangaistus tavallisesti oli, että heidän orjuusaikaansa pidennettiin määrätyllä lisäajalla, joka oli eri pitkä eri siirtokunnissa. Pakolaisia kuuluttavia ilmoituksia näkyy kaikissa siirtokuntien sanomalehdissä. Seuraava ilmoitus, joka on otettu Virginia Gazette-lehdestä, heinäkuun 17 päi-

vänä 1737, mainittakoon tässä yhtenä esimerkkinä satojen joukosta:

“Poiskarannut jonakin aikana viime kesäkuussa William Pierce’n luota, asuva Nansmond countyssa lähellä Mr. Theophilus Pughsin kaupapuotia: rikosvankipalvelija, nainen, nimeltä Winifred Thomas. Hän on kansallisuudeltaan welshiläinen, nuori, lyhyt vartalo, tukka musta; oikean käden sisäpuolella on ruudilla poltettu merkki W. T. ja sen alla vuosiluku. Hän osaa kutoa ja kehrätä ja oletetaan, että hän on mennyt Cureatuckin sekä Roanoken tietä pitkin. Joka palauttaa hänet hänen isäntänsä luo, saa siitä palkinnoksi William Pierceltä yhden pistoolin (sen ajan rahaa) paitsi laissa määrättyä määrää.” 20)

Huomattakoon, että tälle naisorjalle oli poltettu merkki hänen käteensä silloin kun hän ostettiin.

Virginiassa oli seikkaperäinen lakikokoelma, joka järjesti valkoisten orjien oloja ja jotkut lakien määräykset olivat erittäin pöyristyttäviä. Europasta lähteneitten suurten työläisjoukkojen keskuudessa oli yksilöitä, jotka olivat kotimaassaan saaneet hyvän kasvatuksen ja olivat hyviä opettajia. He olivat joko joutuneet muuten hunningolle tahi lähetettiin heitä rikosvankeina Virginiaan ja myytiin orjuuteen muitten vankien tavoin. Ei ollut tavatonta, että rikas mies osti

20 “Documentary History of American Industrial Society,” I osa, sivu 346.

sivistyneen orjan lapsiensa opettajaksi. He olivat ruumiillisen rangaistuksen alaisia samoin kuin muutkin palvelijat. Mutta sen lisäksi oli määrätty, että ruoskittavalle annettaisiin aina kymmenen raippaiskua kerralla, väliaikojen jälkeen, ja täten lisättiin hänen kärsimyksiänsä. 21)

Yksi seitsemännentoista vuosisadan tavallisin "rikos" orjien keskuudessa oli "avioton haurouden harjoittaminen", joka osaksi johtui siitä, että useat Amerikkaan tuodut vangit olivat sangen alhaisella moraalitasolla, mutta osaksi siitäkin, että naiset joutuivat herrojensa intohimojen uhreiksi ja pakotettiin tarjoutumaan niille. Isännät tavallisesti myös vastustivat orjien naimisiin menoa, koska siitä johtui työn vähene mistä synnytyksien aikana ja lapsia hoidettaessa. "Useat näistä naisista olivat pakotetut alistumaan isäntiensä alentavaan lähentelemiseen, sillä heidän asemansa oli sellainen, että he olivat täydellisesti isäntiensä armoilla ja jos viime mainitut olivat taipuvaisia irstailuun, niin ne eivät häikäilleet käyttämästä tilaisuutta hyväkseen." Työ pelloilla ja navetoissa sekä heidän seurustelutapansa työn jälkeen myös tekivät heistä eläimellisten isäntiensä ja työtoveriensa uhreja.

Useita lakeja säädettiin, joiden tarkoitus oli rangaista luvattomista sukupuoli-suhteista. Anthony Delmasse'ta ja Jane Butterfield'ia vuonna 1642 rangaistiin kumpaakin kolmellakymmenellä

21 Bruce, "Industrial History of Virginia," I osa, sivu 621.

raipaniskulla. Mutta yleensä oli naisten rankaiseminen ankarampaa kuin miesten, viimeainitut tavallisesti pääsivät maksamalla sakon tahi muulla tavoin. Usein mies vain pakotettiin esiintymään seurakunnan edessä ja tunnustamaan syntinsä, mutta naista armottomasti ruoskittiin. Vuonna 1649 tuomittiin eräälle naiselle neljätoista raipaniskua, mutta hänen aviottoman lapsensa isä sai rangaistukseksi rakentaa sillan erään puron yli.

“Vuosisadan keskivaiheilla luvattomat suhteet kävivät tavallisimmaksi kuin koskaan ennen ja syynä siihen oli se, että naispalvelijain ja muitten naistyöntekijäin määrä lisääntyi kasvavan siirtolaisuuden kautta.” Vuonna 1663 tutkittiin neljätoista tällaista asiaa yhdessä oikeuden istunnossa ja vuonna 1688 nähdään oikeuden pöytäkirjoista, että saman isännän kolme eri naispalvelijaa synnytti aviottomia lapsia. 22)

Kirkon vanhimpien yhtenä tärkeimpänä tehtävänä oli valvoa, että seurakunta säästyisi maksamasta aviottomien suhteitten seurauksista. Jos naispalvelija synnytti lapsen, jonka isänä oli palvelijan isäntä, niin seurakunta oli oikeutettu myymään äidin kahden vuoden ajaksi ja maksu suoritettiin tupakassa seurakunnan hyväksi. Joskus vaadittiin isältä takaus, että lapsi ei joutuisi seurakunnan rasitukseksi äidin palvelusajan kestäessä. Kun isäntä sakotettiin tällaisesta hai-

22 Bruce, “Industrial History of Virginia,” I osa, V luku.

rahduksesta, niin joskus *oli nainen pakotettu maksamaan sakkomäärän takaisin pidennetyllä palvelusajalla.*

Vuosisadan loppuvuosina olivat seurakunnan vanhimmat oikeutetut myymään aviottomia poikalapsia orjatyöhön kolmanteenkymmenenteen ikävuoteen saakka. Samallinen valta oli heillä orpolapsiinkin nähden, paitsi että rajana oli kaksikymmentä vuotta; tätäkin oikeutta runsaasti käytettiin. Köyhiä lapsia, joita vanhemmat eivät voineet asianmukaisesti elättää, samoin myytiin monien vuosien ajaksi. 23)

Eräs historioitsija sanoo, että "laki joka antoi isännälle oikeuden lisätä aviottoman lapsen synnyttäneen naispalvelijan palvelusaikaa, itse asiassa muodostui jonkinlaiseksi hänen irstaisuutensa palkkioksi ja näyttää löytyneen isäntiä, jotka olivat kyllin kurjia käyttääkseen tällaista tilaisuutta hyväkseen." 24)

Pakolaisten lisääntyminen aiheutti passijärjestelmän perustamisen, jonka mukaan siirtokunnista poistuvilta henkilöiltä vaadittiin passeja. Karkurien varalle oli säädetty muitakin pelotuskeinoja, kuten raippalyönti, R-kirjaimen (runaway) polttaminen karkurin poskelle, palvelusajan pidentäminen kahdesta seitsemään vuoteen ja joskus määrättiin, että palveluksen loppuaikana on karkurin oltava ketjuihin kytkettynä.

23 Sama, I osa, IX luku.

24 Ballagh, "White Servitude in the Colony of Virginia," sivu 79.

Isännät olivat aina halukkaat suojaamaan muualta karanneita orjia, kun työvoima oli kovin vähässä ja jokaisella siirtokunnalla oli lakeja, jotka määräisivät rangaistuksia tällaisesta, — tavallisesti vain sakkoja. Mutta esim. Marylandin lakien mukaan rangaistiin orjaa, joka auttoi karkuria, kolmellakymmennellä raippaiskulla paljaalle selälle. Siirtokuntien viranomaiset myös määräisivät palkintoja niille, jotka auttoivat karkurien kiinniottamisessa. Tällaiset palkinnot tavallisesti suoritettiin rahassa tahi vaatteissa eli tupakassa. Karkurit tahi tottelemattomat palvelijat, — kuten heitä tavallisesti nimitettiin, — saivat kärsiä nöyryyttäviä rankaisutapoja lakien määräysten mukaan. Tavallisesti tapahtui ruoskitseminen julkisuudessa ja lyöntien lukumäärä oli tarkasti määrätty, kuten esim. North Carolinassa, jossa oli säädettyä, että “konstaapelin on annettava ei enempää kuin kolmekymmentäyhdeksän hyvin osuvaa raipaniskua sellaisen karkurin paljaalle selälle.” 25) Väkijuomain myyntiä valkoisille orjille ja tavaroitten ostamista heiltä pidettiin rikoksena ja siitä rangaistiin joko sakoilla tahi raipparangaistuksella. Muitakin raakoja lakeja oli voimassa lujittamassa onnettomien orjuustilaa.

North Carolinassa yritettiin ottaa käytäntöön feodaalinen järjestelmä, joka asetti orjat täydellisesti maaylimystön mielivallan alaiseksi. Tääl-

25 Sama, sivu 54-57.

lääkään eivät valkoiset orjat saaneet jättää aluetta isännän suostumuksetta. Sukupuolisekaantumista tarkoittavat lait olivat täällä samallaiset kuin Virginiassa. Syyllinen isäntä tavallisesti pääsi kaikesta rangaistuksesta, mutta nainen myytiin orjuuteen ja raha meni kirkon kassaan.

Olemme jo maininneet, että tällaisia kontraktiorjia työskenteli Marylandin maanteillä kahleisiin kytkettyinä eikä liioin tehty suurta eroa miesten ja naisten kohtelemisen välillä. Tässä siirtokunnassa työläisiltä kiristettiin armottomasti työtä. Eräs asiakirja vuodelta 1679 selittää, että Marylandin "palvelijat sekä neekerit, sittenkun ovat väsymykseen saakka kuluttaneet itseään koko päivän työssä, työstä palattuaan lepäämään ovat sen lisäksi pakotetut jauhamaan isännilleen ja heidän perheilleen samoin kuin itselleen ja kaikille neekereille, viljaa, tavallisesti maisia, ruokaa varten." 26) Ei ole kummallista että tällaisten työsuhteitten vallitessa pakolaisien lukumäärä suuresti kasvoi. Todellisuudessa se olikin niin suuri, että usein oli huonosti puetun henkilön vaarallista lähteä matkalle, koska sheriffien tapana oli muitta mutkitta vangita henkilöitä, jotka heistä näyttivät epäilyttäviltä. Tällaisista vangeista sitten ilmoitettiin sanomalehdissä ja jollei vissin ajan kuluessa löytynyt vangitulle omistajaa, niin *hän myytiin pidätyskus-*

26 Bassett, "Slavery and Servitude in the Colony of North Carolina," Johns Hopkins University Studies V. luku.

tannuksien korvaamiseksi. 27) Benjamin Franklinin kertoo kirjoittamassaan elämäkerrassaan, kuinka hän, kuuluisan kävelynsä aikana Bostonista Philadelphiaan, alituisesti sai pelätä joutuvansa tällaisen vangitsemisen alaiseksi.

Yhteen aikaan mentiin ankaruudessa niinkin pitkälle, että Marylandissa säädettiin laki, joka määräsi karkureille ja niiden avustajille kuolemanrangaistuksen. Tämä laki kumottiin muutama vuosi myöhemmin ja tilalle tuli laki, jonka mukaan pakolaisen palvelusaika pidennettiin kaksi kertaa sillä määrällä, minkä hän oli ollut karkumatkallaan; sen lisäksi oli hänen palveluksella korvattava kulut ja vahinko. Passisysteemi oli yleisesti käytännössä ja useat siirtokunnat tekivät keskinäisiä sopimuksia pakolaisten palauttamisesta. Maryland pysyväisesti tarjosi palkintoja muitten siirtokuntien asukkaille karkulaisten kiinniottamisesta. 28) Jotkut Marylandin naispalvelijat menivät naimisiin orjien kanssa ja vuonna 1664 säädetty laki määräsi, että sellaisen naisen on oltava isäntänsä palveluksessa miehensä elämän ajan ja lapsistaan tehtiin elinkautisia orjia. Lain tarkoitus oli estää tällaisia avioliittoja, mutta sen sijaan se "antoi ahneille ja häikäilemättömille isännille tilaisuuden tehdä palvelijoistaan orjia." 29)

27 Hart, "Source Book of American History," sivu 50.

28 Katso Hart, "American History Told by Contemporaries," sivu 299-300, jossa julkaistaan siirtokuntien sanomalehdissä olleita ilmoituksia.

29 McCarmac, "White Servitude in Maryland," V luku.

Siirtokuntien hallitseva luokka harrasti yhtäläisiä lakeja karkulaisten kiinniottamiseksi, mutta oli vaikeata saada kaikki siirtokunnat yhteistoimintaan tätä tarkoitusta varten. Vuonna 1643 kuitenkin muodostettiin Uuden Englannin siirtokuntien liitto, jonka tarkoituksena oli yhteinen puolustus intilaisia vastaan ja *yhteistoiminta karanneitten valkoisten orjien kiinniottamiseksi*. Liittokunnan hyväksymän sopimuksen 8 pykälään sisältyy yhtäläinen laki kaikille siirtokunnille valkoisten karkulaisten takaisinluovuttamisesta heidän omistajilleen. Tämä pykälä kuului seuraavasti:

“Olkoon sovittu, että jos palvelija karkaa isännältään johonkin toiseen paikkaan, joka kuuluu toimivaltamme alle, niin sellaisessa tapauksessa on palvelija luovutettava karkulaisen asuinpaikan viranomaisten antaman valtakirjan nojalla joko isännälleen tahi jollekin toiselle henkilölle, joka voi näyttää sellaisen todistuksen.” 30)

Tulemme edempänä näkemään, että Yhdysvaltain perustuslaissa oli samallinen määräys ja on syytä olettaa, että se tarkoitti yhtä hyvin valkoisia kuin mustiakin orjia.

On paljon näytteitä siitä, että ylimystö monessa tapauksessa kohteli joitakin valkoisten orjain ryhmiä ei ainoastaan neekerien alapuolella olevina, vaan että nekeritkin useissa tapauksissa

30 Sama, VI luku.

katsoivat itseään "paremmiksi ihmisiksi." Eräs kirjoittaja sanoo: "Neekeriorja tunsi jonkinlaista ylpeyttä kuuluessaan hänen rikkaan ja mahtavan isäntänsä talouteen ja tältä kannalta katsoen voi sanoa, että yhteiskunnalla oli hänelle tarjottava jonkinlainen turvapaikka, vaikka hänellä ei ollutkaan politillisia oikeuksia. Mutta köyhimmillä valkoisilla ihmisillä ei ollut mitään sellaista turvapaikkaa. Jos siis voisimme verrata neekereitä Indian Sudra luokkaan, niin olivat valkoiset vain Parias-luokkaan kuuluvia." 31) Ja edelleen puhuessaan valkoisten orjien asemasta sama kirjoittaja sanoo: "Heidän elämänsä oli teoreettisesti katsoen lain suojeluksen alainen, mutta milloin vaan valkoinen orja sai surmansa pitkällisen räökkäämisen tahi luonnottoman rangaistuksen kautta, tahi jopa suoranaisen väkivalankin johdosta, niin ei ollut helppoa saada isäntää minkäänlaiseen edesvastuuseen siitä." 32)

Pennsylvanian lakien mukaan oli karkuteille lähteneen palvelijan palveltava lisää viisi päivää jokaista päivää kohti, mitä hän oli ollut poissa. Varkaudesta rangaistiin raipoilla. Raskaita rangaistuksia oli säädetty naimisiin menemisestä ilman isännän lupaa ja naiset, joilla oli aviottomia lapsia, saivat hekin palvelusaikansa pidennetyksi. *Valkoisia orjia tehtiin sellaisistakin henkilöistä, jotka eivät voineet maksaa sakkojaan.*" 33)

31 Bryce, "The American Commonwealth," lyhennetty painos, liite III.

32 Fiske, "Old Virginia and Her Neighbors," II osa, sivu 189.

33 Sama, sivu 178.

Mitä pienemmistä rikoksista olivat isännät oikeutetut pidentämään kontrahdissa määrättyä palvelusaikaa ja sen kautta tekivät he orjien elämän äärettömän kurjaksi. Epämääräisesti laaditut kontrahdit myöskin asettivat työläiset isäntiensä mielivallan alaisiksi. Tämä pitää paikkansa etenkin Marylandin siirtokuntaan nähden, jossa orjille annettiin huonoja pukimia ja ruokittiin heitä jauholla ja vedellä, johon oli pantu vähän siirappia.” 34) Virginiassa ja Marylandissa oli valkoisten orjien lukumäärä suurempi kuin neekeriorjien aina seitsemännentoista vuosisadan loppupuoleen saakka ja orjia kaupittiin vielä yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä. 35)

Virginiassa, samoin kuin Massachusetts’issa, oli jo siirtokunnan varhaisimpina aikoina voimassa lakeja, joissa määrättiin rangaistuksia kapi-nallisille orjille. “Henkilö, joka puhuu pahaa ei ainoastaan kuninkaasta, vaan jopa vain Lontoon komppaniasta (joka oli siirtolan perustanut) rangaistiin kuolemalla.” 36)

South Carolinan valkoiset orjat olivat enim-mäkseen n. s. redemptioners. Isännillä oli oikeus ruoskia heitä mielensä mukaan, ei kukaan ollut oikeutettu tekemään kauppaa heidän kanssaan ja heidän matkustamisoikeutensakin oli rajoitettu. Kun heidän palvelusaikansa päättyi, he tavalli-

34 Lodge, “History of the English Colonies,” sivu 245.

35 Sama, sivu 70.

36 Fiske, “Old Virginia and Her Neighbors,” II osa, sivu 164-165.

sesti hukkuivat pikkufarmarien ja valkoisen köyhälistön joukkoon. North Carolinassa usein turvauduttiin ruumiilliseen rangaistukseen ja jos kontrahtiorja karkasi, niin hänen palvelusaikansa pidennettiin kaksinkertaisesti. "Jos naisorja synnytti aviottoman lapsen, niin hänen oli palveltava yhtä pitkä aika entisen lisäksi; jos lapsen isä oli itse isäntä, niin *kirkon toimesta myytiin nainen seurakunnan hyväksi.*" 37)

Georgiassa olivat orjalait samallaiset kuin North Carolinassa ja Virginiassa. Georgian valkoiset orjat usein pakenivat espanjalaisten siirtolaitten rajalle ja elivät siellä villiä elämää, koostaen entisille herroillensa rosvouksilla ja väkivallalla. Kun tällaisia karkureita tavattiin, niin ruoskitsemisella, kuumilla polttorautoilla ja sakoilla koetettiin opettaa heille, että he olivat väärässä. Mutta vielä vallankumouksen jälkeenkin pidettiin Georgian rajaa levottomana paikkana.

Perintönä näistä valkoisista orjista on etelän vuoristoseuduilla vielä säilynyt halventavana nimenä käytetty nimitys "poor whites" (köyhät valkoiset). Neekeriorjuuden olemassaolo sai aikaan sen, että työntekoa elämänsä ylläpitämiseksi pidettiin häpeänä ja kauvan sen jälkeen kun kontrahtiorjuus oli poistettu, orjia omistava ylimystö piti "köyhiä valkoisia" lurjuksina, joita vainottiin kuin olisivat he olleet villipetoja. Tosi asia on, että ennen sisällissotaa ei ollut tava-

37 Lodge, "History of the English Colonies," sivu 155.

tonta, että orjanomistaja vuokrasi neekeriorjansa toisille työnantajille *paljon suuremmasta hinnasta kuin mitä "köyhä valkoinen" saattoi saada.* "Raittiit, toimeliaat miehet saivat maanviljelyksissä \$84 vuodessa ja ruuan; neekeriorjat, jotka suorittivat tuskin enempää kuin puolet edellisten työmäärästä, vuokrattiin naapureille keskimäärin \$115 hinnasta, jonka lisäksi he saivat ruokaa, asunnon ja lääkärinapua. North Carolinan rautatieyhtiön palveluksessa oli sekä valkoisia miehiä, että orjia; edelliset saivat ainoastaan \$12 kuukaudessa, jälkimmäisten omistajille suoritettiin \$16 kuukaudessa jokaisesta orjasta." 38) Valkoiset palvelustytöt saivat \$19 vuodessa ja ruuan, kun sitä vastoin mustia orjia vuokrattiin samaan tarkoitukseen \$65 — \$70 vuodessa ja sen lisäksi saivat neekeriorjat ruokaa, asunnon ja lääkäriapua. Monet näistä "vapaista" valkoisista saivat kulkea läpi elämän koskaan omistamatta edes viittäkään dollaria. "Tuhannet heistä kuolevat tuntematta lukutaitoa, kuin jos sitä ei koskaan olisi keksittykään. Kaikkia vaivaa usko noitiin, henkiin ja yliluonnollisiin loihtuihin." 39) Sellainen oli perintö, jonka Amerikan hallituksen "isät" jättivät yhdeksänneltoista vuosisadalle.

On ehkä paikallaan tässä mainita, että monet vallankumouksen aikana kuuluisiksi tulleet miehet hyötyivät tästä valkoisten orjien järjestelmästä. Esimerkiksi George Washington vuonna

38 Helper, "The Impending Crisis of the South," sivu 380.

39 Sama, sivu 380.

1774 kirjoitti eräälle laivakapteenille lausuen ha-
luavansa saada jonkun määrän kontrahtipalveli-
joita Ohion maatiloilleen. Hän ilmoittaa ha-
luavansa kuljettaa heidät omaan laskuunsa "sel-
laisilla seuduilla, joilla he itse eivät voi kulkea,
kuten Potomac-jokea pitkin ja sieltä Ohioon; nii-
den tulisi olla sidottuja minuun "indenture"-
kontrahdilla." Kirjelmässä esitettyjen ehtojen
joukosta mainittakoon, että *orjien tuli yhteisesti
korvata Washingtonille se tappio, minkä hän
ehkä saisi kärsiä orjien kuoleman tahi sattuvien
tapaturmien kautta.* 40) Tämä viimeinen, kuole-
man ja sairauden verottamista tarkoittava ehdo-
tus nähtävästi johtui niistä epäinhimillisistä ta-
voista, jotka olivat luonteenomaisia valkoista or-
jakauppaa harjoittaville kapteeneille ja joista seu-
raavassa luvussa tarkemmin puhutaan. Häikäi-
lemättömin nykyajan riistäjä ei voisi tarjota uh-
reilleen rautaisempia työehtoja kuin mitä tuo
kuuluisa "maan isä" edellä suunnittelee.

Ennenkuin Benjamin Franklinista tuli kan-
sanvaltaisten ajatuskantojen ajaja perustuslaki-
konventionissa, ei hänkään vihannut "rehellistä
ropoa," joka oli saatavissa keinottelemalla val-
koisten orjien kauppaamisella. Joillakin orjan-
omistajilla oli tapana, että he muuttaessaan toi-
sesta siirtokunnasta toiseen tahi jostakin muusta
syystä myivät kontrahtiorjiensa loppuunkulumat-
toman ajan saatavissa olevasta hinnasta. Tämä

40 Katso Hart, "American History Told by Contemporaries,"
II osa, jossa kirje on painettu.

seikka aiheutti keinottelijaryhmän synnyn, joka osti tällaisia kontrahteja ja myi niitä sellaisesta hinnasta, kuin mitä markkinoilla oli saatavana. Ollessansa "Pennsylvania Gazette"-lehden omistajana, Franklin useasti osti tällaisia orjia tahi kontrahteja ja kauppasi niitä ilmoittamalla lehdessään. "Mielyttäviä neekerityttöjä" ilmoitettiin myytäväksi samoilla palstoilla valkoisten poikien ja tyttöjen kanssa, ja joskus, kun kauppa tällä tavalla ei ottanut menestyäkseen, niitä myytiin julkisella huutokaupalla. 41) Myöhemmän elämänsä aikana Franklin kuitenkin vastusti orjuutta ja tehokkaasti otti osaa agitationiin sitä vastaan.

Jotkut ehkä pitävät hämmästyttävänä sitä, että Booker T. Washington, yksi neekerirodun johtajia, tarjoaa ikäänkuin lohdutusta orjuutta kärsineille heimolaisilleen vakuuttamalla heille, että valkoinen mies myi orjiksi omaakin kansaa yhtäläisesti kuin mustiakin. Tämän lisäksi hän vielä erikoisesti painostaa sitä seikkaa, että valkoinen orjuus vallitsi siirtokunnissa kauan ennen kuin ensimmäinen neekeriorjalaiva purjehti Virginian satamakaupunkiin, Jamestowniin, vuonna 1619. Edelleen hän väittää, ja epäilemättä hän siinä onkin oikeassa, että "todennäköiseltä näyttää, että jollei neekeriorjain kauppaa olisi keksitty ja neekereitä tuotu maahan tekemään työtä, niin valkoinen orjuus olisi tämän vuosisadan ai-

41 Heston, "Slavery and Servitude in New Jersey." Sivulla 24-25 Heston mainitsee tällaisia ilmoituksia Franklin'in lehdestä.

kana kestänyt kauvemmin kuin mitä se todellisuudessa kesti.” 42) Neekeri suuremman kestäväisyytensä takia oli enemmän voittoa tuottava orja kuin valkoinen ja luonnollisesti sen vuoksi astui valkoisten tilalle.

Monta surullista ja naurettavaakin tapahtumaa liittyy valkoisten orjain kauppaamiseen. Eräs kirjailija kertoo, kuinka kerran eräs “sielukauppias” Pennsylvaniassa joutui viekkaan, myytäväksi tarjoamansa irlantilaisen orjan petkutettavaksi. Orja “järjesti asiansa niin, että jäi viimeisenä myytäväksi ja matkusti täten kahden kesken omistajansa kanssa. Kerran he yöpyivät eräessä majatalossa ja aamulla nuori irlantilainen heräsi varhain ylös, myi isäntänsä majatalon omistajalle, pisti rahat taskuunsa ja käveli tiehensä. Ennen lähtöään hän kuitenkin varovaisuuden vuoksi kertoi majatalon isännälle, että orja, joskin muuten välttävän viisas, oli vähän oikullinen ja valehtelemiseen taipuvainen, vieläpä sanoi orjan olevan niinkin röyhkeän, että joskus yritti käydä isännästä ja että hän mahdollisesti nytkin yrittäisi samallaista temppua. Kun tämä petos sitten tuli ilmi, oli “aireksemme” jo ehtinyt päästä niin pitkälle, että takaa-ajo oli hyödytöntä.” 43)

Eräs Philadelphiassa asuva herrasmies halusi ostaa vanhan pariskunnan palvelijoikseen. Hänelle tarjottiin eräs vanha mies sekä tämän vaimo

42 Katso Washington, “The Story of the Negro,” 1 osa, VI luku.

43 Lodge, “History of the English Colonies,” sivu 112.

ja tytär. Maksettuaan tavaran hinnan hän huomasi ostaneensa oman isänsä, äitinsä ja sisarensa. 44)

Yleisesti katsoen, jäivät valkoiset orjat edelleen kurjuuteen, senkin jälkeen kun heidän palvelusaikansa oli loppunut. Häpeällinen orjuusaika nöyryytyksineen ja kidutuksineen jätti useimmat orjat tylsiksi ja välinpitämättömiksi palvelusaikansa loppumisen jälkeen. Useat heistä tulivat muodostamaan historiassa tunnetuiksi tulleitten Etelän "köyhien valkoisten" joukkoa, alaspainunutta luokkaa, joka vielä nytkin muodostaa osan Etelän asukkaita ja joista tulemme puhumaan enemmän eräessä seuraavassa luvussa. Näitten orjien ja heidän mustien osaveljiensä kärsimysten rikastuttamana kohosi Etelän viljelysomistajain, New Yorkin maaruhtinaitten ja Uuden Englannin kalastusta, liikennettä ja orjakauppaa harjoittavan ylimystön luokka. Muutama harvat tällaiset orjat jaksoivat kohota kuuluisiksi. George Taylor, eräs entinen pennsylvanialainen "redemptioner" oli itsenäisyysjulistuksen allekirjoittajain joukossa. 45) Toinen allekirjoittajista, New Hampshiresta kotoisin oleva Matthew Thornton, myöskin kuului tähän luokkaan, samoin kuin vallankumouksen aikaisen kongressin kirjuri Charles Thomas, ja kenraali Sullivan, joka oli yksi vapaussodan päälliköitä. 46)

44 McMaster, "History of the People of the United States," I:n osa, sivu 253.

45 Lodge, "History of the English Colonies," sivu 146.

46 Sama, sivu 146.

Pennsylvanian professori Marion Dexter Learned kirjassaan "Abraham Lincoln — An American Migration — Family English, Not German", olettaa Lincolnin polveutuvan eräästä Samuel Lincolnista, joka matkusti Amerikkaan Lontoosta huhtikuun 18 p:nä 1637 erään Francis Lawes'in kontrahtipalvelijana. Valkoinen orja Samuel Lincoln oli siis isän-isän-isän-isoisänä Abraham Lincolnille, joka joutui orjanomistajain raivon uhriksi. 47)

Amerikan vallankumouksen aikana muodostivat valkoiset ja myöskin mustat orjat pelon lähteen niille ylimystöryhmille, jotka olivat innokkaita Suur-Britanniasta eroamista tarkoittavan toiminnan kannattajia. Alituisesti peljättiin, että orjat näinä levottomina aikoina jättäisivät herransa ja yhtyisivät taistelemaan brittiläisten kanssa. Brittiläisen armeijan upseerit eivät jättäneetkään käyttämättä hyväkseen tätä asiain tilaa ja houkuttelivat orjia yhtymään brittiläisten kanssa taisteluun orjanomistajain kukistamiseksi. Virginian kuvernööri Lord Dunmore antoi vuonna 1775 julistuksen, jossa hän julisti sotalain ja tarjosi vapauden "kaikille kontrahtipalvelijoille, orjille ja muille kapinallisista riippuvaisille ihmisille, jotka tahtoisivat yhtyä hallituksen avuksi saattamaan siirtokunnat takaisin oikeaan velvollisuksiensa ymmärtämiseen." Washington oli hyvin hätäntynyt kuullessaan tämän, ja kirjoitti Dunmoresta, että "tästä miehestä tulee Amerikan

47 Marion Dexter Learned, "Abraham Lincoln," sivu 23.

vaarallisin vihollinen, ellei löydetä jotakin keinoa, jonka avulla voitaisiin todistaa orjille ja palvelijoille hänen lupauksiensa voimattomuus". 48)

Epäilemättä moni käytti hyväkseen brittiläisten vapaustarjouksia, mutta tuhansia myöskin yhtyi vallankumouksellisten joukkoihin päästäkseen irti herrojen palveluksesta ja otaksuen, että vapaustaistelun voittoa seuraisi heillekin vapautta. Virginiassa säädettiin laki, — luultavasti vastapainoksi Dunmoren julistukselle — joka määräsi, että kaikki valkoiset pakkopalvelijat, jotka yhtyisivät vallankumousarmeijaan, saisivat vapautensa. 49) Farmarit, työläiset ja kontrahtiorjat muodostivat Washingtonin ja hänen kenraaliensa päällikkyuden alla taistelevan armeijan enemmistön. Ida Tarbell kirjassaan "American Woman" 50) kertoo eräästä kontrahtipalvelijattaresta, Deborah Samson Gannettista, joka käytti ensimmäiset opetustoimella ansaitsemansa rahat ostaakseen kangasta, josta ompeli itselleen miespuvun ja kirjoittautui armeijaan Robert Shurtleffin nimellä. Hän haavoittui kahdesti, mutta hänen sukupuoltaan ei arvattu ennen Yorktownin taistelua, jossa hän joutui aivokuumeen uhriksi. Myöhemmin myönsi kongressi hänelle eläkettä.

Vallankumous toi mukanaan vain vähän parannuksia valkoisten orjien elämään. Orjuutta jatkui edelleen ja sitä koskevat lait jäivät mel-

48 McMaster, II:n osa, sivu 240.

49 Lecky, "The American Revolution," sivu 285.

50 "The American Magazine," sivu 285.

kein entiselle kannalle. Ne muutamat lait, jotka laadittiin onnettomain orjain kurjan elämän lieventämiseksi, eivät syntyneet niiden alotteesta, jotka äänekkäimmin kirkuivat "vapaudesta," vaan saksalaisten ja muitten vieraitten kansallisuuksien hyväntekeväisyysyhdistysten toimesta, joiden kokemukset ja havainnot olivat paljastaneet niitä kärsimyksiä, joiden alaisina heidän orjuutetut maamiehensä olivat. Niin varhain kuin vuonna 1764 Philadelphian saksalaiset järjestivät ensimmäisen hyväntekeväisyysseuran, joita he myöhemmin perustivat useihin rannikkokaupunkeihin. Tämän seuran tarkoitus oli parantaa kontrahtiorjain kurjaa kohtaloa. Lakkaamattomalla agitatsioonilla saivat he aikaan orjaliikkeessä vallinneitten joittenkin räikeimpien epäkohtien poistamisen. 51) Eräs kirjoittaja 52) mainitsee, että vielä vuonna 1817, elokuussa, myytiin Philadephiassa eräästä laivasta yksi saksalainen ja kaksi sveitsiläistä orjaa. Eräs toinen kirjoittaja 53) vakuuttaa, että kontrahtiorjain myynti lakkautettiin vuonna 1820. Vielä eräs väittää, että vaikka tällaisten orjien kauppaaminen oli vähentynytkin, niin "vielä vuonna 1818 puhutaan saksalaisista kontrahtiorjista Pennsylvanian asiakirjoissa ja viralliset luettelot osoittavat, että viimeinen "redemptioner" sidottiin kontrahdilla Philadelphiasa vuonna 1831." 54)

51 Faust, "The German Element in the United States," II:n osa, sivut 71-72.

52 Salmon, "Domestic Service," sivu 20.

53 Sama, sivu 72.

54 Geiser, "Redemptioners," sivu 42.

Toisin sanoen, puoli vuosisataa oli kulunut itsenäisyysjulistuksen jälkeen, jossa selitettiin, että "kaikki ihmiset ovat vapaat ja tasa-arvoiset", mutta silti valkoisten orjain myynti ei vielä lakannut.

Valkoisen orjuuden yleinen luonne selviää seuraavasta, jonka kirjoitti vuonna 1770 eräs englantilainen matkustaja William Eddis, joka oleskeli Amerikassa kahdeksan vuoden ajan:

Neekerien ollessa omistajiensa elinkautisena omaisuutena, heidän kuolemansa, heidän ollessa työkuntoisessa ijässä, edustaa omistajalle tuntuva taloudellista tappiota; sen vuoksi he ovat miltei kaikissa tapauksissa edullisemmissä olosuhteissa kuin kurja europalainen siirtolainen, jota kohtaan sydämmetön viljelyksien omistaja harjoittaa mitä kovinta julmuutta. Heitä rasitetaan äärimmäisyyteen asti heidän osalleen tulevalla työllä.

"Epäilemättä on monta poikkeusta tästä säännöstä, mutta yleensä katsoen, he saavat huokailla ikeen alla, joka on pahempi kuin Egyptin orjuus. Yrittäessään lieventää sietämätöntä taakkaansa he tekevät sen usein vielä raskaammaksi. He usein yrittävät paeta, joko todellisen tahi oletetun syyn vuoksi, mutta ainoastaan harvat onnistuvat siinä, koska monet virrat halkaisevat maata ja erikoisella valppaudella pidetään silmällä epäilystä herättäviä henkilöitä; otettuaan kiinni sellaisia heidät pannaan vankilaan, ilmoitetaan heistä ja palautetaan takaisin heidän isännilleen.

Onnettomat vangit tuomitaan ankaraan rangaistukseen ja palvelusaikaa pidennetään karkaamisesta johtuneitten kulujen ja tappioitten peittämiseksi.” 55)

Tällainen orjuustila oli luokkahallinnon ylläpitämiseksi välttämätön kunnes kontrolli tuotannon lähteitten yli oli kehittynyt niin lujaksi, että pakko-orjajärjestelmästä saatettiin luopua. Kun tällainen täydellinen kontrolli oli saavutettu, niin kävi työnantajille mahdolliseksi laskea orjansa “vapailta työläisillä” ahdetuille työmarkkinoille, jossa he olivat pakotetut kilpailemaan keskenään työpaikoista.

Olihan tosin lännen asutusrajan takana maita, jonne sorretut työläiset saattoivat lähteä, mutta tällaiseenkin siirtymiseen vaikutti sekä pakko-orjuuden kestäessä että sen jälkeen kaksi seikkaa, jotka tekivät Lännen “vapaat maat” enimäkseen vain historioitsijain taruksi. Toinen syy, joka esti työläisiä sinne menemästä, oli se, että maakeinottelijat ja maayhtiöt lakkaamatta anastivat käsiinsä joko petoksella tahi lahjomisilla näitä lännen maita, joten erämaahan lähteneet uskaliaimmat ja kapinallisimmat henkilöt joutuivat sielläkin riistämisen alaisiksi. Toisena syynä oli hallitsevan luokan suhtautuminen intilaisiin. Raja-asutukset olivat alinomaisten intilaisten hyökkäyksien alaisia ja usein tapahtui kauheita verilöylyjä. Lainlaatijakuntia hallitse-

55 “Documentary History of American Industrial Society,” I osa, sivut 343-344.

va ylimystö sekä ennen vallankumousta että sen jälkeen harvoin antoi uutisasukkaille sellaista suojelusta kuin he olisivat tarvinneet. Vuonna 1794 uutisasukkaat Lexingtonissa, Ky. hyväksyivät vallankumouksellisen päätöslauselman, jossa sanottiin, että "raja-asutusten suojeleminen on Yhdysvaltain hallituksen asia." 56) Aikaisemmin samana vuonna paljastettiin eräässä kongressin keskustelussa, kuinka kurjia palkkoja maksettiin raja-asutuksien puolustusväessä palveleville henkilölle. "Sotamiehelle korvauksena kärsimyksistä ja nälästä, jota hän sai palveluksessaan kestää, siihen aikaan maksettiin neljän viikon ajalta yhtä paljon kuin nyt maksetaan kolmesta työpäivästä. Hänen palkkansa oli kolme dollaria kuukaudessa." 57)

Tällaisilla nälkäpalkkoilla tarkoitettiin sitä, että ihmiset eivät kovin halukkaasti lähtisi raja-asutuksien suojeluspalvelukseen. Näin ollen "vapaaalla työläisellä" ei ollut muuta kuin kaksi mahdollisuutta valittavana, — joko jäädä työnantajan ulottuville ja työskennellä hänen hyväkseen tahi paeta metsiin sillä uhalla, että siellä joutuu villien vihollisten raadeltavaksi. Toisin sanoen, hallitseva luokka mieluummin antoi köyhien joutua sen vaaran alaiseksi, että he menettäisivät päänahkansa, kuin että se olisi sallinut heidän paeta palvelusta, josta maksettiin niin vähän palk-

56 Faust, "The German Element in the United States," I osa, sivu 379.

57 McMaster, "History of the People of the United States," II:n osa, sivu 178.

kaa, että se tuskin riitti ruumiin ylläpitämiseksi. Tällainen menettely rajamaitten ihmisiä kohtaan oli yhtenä syynä vuonna 1676 tapahtuneelle "Bacon'in kapinalle", josta tulemme puhumaan eräessä seuraavassa luvussa.

Maan ja työvoiman anastus yhdessä edellämainitun rajamaapolitiikan kanssa teki hallitsevan luokan ylivallan miltei täydelliseksi. Ennen kuin jätämme tämän aineen on tarpeellista luoda silmäys valkoisten orjain kauppaamiseen, jota oli olemassa kauvan ennenkuin alettiin tuottaa neekereitä Amerikasta ja joka oli yhtä raakaa kuin konsanaan neekeriorjain kauppa.

LUKU IV
Orjakauppa

“Amerikan asuttamisen historia on Europan rikollisuuden historiaa.” 1) “Europa”-sanalla amerikalainen historioitsija tarkoittanee Europan hallitsevia luokkia, sillä orjilla ja kontrahtipalvelijoilla varmaankaan ei ollut mitään osaa niissä rikoksissa, joita yhdistyi Amerikan asuttamiseen, päinvastoin, hehän olivat itse näitten rikoksien uhreja.

Ani harvat nykyajan ihmiset tietävät tahi aavistavat, että tässä maassa aikoinaan vallitsi valkoisten orjien kauppa, joka muodostui varsin laajaksi. Se muodostaa yhden sellaisen epämieluisan tosiasian, johon historioitsijamme mieluimmin kiinnittävät mahdollisimman vähän tahi ei ollenkaan huomiota, ja se, joka tahtoo tutustua tämän liikkeen laajuuteen, on pakotettu tutkimaan suurta määrää historiallisia asiakirjoja, ollen silloinkin pakotettu noukkimaan palan sieltä, toisen täältä muodostaakseen jonkinlaisen kokonaisen käsityksen hänellä tarjona olevien lähteitten pohjalla. Ja kuitenkin sekä siirtokuntien että vallankumoussodan jälkeisen puolivuosisadan historia, joka ei tarjoa meille tietoja tästä

1 Bancroft, “History of the United States,” II osa, sivu 251.

liikkeestä johtuneesta liikevoitosta, joka ei kerro tänne tuotujen liikkeen uhrien heidän matkansa varrella kärsimistä tuskista, eikä työnantajain käyttämistä keinoista, joilla ihmisiä houkuteltiin tänne muuttamaan, historia, joka ei selitä meille orjanomistajain julmuutta ja Amerikan työläisten kärsimän orjuuden kovuutta, sellainen historia on yhtä puutteellinen kuin jos lähtisimme kuvaamaan New Yorkin rikkaitten kaupungin osaa ja jättäisimme kuvauksen jälkimaailmalle nykyisen yhteiskuntaelämän todellisena kuvana. Tällaisesta kuvauksesta jäisi silloin huomioon ottamatta New Yorkin itä-osa sen miljoonine, vuokrakasarmeissa ja hikipajoissa elävine onnettomineen, siitä puuttuisivat "leipälinjat", työttömyys ja kuvaus siitä "kädestä-suuhun" elämistavasta, joka on suurten joukkojen osana.

Historioitsija on tavallisesti henkilö, jonka elämisen tapa ja seurapiiri kehittää hänessä ylimyksellisen elämänymmärryksen ja joka pelkää paljastaa sellaista, joka heittäisi varjoa menneitten aikojen "suuriin miehiin". Menneisyyttä kaunistellaan sen luokan eduksi, joka tänään omistaa väkivallalla, petoksella ja työläisten orjuuttamisella anastetut tuotannon lähteet. Onkin myönnettävä, että kirjoittaja, joka kertoisi meille totuuden, saisi maksaa siitä kalliisti siten, että hänen teoksensa tapettaisiin kirjallisuuspoliisin toimesta, joka antaa lausuntonsa kirjallisuudesta. Asioiden näin ollen on siirtokuntien historiaa kirjoitettaessa aina jätetty pois yksi luku, ja

juuri sellainen luku, joka olisi paljon tärkeämpi kuin jonkun valtiomiehen rakkausjuttuja koskevat juorut.

Orjakaupasta puhuttaessa on käynyt tavaksi ottaa huomioon vain neekeriorjain kauppa ja koska neekerikauppa oli tavallinen myös muiden "sivistyskansojen" hallitsevien luokkien keskuudessa, niin sitä ei vielä katsota tuottavan mitään erikoista "paha mainetta" Amerikalle ja sen hallitsijoille. Tosiasia onkin, että löytyy paljon seikkaperäisiä kertomuksia neekeriorjakaupan kauhuista. On todellakin pöyristyttävää lukea, kuinka tarkoitusta varten harjoitetut miehet metsästäivät neekereitä Afrikassa, kuinka laivoihin lastattiin enemmän orjia kuin mitä niihin olisi mahtunut, kuinka väkevämpi kuristi heikomman saadakseen ilmaa, kuinka alhaalta lastiruumasta nouseva haju oli niin väkevää, että orjavoudit eivät voineet tulla aukkojen läheisyyteen, kuinka alituisesti heitettiin kuolleitten vielä lämpimät ruumiit mereen ja lopuksi kuulla kerrottavan siitä kurjasta näytelmästä, jolloin puoleksi nääntyneet eloon jääneet —tavallisesti vain kolmas osa matkalle lähteneistä — lopuksi myytiin Etelän viljelyksien omistajille. 2)

Mutta niin julmia kuin nämä menettelytavat olivatkin, niin voimme epäillä, että ne eivät olleet

2 "Ethiopia, Her Gloom and Glory," sivut 82-83. Tämä on mieltäkiinnittävä sarja luentoja, jotka David Christy piti "Colonization Society'n" puolesta ennen sisällissotaa. Tekijä pitää orjuutta "syntiinlankeemuksen" seurauksena, mutta hänen luentonsa kuitenkin antavat selvän kuvan orjuuden ja vapauttamisen taloudellisista seurauksista.

sen kummempia kuin niiden miesten, jotka toimivat valkoisten orjain kauppiaina ja niiden kuljettajina Europasta Amerikkaan. Mutta tästä kaupasta saatavissa oleva liikevoitto teki pahimmatkin kauhut luvallisiksi, "sillä ihmisen on varsin vaikeata käsittää, että on jotakin pahaa sellaisessa asiassa, jonka kautta virtaa kultaa hänen taskuihinsa." (Finke)

Seikkailijoista kokoonpantu Lontoon yhtiö, joka ensin ryhtyi asuttamaan Virginiaa, kernaasti käytti lapsityötä kehittäessään siirtokunnan luonnon lähteitä. Vuodelta 1619 säilyneissä asiakirjoissa mainitaan, että siirtokuntaan on saapunut sata lasta "lukuunottamatta sellaisia, jotka ovat kuolleet matkalla." Samalla pyydetään lähettämään vielä sata lasta, kahdentoista vuoden vanhaa tahi vanhempaa. Vuonna 1627 saapui Virginiaan useita laivoja, mukanaan neljätoista ja viisitoista sataa lasta, jotka oli ryöstetty Europan satamakaupungeista. 3) Muutama vuosi tämän jälkeen lähetetään Lontooseen uusi tilaus, tällä kertaa taas tarvitaan joukko "turvattomia poikia ja tyttöjä". 4) Englannissa oli Bristol viimeisenä kaupunkina, joka lakkasi harjoittamasta lapsikauppaa Amerikan siirtomaitten kanssa. Monen vuosisadan aikana oli tämä kaupunki ollut valkoisen orjakaupan markkinapaikkana "eikä ollut tavatonta nähdä siellä nuoria tyttöjä näyteltävän

3 Lasten ryöstäjiä sanottiin "hengeiksi" — "spirits," ja olivat he kaikkien satamakaupunkien asukkaitten kauhuna.

4 Abbott, "Women in Industry," sivut 332-333.

myytäviksi.” 5) Vuoteen 1664 oli lasten ryöstäminen noussut siihen määrään, että “vieraitten siirtomaitten komitea” puuttui asiaan. Nyt perustettiin toimisto, jonka velvollisuutena oli “pitää kirjaa kaikista henkilöistä, jotka lähtivät palvelijoiksi Amerikkaan ja valvoa, että he vapaaehtoisesti olivat lähteneet matkalle.” Ihmisryöstöstä määrättiin kuoleman rangaistus, mutta siitä huolimatta “lain hyväksymisenkin jälkeen ryöstettiin kymmenen tuhatta henkilöä vuosittain.” 6)

Kansan rasitukseksi joutuneet köyhät luovutettiin yhtiöitten käsiin, vankiloita tyhjennettiin tyydyttämään orjakaupan kysyntää. 7) Henkilöitä, jotka oli lähetetty matkalle kahdeksan tahi kymmenen punnan maksusta, myytiin usein neljästäkymmenestä, viidestäkymmenestä punnasta ja enemmästäkin. “Aivan samalla tavalla kuin oli asian laita neekerehin nähden, samoin valkoisetkin orjat myytiin laivan kannelta, kuten myydään hevosia jossakin näyttelyssä.” 8)

Englannin korkeissa oikeustoimistoissa olevat henkilöt kilvan koettivat päästä osallisiksi sotavankien myynnistä aiheutuvasta voitosta. — “Bristolin majuri ja muut kaupungin virkailijat koettivat pelottaa vähäpätöisistä rikoksista syytettyjä henkilöitä kovilla rangaituksilla, jotta he vapaaehtoisesti anoisivat oikeudelta luvan tulla

5 Washington, “The Story of the Negro,” I:n osa, sivu 111.

6 Salmon, “Domestic Service,” sivu 22. Myös katso Fiske, “Old Virginia and Her Neighbors,” II:n osa, sivu 177; Thwaites, “The Colonies,” sivu 74, ja Geiser, “Redemptioners,” sivu 21.

7 Cheyney, “European Background of American History,” sivu 169.

8 Bancroft, “History of the United States,” I:n osa, sivu 175.

siirretyiksi meren taakse ja sitten jaettiin tällaisten henkilöitten myynnistä saadut varat veljellisesti virkamiesten kesken.” 9) Niin suurta voittoa tuottava oli tämä liike, että siitä hyötyneille henkilöille onnistui tehdä olemattomaksi laki, joka määräsi kuolemanrangaistuksen ihmisryöstöstä. Eräs asiantuntija sanoo, että “oikeuslaitokset osoittivat merkillistä laupeutta ihmisryöstöstä syytettyjä henkilöitä kohtaan. Siviililain mukaan olisi tällaisesta rikoksesta rangaistu kuolemalla, mutta tavallisesti pääsi syyllinen muutamana shillingin sakolla, siinäkin tapauksessa että tunnusti itsensä syylliseksi; onpa eräässä tapauksessa katsottu riittäväksi rangaista syyllistä 12 pence sakolla ja muutamana tunnin vankeudella. Middlesexin oikeuden pöytäkirjat osoittivat, että suurta määrää tällaisia syytöksiä ei edes tutkittu, vaikka asianomaiset syyttäviviranomaiset olivatkin panneet ne syytteen alaisiksi.” 10)

Ihmisyöstöä harjoitettiin myös muissakin tarkoituksissa. Rikkaat perheet, joilla oli peitettävänä joku perhesalaisuus, jonka todistajat olisi pitänyt saada pois tieltä, tahi jotka halusivat syrjäyttää jonkun epämieluisan kanssaperillisen, ryöstättivät uhrinsa ja toimittivat hänet orjakauppiaitten käsiin Amerikan markkinoille vietäväksi. 11) Englantilaisen kirjailijan Daniel Defoen sisarentytär lähti Englannista vuonna 1718

9 Sama, I:n osa, sivu 176; II:n osa, sivu 251.

10 Ballagh, “White Servitude in the Colony of Virginia,” sivu 38.

11 Salmon, “Domestic Service,” sivu 21.

ja kun hänellä ei ollut rahaa maksaa matkaansa, niin laivan kapteeni myi hänet Philadelphiassa ja myöhemmin hän joutui naimisiin erään omistajansa sukulaisen kanssa. 12)

Olemme jo puhuneet "Newlander'eistä" ja heidän työstään Euroopassa siirtolaisuuden lisäämiseksi. "Newlander'it" saivat asiamiespalkkion jokaisesta ihmisestä, jonka saattoivat lähtemään matkalle. Tavallisesti he saivat Hollannissa kolme florinia, mutta Philadelphian kauppiaat myivät heidän uhrejaan kuudestakymmenestä ja kahdeksastakymmenestä florinista, riippuen siitä, kuinka paljon he olivat matkalla velkaantuneet. Eräs skottilainen mies, kahdeksannentoista vuosisadan puolivälissä, kertoi joutuneensa ihmisryöstäjien käsiin ja kuusi kuukautta kestäneen matkan perässä joutuneensa myytäväksi Philadelphiassa 16 punnan hinnasta. 13) Vuodelta 1682 aina vuoteen 1804 orjien lukumäärä lisääntyi suhteellisesti yleisen väestön lisääntymisen kanssa, niin että viimeisen yhdeksäntoista vuoden kuluessa he muodostivat kaksi kolmatta osaa koko asukasluvusta. 14) Näin suuri siirtolaisten tulva on osoituksena siitä ahkeruudesta, jolla orjametsästäjät toimivat Saksassa ja Hollannissa.

Nämä agentit tulivat etupäässä Pennsylvaniasta Pennin tahi muitten maakeinottelijain lähettäminä, jotka olivat panneet omistamiensa maita viljelyksen alaiseksi. Varhain kahdeksannen-

12 Haeston, "Slavery and Servitude in New Jersey, sivu 27.

13 Geiser, "Redemptioners," sivut 20-21.

14 Sama, sivu 41.

toista vuosisadan aikana kasvoi siirtolaisuus Rotterdamista valtavassa määrässä. Siirtolaiset lähtivät sieltä Amerikkaan Lontoon kautta. Toukokuun ja kesäkuun kuluessa vuonna 1709 saapui viimeksimainittuun kaupunkiin viisituhatta siirtolaista. Tämä luku kasvoi kaksinkertaiseksi elokuun aikana ja kaksi vuotta myöhemmin oli Lontoossa kolmetoista tuhatta siirtolaista. Mutta yhä vaan paisui köyhien siirtolaisten virta. Niin suuri oli tämä kansanvaellus, että muodostui vakavaksi probleemiksi, millä tavalla voitaisiin elättää nämä joukot sillä aikaa kun he odottivat laivaa, jolla menisivät uuteen maailmaan. "Siirtolaisten joutuessa vaaran alaiseksi kuolla nälkäkuolemaan oli Lontoon viranomaisilla pakko varustaa heitä ruualla. Kodittomina, latoihin, asumattomiin rakennuksiin, varastohuoneisiin, tuhansiin telttoihin sullottuina, näitten siirtolaisten täytyi sietää suunnattomia kärsimyksiä. Kuningatar myönsi heille jokaiselle yhdeksän penceä päivässä ruuan ostamista varten ja sellaisia asumuksia, mitä suinkin oli saatavana. Lontoon omat köyhät tulivat kateellisiksi tällaisen muukalaisille osoitetun vieraanvaraisuuden johdosta ja tekivät hallitukselle valituksia, joissa vastustivat varojen myöntämistä." 15)

Lontooseen kokoontuneet suuret joukot vietiin Irlantiin, Louisianaan ja muihin paikkoihin ja New Yorkin kuvernööri Hunter pyysi, että

15 Faust, "The German Element in the United States," I:n osa, sivut 77-78.

kolme tahi neljä tuhatta lähetettäisiin hänen siirtokuntaansa. Puolet sinne lähetetyistä siirtolaisista kuolivat matkalla puutteeseen ja tauteihin. Jotkut sijoitettiin suurille Livingstonin maatiiloille, jossa heitä rääkättiin niin pahasti, että he pakenivat sieltä. Jotkut saivat intilaisilta maata, mutta hallitus, sen jälkeen kun he jo olivat kylväneet viljaa, ilmoitti heille, että heidän omistusoikeutensa maahan oli mitätön ja että heidän tulisi maksaa siitä ennenkuin saisivat sitä viljellä. Muutamat harvat alistuivat tähän vaatimukseen ja muut lähtivät vielä kauemmas erämaahan. 16) Tällainen menettelytapa, jonka mukaan lahjomiinseen taipuvat kuvernöörit peruuttelivat maan omistusoikeuksia ja keräsivät rahaa palauttaessaan niitä takaisin, oli yleisenä paheena New Yorkin siirtokunnan aikana ja tavallisesti kuvernööri rikastui tästä pelistä kuuden eli seitsemän vuoden sisällä.

Se julmuus, jolla kohdeltiin Amerikkaan siirtyviä siirtolaisia, olisi aivan uskomaton, ellei meillä olisi eittämättömiä asiakirjoja todistamassa sen todenperäisyyttä. Olemme jo nähneet, kuinka mustia ryöstettiin Afrikassa ja kuinka samallaista harjoitettiin Europan köyhiin valkoisiin nähden. Afrikassa kulkevissa neekeriorjalavoissa riehui kulkutauteja, — isorokkoa ja paise-tauteja, siellä oli joukkokuolemaa nälän ja väkivallan kautta, mutta aivan samallaista tapahtui

16 Fisher, "Men, Women and Manners in Colonial Times," II:n osa, sivut 104-105.

myöskin niillä laivoilla, joilla kuljetettiin Euro-
pasta orjia Amerikan herroille. Jotkut yksityis-
kohdat tässä liikkeessä ovat kauhistuttavat; vil-
likansojen julmimmat tavat ja suurin raakuus ei-
vät ole sitä suurempia kuin mitä tässä harjoitettiin.
Mustan orjan kuolema neekeriorjalaivassa aina
edusti tappiota laivan päällikölle, mutta kuolema
ei aina vienyt valkoisen orjalaivan kapteenilta
hänen voittoaan. Valkoisten orjavoudit tavalli-
sesti saivat kontrahteihin sellaisen määräyksen,
että "kuolleitten elämään jääneet omaiset vastai-
sivat kuolleen velasta laivan päällikölle, jos kuole-
ma tapahtui sen jälkeen kun puolet matkaa oli
tehty." 17)

Eivät suinkaan kaikki Europasta lähteneet
siirtolaiset tehneet sitä tarkoituksella vuosien
pakkopalveluksella siirtokunnissa maksaa takai-
sin matkakulunsa. Useat heistä olivat suurilla
uhrauksilla säästäneet kokoon niin suuren sum-
man, että sen olisi pitänyt riittää matkakustan-
nuksiin. Mutta laivojen päälliköt yhteistoimin-
nassa "Newlander'ien" kanssa keksivät keinoja,
joilla he ryöstivät siirtolaisilta heidän rahansa ja
sitten myivät heidät matkalla kertyneitten vel-
kojen maksamiseksi. Siirtolaisten matkatavarat,
jotka usein sisälsivät rahaa tahi muuta arvokasta
omaisuutta, varastettiin tahi lähetettiin toisella
laivalla, niin että siirtolainen tarpeisiinsa nähden
oli kokonaan laivan kapteenin armoilla. Armotto-
man suuri maksu kiskottiin ruuasta ja köyhille

17 Geiser, "Redemptioners," sivut 53-54.

siirtolaisraukoille kerääntyi täten matkan varrella niin paljon velkaa, että heidät perille päästyä myytiin orjuuteen velkojen maksamiseksi. Myöskään, joiden rahavarat eivät loppuneet tällaisella rosvoamisella, eivät mitenkään voineet olla varmoja siitä, ettei heitäkään myytäisi. "*Paremmissa varoissa olevien oli pakko maksaa niiden puolesta, jotka eivät voineet maksaa, tahi muuten joutuivat he itse myytäviksi*". Tällainen järjestelmä suojeli kapteenia tappiota vastaan siinä tapauksessa, että paljon siirtolaisia kuoli matkan kestäessä. Se myöskin turvasi hänelle täyden maksun mitä suurimmasta nylkemisestä. Philadelphian saksalaiset koettivat vuodesta 1750 alkaen säätää lakeja tällaista julkeutta vastaan, mutta pitkän ajan kuluessa he eivät onnistuneet, "*koska vaikutusvaltaisissa viroissa oli mahtavia rahamiehiä, jotka suuresti hyötyivät tällaisesta orjakaupasta.*" 18) Sivumennen sanottakoon, että siihen aikaan kuljetusmaksuun ei sisältynyt ruokaa ja koska siirtolaisen ruokavarat tavallisesti olivat hänen matka-arkuissaan, niin matkatavarain ryöstäminen aikaansai sen, että matkustaja jäi täydellisesti laivan päällikön armoille.

Mutta sittenkin tällainen rosvous, niin julkea kuin se olikin, oli aivan viatonta niihin kärsimyksiin verraten, joita siirtolaiset saivat kokea laivassa. Voitonhimo, joka aiheutti tämän liikkeen, johti siihenkin, että laivoihin tavallisesti sullo-

18 Faust, "The German Element in the United States," I:n osa, sivu 69. Myös katso Geiser, "Redemptioners," sivu 43.

tiin liian paljon väkeä. Bancroft kirjoittaa, että "irlantilaisia katolilaisia lähetettiin suurissa laumoissa ja sitä seurasi sellaista räökkäämistä, joka kyllä vetää vertoja Afrikan orjakaupassa tunnetuksi tulleelle." 19) Kuolema nälän ja janon johdosta oli aivan tavallinen. Laivojen haaksirikkoutumisia myöskin usein tapahtui ja niistä tavallisesti vaijettiin Europassa. Eräänä vuonna kuoli kaksituhatta siirtolaista ahtaudesta aiheutuneisiin tauteihin. Eräs laiva, joka lähti matkalle vuonna 1730 mukanaan 150 siirtolaista, toi perille vain 13 elämään jäänyttä. Toinen purjehti Amerikkaan vuonna 1745 mukanaan 400 saksalaista ja niistä ainoastaan 50 saivat omin silmin nähdä Amerikan rantoja. *Vielä eräs laiva menetti matkallaan 1,100 matkustajaa 1,500:sta.* Lapset harvoin kestivät matkan vaivoja; "vanhemmat saavat nähdä lapsensa kuolevan nälkään, janoon tai tautiin ja heidän ruumiinsa heitettävän mereen. Ani harvat raskauden tilassa olevat naiset pääsevät elävinä perille. *Moni äiti heittää mereen vastasyntyneen lapsensa kera.*" 20)

Sairaudesta johtuneen hirveän kuolleisuuden syynä oli etupäässä ahdas ala, joka laivoilla myönnettiin siirtolaisille. Hollannista purjehtivat siirtolaislaivat sulloivat kunkin matkustajansa alalle, joka oli kaksi jalkaa leveä ja kuusi jalkaa pitkä. Ruoka-annokset olivat pienet ja arvotto-

19 "The Story of the Negro," I:n osa, sivu 110.

20 Faust, "The German Element," I:n osa, sivut 70-71. Katso myös "Redemptioners," sivu 48, jossa on tilastollisia tietoja nälkään nääntyneistä.

mat; juomavesi mustaa, sakeata ja täynnä matoja, nälkiintyneille ihmisille syötettiin punaisilla madoilla ja hämähäkin verkoilla täytettyä, pilaantunutta leipää. Nälänhätä kiihotti erään laivan matkustajia murtautumaan ruokasäiliöihin, josta kaikki matkustajat joutuivat rangaistuksen alaisiksi. Tässä laivassa miehille ei annettu leipää ja naiset saivat vain yhden pienen bisquitin päivässä. Kaksikymmentä miestä, naista ja lasta kuoli nälkään. "Nälänhätä laivalla oli niin suuri, että kaikki luut haettiin esille, murskattiin vasaralla ja syötiin; vieläkin surkeampaa tapahtui: sairaat, kuolemaisillaan olevat ihmiset polvillaan ryömivät laivan päällikön eteen ja rukoilivat häntä jumalan tähden antamaan heille suupalan leipää tahi pisaran vettä, jotta he eivät kuolisi, mutta kaikki pyynnöt olivat turhat, hän jäykästi kieltäytyi antamasta mitään ja niin oli heidän kuoltava." 21) Eräs saksalainen matkustaja, Mittleberger, mainitsee että laivalla oli "32 lasta, jotka kaikki heitettiin meeren. Lapset, joilla ei vielä ole ollut tuhkarokkoa tahi isoa rokkoa, tavallisesti sairastuivat siihen laivalla ja enimmäkseen kuolivat.... joskus koko perhe kuolee, toinen toisensa jälkeen, niin että etenkin kulkutautien raivotessa kuolleita ihmisiä makaa makuusijoilla elävien vieressä." 22)

Kun tällaiset orjalaivat pääsivät satamaan Philadelphiassa tahi jossakin toisessa paikassa,

21 Geiser, "Redemptioner," sivu 49, jossa julkaistaan saksalaisen matkustajan Mittlebergerin kirjeitä.

22 Geiser, sivu 50.

niin saattoi nähdä erittäin järkyttäviä näytelmiä. Siirtolaisia tarkastettiin ennen kuin laiva oli heittänyt ankkurinsa. Ne, jotka eivät pystyneet maksamaan velkojaan, ilmoitettiin myytäviksi. "Naimattomat ihmiset kumpaakin sukupuolta löytävät halukkaita ostajia, mutta vanhat, naimisissa olevat pariskunnat, lesket ja vanhukset eivät ole haluttua tavaraa, jollei heillä ole terveitä lapsia, jotka ottavat suorittaakseen vanhempiensa velan pidentämällä omaa palvelusaikaansa. Mutta sairaat sitävastoin pidätetään laivassa, jonne he tavallisesti kuolevat, kun sen sijaan vapautuminen useimmiten voisi pelastaa heidät." 23) Kun maa tulee näkyviin, niin onnettomat matkustajat tulvivat kannelle, itkevät, laulavat ja kiittävät jumalaa. Mutta heidän ilonsa pian lakkaa ja sen sijaan kuulee epätoivon huutoja, sillä *"vanhempien on pakko myydä lapsensa kuin olisivat he karjaa."* 24). Vihatut kuleksivat orjakauppiat ostavat kaksikymmentäviisi ja viisikymmentä henkilöä käsittäviä joukkoja myydäkseen heitä rikkaille farmareille. Tällainen valkoisen lihan myynti on Philadelphiassa aivan tavallinen ilmiö eikä herätä sen enempää huomiota kuin jos kysymyksessä olisi sikojen myynti.

Kauhea oli nähdä rakkaimpansa myytävän orjiksi ja mahdollisesti ei koskaan enää nähdä heitä, mutta vielä kauheampaa näytti olevan jäädä orja-

23 Faust, "The German Element in the United States," I:n osa, sivu 66.

24 Geiser, "Redemptioners," sivu 52.

kauppiaan kynsiin. Jokaisen uhrin palavimpana haluna oli päästä mahdollisimman pian pois laivan päällikön läheisyydestä ja koettaa unohtaa matkan kauhut. Monet tunsivat pettymystä, jolleivät saaneet ostajaa itselleen. Eräs englantilainen matkustaja William Eddis, joka matkusti tällaisella orjalaivalla *neljäkymmentä* vuotta itsenäisyysjulistuksen julistamisen jälkeen (v:na 1817) kuvaa yhtä tällaista tapausta. "Kun astuimme Philadelphiassa laivaan", sanoo hän, "kohtasi meitä pöyristyttävä kurjuuden ja puutteen näky. Silmä vaistomaisesti kääntyi pois päin etsimään vaihtelua siitä kauhistuttavasta ihmiskärsimysten kuvasta, joka oli nähtävänä tässä elävien haudassa. Toverini kysyi, oliko laivalla saatavana suutarintyön tekijää. Kapteeni tuli esille; hänen ulkomuotonsa oli täysin sopusoinnussa hänen virkansa kanssa, hän oli amerikalainen, kookas ja päättäväisen näköinen ja hänen silmissään välähti algerialaisen merirosvon julmuutta. Hollannin kielellä hän kutsui esille suutarintyöntekijöitä, enkä koskaan voi unhoittaa sitä näkyä, joka nyt seurasi. Kurjat raukat tulivat juosten esille sanomattomalla riemulla, epäilemättä odottaen vapautusta heidän kamalasta olopaikastaan. Heidän vaatteensa, jos noita räpsyjä voisi vaatteksi sanoa, aivan myrkyttivät ilman hajullaan. Muutamilla ei ollut paitaa, toisilla oli karkeimmallaan sesta säkkikankaasta tehty sellainen vaatekappale. Kun he poistuessaan näkivät, että me emme ostaneet mitään, he jälleen vaipuivat sellaiseen tyl-

syyden tilaan, joka asettaa heidät asteen alapuolelle tavallisia normaaliolioita.” 25)

Ikäänkuin itse matkan kauhut eivät olisi riittäneet murtamaan orjakaupan uhrien mieltä, käytettiin ruumiillista rangaistusta useista rikkomuksista. Ei ole olemassa varmoja tietoja siitä, kuinka laaja tällainen käytäntö oli, mutta että sitä oli olemassa, siitä ei ole mitään epäilystä. Eräs kontrahtiorja, John Harrower, piti päiväkirjaa vuodesta 1773 vuoteen 1776. Muun muassa kertoo hän eräästä miehestä, Daniel Turnerista, joka palasi laivaan juopuneena ja rangaistukseksi siitä, että hän oli käyttänyt epäkohteliasta kieltä laivan päällysmiestä vastaan, häntä ruoskittiin hevosruoskilla ja “hän lyötiin rautoihin sekä kidutettiin häntä peukalopuristimilla”. Tunti myöhemmin hän vapautettiin peukaloruuveista ja rau-doista, mutta sidottiin lujasti lopuksi yötä. 26)

Merimatalla riehumaan päässeet kulkutaudit niiden keskuudessa, joiden matkan päämääränä oli Philadelphia, tekivät kaupungin asukkaat varsin levottomiksi. Kuvernööri Thomasin esityksestä säädettiin vuonna 1742 laki, joka määräsi ostettavaksi maata ruttosairaalan rakentamista varten. Aikaisemmin oli säädetty lakeja, jotka estivät rikosvankien, mielenvikaisten ja tarttuvaa tautia sairastavien maahan tuontia, mutta laivojen päälliköt kiersivät lakia ja toimittivat öiseen aikaan tällaisetkin siirtolaiset maihin. Myös

25 Sama, sivu 57.

26 “Documentary History of American Industrial Society,” I:n osa, sivu 368.

oli laivan päälliköillä tapana anastaa itselleen kuolleitten jättämä omaisuus.

Ruttosairaala-laki näkyy jääneen kuolleeksi kirjaimeksi, sillä seitsemän vuotta myöhemmin esitettiin lainlaatijakunnalle anomus, jossa m. m. selitettiin, että "sopivien rakennusten ja muitten tarpeitten puutteessa sairaitten on pakko kulkea paikasta toiseen ilman mitään hoitoa ja ilmeiseksi vaaraksi kaikille asukkaille". Tästä voimme päätätä, että korkeissa asemissa olevat orjakaupan harrastajat yhä edelleen olivat hyvissä väleissä orjalaivain päällikköjen kanssa, tietysti saaden osansa saaliista. Muitakin tällaisia lakeja säädettiin, mutta niitäkin kierrettiin yhtä helposti tahi ei pantu niitä ollenkaan käytäntöön. "Vuonna 1749 säädettiin laki, jonka alkuperäinen tarkoitus oli estää liian suuren matkustajamäärän kuljettamista samalla laivalla; siinä oli määrätty, kuinka laaja pinta-ala on annettava jokaisen matkustajan osalle. Tämän lain hyväksymisen jälkeen olivat laivat yhtä ahdetut kuin koskaan ennen. Lakia kyllä tavallaan noudatettiin ja annettiin matkustajalle lain määräämä pinta-ala, mutta sen sijaan tehtiin makuupaikat matalammiksi, niin että asia sen kautta jäi ennalleen. Yleensä olivat olosuhteet tämän vuosisadan keskivaiheilla erittäin kurjat. Siirtolaisuuden lisääntyminen toi mukanaan myöskin epäkohtien lisääntymisen. Sairaista ei pidetty huolta, Europassa tehdyistä kontrahdeista matkustajain ja laivanomistajain välillä ei välitetty, siirtolaisia myy-

tiin orjuuteen maksamaan matkalla kuolleen ystävän tahi sukulaisen velat, isät, lapset ja äidit erotettiin toisistaan myymällä heitä eri omistajille, matkustajilta ryöstettiin heidän matkatavaransa ja pidätettiin heidät laivassa kunnes ilmestyi halukas ostaja.” 27)

Kuten eräässä edellisessä luvussa on mainittu, sai vallankumous aikaan joitakin harvoja muutoksia maahan siirtyneitten palvelijoitten aseman parantamiseksi. Pennsylvaniassa kauppiat eivät lakanneet harjoittamasta tuottavaa valkoisten orjien kaupaa ennen kuin astui voimaan laki, joka kielsi ketään vangitsemasta velkojen tähden. 28) Pennsylvaniassa voimassa ollut laki, joka velvoitti antamaan velkavangeille ruokaa, vaatteita ja suojaa, myönsi vain seitsemän senttiä päivässä jokaista vankia kohti. 29)

Huoletta saa tarkastaa federalistien, anti-federalistien tahi muitten puolueitten lausuntoja, ohjelmia ja päätöksiä aina presidentti Jackson'in aikoihin asti, jolloin kontrahtiorjajärjestelmä lopullisesti hävisi, eikä niistä mistään löydä paheksumista niiden julmuuksien johdosta, joita olemme selostaneet tässä ja edellisessä pykälässä. Ainoastaan yhden politillisen ryhmän päätöksissä me näemme näistä asioista edes mainittavan. Tämä ryhmä oli Washingtonin ja Adamsin aikuinen

27 Geiser, "Redemptioners," sivu 64.

28 Sama, sivu 70.

29 McMaster, "The Acquisition of the Political, Social and Industrial Power of Man in America," sivu 51.

federalistipuolueen jo milt'ei kuollut jäännös, joka kokoontui Hartfordiin, Conn., joulukuussa 1814. Konventionissa hyväksytyjen päätösten joukossa oli eräs, jossa vaadittiin, että "edustajaverot ja suoranaiset verotukset jaettakoon unioniin yhtyvien valtioitten kesken silmälläpitäen niissä olevien vapaitten miesten määrää, kuin myöskin sellaisten, jotka kontrahdilla ovat sidottut palvelemaan vissin ajan sekä poislukien veroista vapautetut intilaiset ja muut henkilöt." 30)

Siis aivan samalla tavalla kuin ne herrat, jotka kokoontuivat perustuslakikonventinoniin kaksikymmentäseitsemän vuotta aikaisemmin, niin nämäkin kunnon kansalaiset käsittelivät valkoisia orjia vain kauppatavarana, sen perusteella laskeakseen, kuinka paljon politillista valtaa on annettava kullekin sen ajan varallisuutta omistavalle. On nimittäin muistettava, että äänioikeuden ehdoksi asetetut omaisuusmääräykset riistivät useilta valtioitten työläisiltä äänestyoikeuden.

Mutta tämä järjestelmä ei kokonaan kadonnut tänäkään aikana. Velkaorjuus yhä edelleen vallitsi muutamissa Etelän valtioissa. Kuten myöhemmin tulemme näkemään, oli se käytännössä myös muutamissa keskivaltioissa aina kansalaissotaan asti ja sitä käyttivät hyväkseen nekeriomistajat kiertääkseen lakia, joka näissä valtioissa kielsi nekeriorjuuden.,

30 Reynolds, "National Platform and Political History," sivu 120, Chicago 1896.

Mississippi-laakson pohjoisissa valtioissa käytettiin muitten valtioiden indenture-lakeja mallina, jonka nojalla laadittiin sääntöjä myydäkseen onnettomia köyhiä määräaikaiseen orjuuteen, siinä tapauksessa, että he eivät voineet maksaa oikeudessa heille tuomittuja sakkoja.

William Henry Harrison'in ollessa presidenttiehdokkaana vuonna 1840 hänen vastustajansa julkaisivat paljastuksia hänen toimistaan ollessaan Indiana-territorion kuvernöörinä vuonna 1807. Todistettiin, että hän oli hyväksynyt lain, jonka nojalla myytiin orjiksi sellaisia ihmisiä, jotka eivät voineet maksaa sakkojaan tai oikeuskulujaan. Hänen ollessaan Ohion lainlaatijakunnassa jäsenenä vuonna 1821 hän äänesti lain puolesta, jossa m. m. säädettiin, että, "kun joku henkilö vangitaan sakkojen tai oikeuskulujen tai molempien maksamatta jättämisestä, niin olkoon county'n seheriffi oikeutettu myymään sellaisen henkilön valtiossa asuvalle toiselle henkilölle, joka lyhyimmistä palvelusajasta tahtoo suorittaa maksujen määrän." 31)

Georgiassa laati Howell Cobb lakiehdotuksen, jonka lainlaatijakunta hyväksyi vuonna 1859. Pakkopalvelijoita koskeva luku, kuten sen perusteluissakin sanottiin, tarkoitti sen kysymyksen ratkaisemista, voitaisiinko Euroopassa tehtyjä kontrahteja pitää sitovina Georgiassa, kun sellaisia esitettiin laivapäälliköitten taholta, joilla oli

31 McMaster, "History of the People of the United States," VI:s osa, sivu 574.

joukko pakkopalvelijoita myytävänä. Laki määräsi, että sellaisten kontraktien määräykset tunnustettaisiin lailliseksi Georgiassa ja pantaisiin käytäntöön valtion lakien mukaan. Jos palvelija kieltäytyi noudattamasta kontrahdin määräyksiä, niin oli omistajansa oikeutettu tuomaan hänet county-oikeuden eteen ja oikeus ratkaisi kysymyksen sekä oli oikeutettu edelleen sitomaan palvelijan kontraktiin. Tuomarilla oli myös oikeus oman arvionsa perusteella sanoa, kuinka vanha palvelija on ja kuinka kauvan hänen vielä on palveltava. Laki myöskin sisälsi määräyksiä, joissa velvoitettiin isäntä pitämään huolta tällaisista palvelijoista, määrättiin, että liiallista kuritusta ei saa käyttää ja että palvelijoita ei saa ruoskia paljaalle selälle kunnes tuomari on kuulustellut heidän ja isäntänsä välistä asiaa. Palvelijoilla oli oikeus valittaa huonon kohtelun johdosta oikeuden tuomarille, joka, "jos katsoi aiheutta siihen olevan" ryhtyi toimenpiteisiin sen johdosta. Jos oikeus oli sitä mieltä, että valitus ei ollut riittävästi perusteltu, niin valittaja sai vaivojensa palkkioksi "kohtuullisen rangaistuksen," joka oli — kolmekymmentäyhdeksän raipaniskua. Jos palvelija poistui toimestaan, rangaistiin häntä oikeudessa lisäämällä hänelle palvelusaikaa neljä päivää jokaiselta päivältä mitä hän oli ollut poissa.

On ilmeistä, että neekeriorja oli paljon edullisemmassa asemassa kuin hänen valkoinen osaveljensä, lukuunottamatta palvelusajan pituutta.

Mutta itse palvelusajan pituuteenkin nähden, laki, sillä tavalla kuin hallitseva luokka sitä käytti hyväkseen, ei sisältänyt mitään takeita palvelijalle, että hän aikanaan pääsisi pois orjuudesta. Laissa oli määräyksiä, joiden mukaan palvelusaikaa saattoi pidentää määräämättömäksi. Köyhä muukalainen siirtolainen, riippumatta siitä oliko hän maksanut matkakustannuksensa tahi ei, helposti joutui perille päästyään kapteenin myytäväksi. Turvattoman, kieltä taitamattoman ja rahattoman muukalaisen selitykset tietysti eivät painaneet mitään kapteenin selitysten rinnalla oikeudessa, joka oli kokoonpantu valkoista orjakauppaa suosivista viljelyksien omistajista.

Palvelija, joka uskalsi haastaa isäntänsä oikeuteen vastaamaan väärinkäytöksistä, sai olla varma siitä, että hän siitä palkaksi saisi tavanmukaiset kolmekymmentäyhdeksän raipaniskua, paitsi siinä tapauksessa, että isäntänsä oli henkilö, joka ei nauttinut luokkaveljiensä suosiota. 32)

Pohjois-Georgiassa tämä järjestelmä ilmeni monessa eri muodossa. Eräs matkustaja vuosina 1819 — 1820 mainitsee, että eräessä Philadelphian lehdessä, "Aurorassa," maaliskuun 25 p:nä 1820, ilmoitetaan myytäväksi mustia orjia yhdessä valkoisten poikien ja tyttöjen kanssa, joiden ikä

32 Tahdon lausua kiitollisuuteni Mr. C. D. Rivers'ille, Summerville, Georgia, tämän Georgian lain tekstistä. Lain selitykset ja arvostelut ovat myös hänen kirjoittamat, lukuunottamatta muutamia minun tekemiäni pieniä muutoksia.

vaihteli kahdeksasta kolmeentoista vuoteen. 33) Eräs toinen matkustaja, Ohiota, samana aikana kertoo, kuinka köyhien ihmisten lapsia myydään työnantajille, poikia aina 21 ja tyttöjä 18 ikävuoteen saakka. 34) Jeffersonville'sta, Ind., vuonna 1819 kirjoittamassaan kirjeessä hän mainitsee, että "karkuteille lähteneitä oppipoikia, orjia ja naisia usein ilmoitetaan kiinniotettaviksi." 35)

Tällainen oli Amerikassa harjoitettu valkoisten orjien kauppa alkaen siirtokuntien varhaisimmista ajoista aina Yhdysvaltojen seitsemännen presidentin valintavuoteen saakka. Ainoastaan neekerien etevämyys maanviljelystyössä ja työpalkkojen asteettainen laskeminen teki lopun pakkopalveluksesta ja siihen nojautuvasta orjakau-
pasta.

Virginian perustuslakikonventioni, joka koontui vuonna 1829, teki äänioikeuden riippuvaksi omaisuusehdoista ja määrätessään millä tavalla kongressimiesten lukumäärää on jaettava valtion eri vaalipiirien mukaan, otti konventioni laskelmiensa perusteeksi sen, kuinka paljon valkoisia miehiä, kontrahtiorjia ja neekeriorjia jokaisessa piirissä oli. 36) Kymmenen vuotta aikaisemmin Virginiassa myytiin irtolaisuudesta vangittuja henkilöitä korkeimmasta saatavana olevas-

33 Welby, "English Settlements," Reuben Gold Thwaites'in toimittamassa teoksessa "Early Western Travels," XII:ta osa, sivu 306.

34 Flint, "Letters From America," Early Western Travels, IX:s osa, sivu 123.

35 Sama, sivu 167.

36 McMaster, "History of the People of the United States," V:s osa, sivu 393.

ta hinnasta, ja jos he karkasivat, niin heihin sovellutettiin samoja lakeja, jotka koskivat karanteita pakkopalvelijoita. Georgiassa ja Albamassa niinkään myytiin irtolaisina pidätettyjä ihmisiä ja jollei löydetty halukkaita ostajia, niin rangaistiin "syyllisiä" raipparangaistuksella. Lousianassa tuomittiin irtolaisia vankeuteen kuudesta kuukaudesta kolmeen vuoteen, mutta sheriffillä oli myöskin oikeus myydä heidät pitkäksi ajaksi. Missourissa tällaisia henkilöitä myytiin julkisella huutokaupalla kuuden kuukauden ajaksi. 37) Marylandissa henkilöt, jotka eivät voineet maksaa sakkojaan, saivat istua kolmekymmentä päivää linnassa ja jollei vangittu tällä ajalla voinut antaa riittävää takausta sakkojen maksamisesta, niin sheriffi myi hänet julkisella huutokaupalla korkeintain vuoden ajaksi. Tällainen säädös tuli laiksi myöskin District of Columbiassa ja oli voimassa vielä vuonna 1840. 38) Köyhyyttä pidettiin rikoksena useimmissa valtioissa ja entisten aikojen "valtiomiehet" tekivät uhreista keinottelevien kapitalistien orjia.

Mieltäkiinnittävä on sekin järjestelmä, joka vallitsi orjanomistajain keskuudessa Ohio-joen luoteispuolella. Vuonna 1787 säädetty tämän territorion hallintosääntö oli, kuten edellä olemme kertoneet, "tasavallan ensimmäinen suurempi 'maajobi'". 39) Säännön 6 pykälä määräsi, että

37 McMaster, sama, VI:s osa, sivut 582-83.

38 Sama.

39 Katso Poole, "Dr. Cutler and the Ordinance of 1787." North American Review, huhtik., 1876.

“mainitussa territoriossa ei saa olla orjuutta eikä pakollista palvelusta.” Aivan ensimmäisenä säädettiin territoriossa laki, joka määräsi, että jos joku visseistä rikoksista rangaistu henkilö ei voinut suorittaa sakkojaan, niin oli sheriffillä oikeus tuomarin määräyksien mukaan sitoa hänet kontrahdilla tekemään työtä kenelle henkilölle tahansa, joka suostui suorittamaan sakkomäärän. 40)

Mutta tämä määräys koski kaikkia työläisiä heidän ihoväristään hulimatta. Kun Indiana vielä oli pohjoislännen territorion osana, tehtiin useita yrityksiä kumota edellämainittu kuudes pykälä. Tammikuun 12 p:nä 1796 Illinoisin organomistajat hyväksyivät anomuksen, jossa kehoitettiin kongressia peruuttamaan tuo pykälä tahi korjaamaan sitä. Anomuksensa perusteluksi mainitsivat he, että pykälä vaikuttaa ennen sen voimaan astumista tehtyihin sopimuksiin ja on ristiriidassa “luonnollisen oikeuden perusperiaatteiden kanssa”; että palkkatyö on liian kallista ja että ei ole riittävästi “käsiä” tyydyttämään työvoiman tarvetta. Heittäen syrjään kaiken järjen ja johdonmukaisuuden he vielä sanoivat, että jos kongressi hylkäisikin heidän anomuksensa, niin kuitenkin selittäisi pykälän tarkoittavan sitä, että jos orjia tuotettiin territorioon, niin he kyllä olisivat vapaat, mutta “yhä edelleen sidottut palvelemaan omistajaansa koko elämänsä ajan.” 41)

40 Dillon, “History of Indiana,” sivu 234.

41 Dunn, “Indiana, A Redemption From Slavery,” sivut 285-286.

Kun Indiana tuli territorioksi, hyväksyi sen lainlaatijakunta säädöksen, jonka mukaan orjuus otettiin käytäntöön kontrahtityön varjossa; säädöksen mukaan tuli luvalliseksi tuottaa viittätoista vuotta vanhempia orjia ja kolmenkymmenen päivän kuluessa tehdä heidän kanssaan elinkautinen kontrahti. Tähän vielä lisättiin säädöksiä, joiden nojalla orjien lapsetkin sidottiin palvelemaan isäntää ja tämä järjestelmä pysyi voimassa, kunnes Indiana sai valtion oikeudet. 42) Vuonna 1806 säätö Indianan lainlaatijakunta, että kontrahtiorjain kontrahteja saisi verottaa ja myydä kuin olisivat ne persoonallista omaisuutta. Myös otettiin käytäntöön näitä orjia koskevia poliisisääntöjä, jotka muistuttivat Virginian ja muitten Etelän valtioitten orjalakeja. 43)

Taistelu niiden välillä, jotka vastustivat neekerien sitomista kontrahdeilla ja niiden, jotka sitä kannattivat, oli Indianassa seisovana politillisena kysymyksenä ja vuonna 1830 oli yksin Vincennes kaupungissa enemmän orjia, kuin mitä oli koko Indianassa vuonna 1800. Koko tämän ajan kuluessa kongressi ei yrittänytkään panettaa voimaan tuota kuudetta pykälää tahi lopettaa lainvastaisia kontrahtityömääräyksiä. 44)

Illinoisissa uudistui tämä menettely sekä siitä johtuva taistelu. Useimmat uutisasukkaat "ostivat orjia niiden ollessa vielä nuoria, jotta

42 Sama, sivut 329-330.

43 Sama, sivu 349.

44 Sama, XII:ta luku.

siten saataisiin mahdollisimman pitkä palvelusaika.” Mutta siellä ei tyydytty tähänkään, vaan merkittiin orjien kontrahteihin paljon pitempi aika kuin mitä säädökset sallivat, usein asetettiin täksi ajaksi kuusikymmentä, jopa yhdeksänkymmentäyhdeksänkin vuotta. 45)

On tietysti tarpeetonta sanoa, että oikeuslaitokset antoivat monta “oppinutta” selitystä mainitun kuudennen pykälän loukkaamista koskevien rikoksien suojelemiseksi. Siten mainiosti onnistuttiin käyttää kontrahtiorjuutta kahleorjuuden asemesta. Ies, jonka alla valkoiset työläiset saivat huokailla monen vuosisadan aikana, siirrettiin Mississipi-laaksoon mustien niskoille ja he saivat kantaa sitä viime vuosisadan puoliväliin asti, siitä huolimatta, että se oli julkeata, selvän federaalilain määräyksen loukkaamista. 46)

Mutta siinähan ei ole mitään outoa, sillä järjestelmä palveli niiden luokkien etuja, jotka siitä hyötyivät, ja kuten hallitseva luokka aina tekee, niin nämäkin herrat pitivät visusti huolta siitä, että hallituskoneisto pysyi heidän käsissään ja että lakeja pantiin käytäntöön, tulkittiin tahi syrjäytettiin heidän oman etunsa ja tahtonsa mukaisesti.

45 Harris, “Negro Servitude in Illinois,” sivu 11.

46 Sama, sivu 52; myös katso Parish, “Historic Illinois,” XXII:n luku ja Turner, “Rise of the New West,” sivu 150. Texas’in orjanomistajat, tämän valtion ollessa Mexico’n alaisena, noudattivat samaa tapaa kiertääkseen Mexico’n lakia, joka kielsi orjuuden. Neekereitä usein sidottiin palvelemaan 99 vuotta. “Documentary History of American Industrial Society,” II:n osa, sivu 257.

LUKU V

Köyhien kapinat

Ei ole hämmästyttävää, että työläisluokan taloudellinen, yhteiskunnallinen ja valtiollinen asema historiamme aikaisempina aikoina nostatti sekä yksilöitä että joukkoja kapinaan. Yleisesti katsottuna, oli työläisten asema epätoivoinen ja vaikka kapinat tavallisesti johtivat julmaan "rauhottamiseen", niin tällaiset kokemukset eivät estäneet heitä silloin tällöin uskaltamasta iskeä isku riistäjiänsä kohtaan. Kun työläisten tietomäärä oli varsin vähäinen eikä heillä ollut käsitystä heitä vastassa olevan voiman suuruudesta, niin kapinat tavallisesti eivät johtaneet mihinkään aseman parannukseen, ennenkuin yhdeksäntoista vuosisadan alussa. Kapinoihin ryhtyi kaikenlaisia työläisiä. Kontrahtiorjat, "redemptio-ners", mustat orjat, n. s. "vapaat työläiset", köyhät farmarit ja muutamissa tapauksissa myös pikkukauppiaat ja muut pikku liikemiehet, joiden hartioita painoi mädännäisten virkailijain, kuvernöörien ja näiden kumppanien asettamat raskaat verotukset, — kaikki nämä aika aijottain olivat yhä kapinallisia. Mutta esiintyessään joukottain heillä tavallisesti ei ollut määrättyä toimintasuunnitelmaa. Heidän kapinansa olivat

sokeita joukkonousuja yhteiskunnan hallitsijoita vastaan ja viimemainitut, joilla oli käsissään hallituksen painava voima, helposti kukistivat kapinat alkuunsa.

Mustien orjien sietämätön asema aiheutti ennen vallankumousta vähintään kaksikymmentäviisi eri kapinaa. Tällaisten kapinain pelko antoi aihetta Etelän valtioitten julmien orjalakien säätämiseksi. Orjalaivoilla tapahtuneita kapinoita tukahutettiin peukaloruuveilla, kahleilla ja tappamalla johtajat. Kapinain mahdollisuuden vähentämiseksi kiellettiin orjia kokoontumasta ilman valkoisen miehen läsnäoloa tahi poistumasta tilan alueelta ilman erikoista lupaa. Vapaa mies oli oikeutettu ruoskimaan tottelemattomia orjia ja tappamaan heitä, jos he puolustaakseen itseään antoivat iskun iskusta. Orjien tappamista ei pidetty rikoksena. Muutamista rikoksista rangaistiin orjia leikkaamalla korvat pois, polttamalla merkki poskelle, käden katkaisemisella, teloittamalla, ruumiin polttamisella ja ripustamalla ruumiin osat julkisesti näytteille. 1) Eräältä Bermudas-saaren orjalta leikattiin kätensä poikki ranteen kohdalta ja verta vuotava tynkkä pistettiin kiehuvaan pikeen. Hän sai kärsiä suunnatonta tuskaa ennenkuin hän poltettiin elävänä roviolla.

Kuvernööri Hunterin aikana New Yorkissa vuonna 1712 neekerijoukko, asestettuna pyssyillä,

1 McMaster, "History of the People of the United States," II:n osa, sivu 19.

puukoilla ja kirveillä, sytytti palamaan erään rakennuksen ja ampui sekä haavoitti niitä, jotka riensivät paikalle. Sotilaat vangitsivat kapinoitsijat ja kaksikymmentäyksi orjaa teloitettiin. "Yksi palotelttiin kappaleiksi, yksi poltettiin elävänä ja toiset hirtettiin." 2) Vuonna 1774 kukistettiin kapina Georgiassa ja kaksi johtajaa poltettiin raivolla. Tuhatkunta neekeriä ryhtyi kapinaan Virginiassa vuonna 1800 ja marssi Richmondin kaupunkiin. Vedentulvan paisuttama virta esti heidän kulkuaan; johtajat vangittiin ja teloitettiin. Nat Turnerin johtama kapina samassa valtiossa vuonna 1831 saattoi viljelyksien omistajat kauhun valtaan. Paikallinen suojeluskaarti yhdessä Yhydysvaltain sotajoukkojen kanssa kukisti kapinan, sitten kun mustat olivat tappaneet kuusikymmentä valkoista ihmistä. Kaksitoista orjaa myytiin toiseen valtioon, ja kaksikymmentä, niiden joukossa Turner, hirtettiin.

Vuonna 1792 tapahtui San Domingossa orjakapina. Koska tämä kapina oli yksi huomattavimpia neekerikapinoita ja tuntuvasti vaikutti orjuudenvastaiseen agitationiin, niin sietää se tulla täällä lähemmin mainituksi. San Domingon saarella asui 30,000 valkoista, 30,000 mulattia ja 500,000 neekeriä. Sokeriviljelys tappoi neekereitä niin suuressa määrin, että joka vuosi oli tuotettava 25,000 uutta orjaa. Mulatit tavallisesti olivat orjanomistajien lapsia, ja heidän omistajan-

2 "Dutch and Quaker Colonies," II:n osa, sivu 288.

sa eivät hyljänneet heitä sen vuoksi, että heidän äitinsä olivat orjia. Mulatit saivat kaikkea, paitsi isänsä nimeä. Heille annettiin rikkauksia, viljelysmaita, orjia ja useita heistä lähetettiin Pariisiin saamaan opetusta. Mutta kuitenkin olivat nämä mulatit oikeudettomia valtiollisessa ja yhteiskunnallisessa suhteessa.

San Domingo oli ranskalainen siirtokunta. Kun vallankumous puhkesi Ranskassa ja sanat "veljeys, vapaus, tasa-arvoisuus" kiitivät valtameren yli, valkoiset orjanomistajat kammolla kuulivat noita sanoja, mulatit riemulla ja mustat välinpitämättömyydellä. Mulatit sitoutuivat kannattamaan vallankumousta ja lähettivät emämaahan 6,000,000 frangia. Ranskan kansalliskokous julisti, että "kaikki vapaina syntyneet kansalaiset ovat lain edessä vapaat" ja lähetti Domingon saarelle lähettilään tämä tiendonanto mukanaan. Valkoiset orjanomistajat, joiden käsissä oli valtiollinen valta, panivat kirjelmän pöydälle, teloitivat lähettilään, paloittivat hänen ruumiinsa ja asettivat ruumiin kappaleita neljässä suuremmissa kaupungissa yleisön nähtäväksi. Tämä johti kapinaan, jonka johtajaksi asetui Toussaint L'Ouverture. L'Ouverture oli orjuudessa syntynyt musta, jota Wendell Phillips nimittää neekerirodun jaloimmaksi edustajaksi. Hän osoitti jalomielisyyttä, urhoollisuutta ja sotataitoa, joka hämmästytti valkoisia ja kapina kesti enemmän kuin kymmenen vuoden ajan. Toussaint julisti uskonnonvapauden kaikille ja suojeli niiden val-

koisten omaisuutta, jotka olivat lähteneet saarelta pakoon, sekä antoi sen heille takaisin, kun he palasivat. Mutta Napoleon nousikin pinnalle vallankumouksen vaahdon nostamana ja lähetti saarelle armeijan kukistamaan kapinan ja saattamaan kapinalliset entiseen orjuuteen. Saari joutui tulen ja miekan hävityksen alaiseksi, vaan ranskalaisten sittenkin täytyi turvautua lahjomiin ja petokseen kukistaakseen mustain vastarinnan. Toussaint joutui petturien uhriksi, hän lähetettiin Ranskaan, jossa hän kuoli nälkään jääkylmässä vankilassa. Sanomattoman teurastuksen jälkeen mustat jälleen joutuivat orjuuden ikeen alle. 3) Tämä kapina aiheutti aikoinaan paljon kauhua valkoisten keskuudessa ja orjanomistajat käyttivät sitä valttina orjien vapauttamista harrastavia vastaan.

Virginiaan tuodut rikosvangit olivat enimmäkseen politillisiä rikoksellisia; tavallisten rikoksentekijöitten lukumäärä ei koskaan ollut suuri. Niiden joukossa oli sellaisia, jotka köyhyyden takia olivat tehneet pienempiä rikoksia. Vuonna 1663 syntyi kapina valkoisten orjien keskuudessa, jotka katkeruudella tunsivat orjuustilansa, sillä rikkaitten maanomistajain raakuus ei juuri ollut omiaan tekemään orjia kohtaloonsa alistuvaisiksi. Mutta heillä ei ollut mitään mää-

3 Tämä kapina antoi Wendell Phillips'ille aihetta yhteen parhaimpaan puheeseensa. Se on painettu hänen koottujen puheittensa ensimmäisessä osassa.

rättyä kapinasuunnitelmaa ja kapina muserrettiin helposti. 4)

Lainlaatijakunnan säätämä laki vuodelta 1640 asetti jokaisen perheenisän vastuunalaiseksi perheensä jäsenten sotapalveluksesta. Perheen jäseniksi laskettiin pakkopalvelijatkin, mutta ei mustia orjia. Mustia ei huolittu sotapalvelukseen luonnollisesti sen vuoksi, että pelättiin heidän käyttävän sotilaskokemustaan isäntää vastaan. Valkoiset orjat sitävastoin tiesivät joskus pääsevänsä vapaiksi, ja näin ollen herrat eivät katsooneet tarpeelliseksi olla käyttämättä heitä sotapalveluksessa.

Mutta sikäli kun valkoisten orjien lukumäärä kasvoi, niin kasvoi myöskin pelko, että he ryhtyisivät kapinaan, niin että vuonna 1672 ainoastaan sellaiset valkoiset orjat kelpasivat sotapalvelukseen, joiden palvelusaika oli pian loppuva. Herrat tietysti ajattelivat, että orja, jonka palvelusaika muutenkin pian päättyy, ei uskalla panna tulevaisuuttaan alttiiksi yhtymällä kapinaan. Kun kuvernööri Nicholson vuonna 1699 ehdotti, että kaikille maanviljelystyöläisille opetettaisiin aseitten käyttöä, niin lainlaatijakunta (House of Burgesses) vastasi, että viljelyksien omistajat kärsivät palvelijoittensa palvelemisesta nostoväessä, etenkin sellaisena aikana, jolloin heitä kipeästi tarvittiin tupakkapelloilla. Sitä paitsi katsottiin, että sellainen menettely olisi erittäin vaaral-

4 Bancroft, "History of the United States," II:n osa, sivut 192-193.

linen. Kirjelmä loppui sanoilla, että on aivan kyl-
liksi vaikeata pitää valkoiset orjat kurissa silloin-
kin, kun heillä ei ole aseita, mutta jos heidät
asestettaisiin ja heille annettaisiin tilaisuus olla
mukana sotaharjoituksissa, niin saattavat he yrit-
tää vapauttaa itsensä ja tappa herransa.” 5)

Siirtokuntien kaikkina aikoina oli hallitsevan
luokan alituisena pelon lähteenä otaksuma, että
orjuutetut valkoiset orjat nousisivat kapinaan.
Vieraan valtion päällehyökkäystä myös kovasti
pelättiin, etenkin sen vuoksi, että otaksuttiin
valkoisten orjien käyttävän tilaisuutta hyväkseen
ja sellaisessa tapauksessa iskevän iskun omankin
vapautensa puolesta.

Pakkopalvelijoita oli tänä aikana yhtä paljon
kuin vapaitakin työläisiä ja vapaitten köyhemmät
kerrokset olivat suurten velkataakkojen rasitta-
mia, joita olivat saaneet kannettavakseen yrit-
täessään viljellä tupakkaa huonolla maalla. 6)
Jos nämä molemmat ainekset yhtyisivät kapinaan
vieraan vallan hyökätessä maahan, niin siitä var-
masti olisi koitunut aristokraateille huonoja seu-
rauksia.

Tässä siirtokunnassa tapahtui vuonna 1676
köyhien valkoisten kapina, joka suuresti pelotti
vallassa olijoita. Voi sanoa, että siirtokunnassa oli
neljä eri yhteiskuntaryhmää: rannikkoseuduilla
asuvat rikkaat viljelyksien omistajat, jotka omis-
tivat hallitusvallan ja elivät loistavasti, pikkuvil-

5 Bruce, "Institutional History of Virginia," II:n osa, sivu 7.

6 Sama, II:n osa, sivu 200.

lijäin ja farmarien luokka, joka yritti matkia aristokratian elintapoja, "köyhät valkoiset" ja kontrahtipalvelijat sekä neekerit. Rajaseudulla asui köyhiä farmareita, ja intilaiset usein hävittivät heidän satonsa sekä murhasivat useita perheitä. Vielä elävästi muistettiin vuosina 1622 ja 1644 tapahtunutta verilöylyä, jolloin rajaseudun uutisasukkaat joutuivat hävityksen alaisiksi. Useita suojelusanomuksia lähetettiin kuvernööri Berkeleylle, joka ei kuitenkaan kiinnittänyt niihin huomiota. Berkeley oli yksi sen ajan tunnetuimpia keinottelijoita; hän oli suuresti kiintynyt nahkojen kauppaan uutisasukkaita ahdistavain intilaisten kanssa, ja jos hän olisi antanut ensinmainituille riittävästi suojelusta, niin se olisi tuottanut vahinkoa hänen liikevoitolleen. Tämä oli yksi huomattavin syy, joka johti tunnettuun "Baconin kapinaan".

Kuitenkin oli olemassa muitakin kauvan viireillä olleita valituksia. Yhtenä tyytymättömyyden syynä oli n. s. "Long Assembly" — pitkä lainlaatijakunnan istunto — joka pysyi koossa neljäntoista vuoden ajan ilman välillä tapahtuneita uusia vaaleja, ja joka vaipui kaikellaiseen mädännäisyyteen sekä käytti valtaansa häikäilemättömällä tavalla. Eräs kirjoittaja kertoo: "Niiden vääryyksien laatu, jotka johtivat vuonna 1676 puhjenneseen kapinaan, oli pöyristyttävin, mitä Amerikan kansa koskaan on saanut kärsiä yhtä pitkänä aikana." 7) Lainlaatijakunnan harras-

7 Bruce, "Institutional History of Virginia," II:n osa, sivu 264.

tuksista mainitsee kirjoittaja, että se laati laivaliikennettä estäviä lakeja; pakotti kuntia suorittamaan kalliita kustannuksia lainlaatijakunnan ylläpitämiseksi; lainlaatijakunnan kokoonpano säilytettiin samallaisena neljäntoista vuoden aikana, koska Berkeley havaitsi, että sen jäsenet olivat hänen tarkoituksensa halukkaita ja taipuvaisia edistäjiä; virat ja kaikki hallintovalta keskitettiin muutamien henkilöitten käsiin, joilla ei ollut mitään laillista aihetta saada sellaisia etuoikeuksia; uskonnollisia lahkoja vainottiin; koko siirtokunta, jota intilaiset uhkasivat hyökkäyksillään, alistettiin kuvernööri Berkeleyn liike-etujen alaiseksi — siinä joukko valituksien aiheita, joita oli kasaantunut usean vuoden kuluessa.

Vuonna 1662 kokoontunut lainlaatijakunta itse jatkoi olemassaoloansa, sen toimiaikaa kun pidennettiin vuosi vuodelta, niin että se kaikkiaan oli koossa neljätoista vuotta. Kuntia rasitettiin hirveillä veroilla niiden suunnattoman suurien palkkojen maksamiseksi, jotka lainlaatijakunnan jäsenet äänestivät itselleen. Tällainen sorto herätti vastustusta kaikkialla Virginiassa ja synnytti kaikkien alempien kansanluokkien syvän vihan röyhkeitä aristokraatteja kohtaan. Kapina, joka lähinnä johtui intilaisten hyökkäyksistä, olisi varmasti aikoinaan puhjennut ilman niitäkin. 8) Vuonna 1670 säädetyt korotetut omaisuusvaatimukset äänioikeuden saamiseksi li-

8 Sama, sivu 493.

säsivät köyhempien keskuudessa kytenyttä tyytymättömyyttä. Kaikki nämä tekijät johtivat "Baconin kapinaan".

Nathaniel Bacon oli nuori, 28 vuoden ikäinen mies ja suuren loordi Baconin jälkeläinen. Hän oli maanomistaja, neuvoston jäsen, vakuuttava puhuja ja köyhien kohtalon lieventämisen suosija. Hänen maansa sijaitsi sillä alueella, joka oli intilaisten hyökkäyksien alainen ja hän pyysi itselleen sodankäyntiluvan niitä vastaan. Kuvernööri Berkeley kielsi sen, koska sen myöntäminen olisi ollut hänen heikkoutensa ja arvostelukyvyyttömyytensä tunnustamista ja olisi vielä lisännyt sitä halveksumista, jonka alaisena hän oli. Saatuaan kuvernöörin kieltävän vastauksen Bacon lähti taisteluun kiusattujen uutisasukasten johtajana. Voitettuaan intilaiset hän vangittiin palattuaan Jamestowniin, mutta vapautettiin sen jälkeen kun hän oli luvannut „käyttäytyä siivosti.”

Lähinnä seuraavissa lainlaatijakunnan vaaleissa useat henkilöt sivuuttivat uudet omaisuus-ehdomääräykset ja äänestivät niistä huolimatta. Bacon yksimielisesti valittiin kuntansa edustajaksi ja lainlaatijakunta valitsi puheenjohtajakseen Thomas Goodwin'in, jota ylimystö piti "Virginiaa häiritsevän kapinallisuuden ja petoksen" ystävänä. Bacon nimitettiin sotajoukkojen ylipäälliköksi ja kaupunki oli täynnä riemua tämän tapauksen johdosta. Hänen johdollansa lainlaatijakunta nyt saattoi jälleen voimaan

entiset äänioikeutta koskevat lait, peruutti joitakin ennen annettuja kauppamonopoleja, kaksi virkailijaa erotettiin virka-asemansa väärinkäyttämisestä, kirkkoylimystön valtaa rajoitettiin ja kuvernööriltä vähennettiin joitakin hänen tulojaan. Näillä toimenpiteillä oli Bacon'in harrastamien kansanvaltaisten periaatteitten leima ja ne hyväksyttiin vastoin lainlaatijakunnan aristokratisten jäsenten vastalauseita, jonka johdosta Bacon sai osakseen vilpittöntä vihaa näiden taholta.

Tällä välillä suunnittelivat Baconin viholiiset Baconin kukistamista ja peläten, että hänen elämänsä oli vaarassa, hän poistui Jamestownista. "Minun sydäntäni koskee kipeästi se, että sillä aikaa kun minä ajan takaa susia ja tiikereitä, jotka hävittävät meidän lampaitamme, minua itseäni vainotaan kuin villi-ihmistä," sanoi Bacon. "Eivätkö hallitsevat luokat ole ryöstäneet yleisiä varojamme?" kysyy hän. "Mitä he ovat tehneet taiteitten, tieteen, oppilaitosten edistämiseksi?" 9)

Kansan hyväksymisen innostuttamana Bacon taas ryhtyi toimenpiteisiin intilaisia vastaan, sillä aikaa kun Berkeley vetäytyi Chesapeakejoen toiselle puolelle ja lupaamalla runsaan ryöstösaaliin, sai kokoon armeijan, joka oli muodostettu "viheliäisistä ja raukkamaisista miehistä, joita innosti ainoastaan ryöstön toivo." 10) Ba-

9 Bancroft, "History of the United States," II:n osa, sivu 223.

10 Sama, sivu 226.

con palasi Jamestown'iin mutaman päivän kulluttua. Nyt hän syytti kuvernööriä oikeudettomien verojen asettamisesta "yksityisten suosikkiensa auttamiseksi ja muitten itsekkäitten tarkotuksiensa edistämiseksi;" siitä, että hän "oli asettanut oikeuden pyhyiden halveksumisen alaiseksi suosimalla kunniattomia ja tietämättömiä suosikkejaan;" "majavanahkojen kaupan yksinoikeuden anastamisesta," ja siitä, että hän "ei antanut suojelusta intilaisten hyökkäyksiä vastaan." Bacon myös hyökkäsi ylimystöä vastaan nimittäen heitä "keinotteleviksi syöpäläisiksi, jotka yleisön kustannuksella korjailivat rappiolle joutunutta taloudellista asemaansa." Nämä syytökset johtivat Baconin avoimeen kapinaan kuvernööriä ja hallitsevaa luokkaa vastaan.

Taas hän lähti sotaretkelle intilaisia vastaan ja paluumatkalla sieltä kapinalliset polttivat Jamestown'in kaupungin. Mutta hänen radikaaliset puheensa ja hänen yleinen menettelytapansa pelotti muutamia hänen kannattajiaan, jotka pakenivat hänen luotaan — tämä oli sellaista petosta, josta keskiluokka kaikkina aikoina on tullut tunnetuksi. Vain köyhimmät ihmiset jäivät muodostamaan hänen pientä armeijaansa ja kapina sai luokkasodan luonteen, kaikkien ylimystön kerrosten ollen liitossa kapinallisia vastaan. Pian Jamestown'in polttamisen jälkeen Bacon, matkalla pohjoiseen päin, joutui malariakuumeen uhriksi. Hänen kuolemansa johti kapinan kukistamiseen, joskin jotkut pienemmät ryhmät

vielä vähän aikaa jatkoivat taistelua. Berkeley rankaisi kapinallisia sellaisella julmuudella, että itse kuningaskin pani vastalauseen sitä vastaan sanoen: "tuo vanha hölmö on tappanut enemmän ihmisiä tuossa kurjassa maasa, kuin mitä minä olen tappanut isäni murhan kostoksi." 11)

Berkeley puolusti menettelyään sillä syyllä, että hänellä oli oikeus julistaa sotalaki käytäntöön, mutta tosiasia on, että kun hän pani sotalain käytäntöön, niin oli kapina jo loppunut ja "syytä, jonka nojalla sotalain julistamisen oikeus oli annettu, ei enää ollut olemassa." 12) Peläten, että oikeuden lautakunta vapauttaisi syytetyt, sota-oikeudet nopeasti jakoivat kuolemantuomioita. Naisia ja lapsia ajettiin pois heidän kodeistaan ja pakotettiin turvautumaan yleiseen hyväntekeväisyyteen. Ei kukaan sota-oikeuden eteen joutuneista välttänyt kuoleman tuomiota. Lainlaatijakunta oli lopultakin pakotettu sekaantumaan asiaan ja hyväksyi päätöslauseen, jossa kehoitettiin kuvernööriä, että "hän ei vuodattaisi enempää verta." 13) Virginian etevin historioitsija vakuuttaa, että "on epäilyksen alaista, tutkiko ainoa valtiossa oleva siviilioikeuslaitos, jolla oli valta rangaista kapinallisia heidän oletetusta rikoksestaan, yhtään ainoata näitä kapinallisia. Onneton Drummond tuomittiin mestattavaksi vain muutama tunti hänen vangitsemisen-

11 Fiske, "Old Virginia and Her Neighbors," II:n osa, sivu 95. Myös katso Thwaites, "The Colonies," sivut 78-79.

12 Bruce, "Institutional History of Virginia," II:n osa, sivu 321.

13 Bancroft, "History of the United States," II:n osa, sivu 232.

sa jälkeen ja oli muitakin tapauksia, jotka yhtä suuressa määrässä heittävät häpeän ja kunniaattonuuden varjon Berkeleyyn muistolle.” 14)

Kuvernööriä kannattivat valtion johtavat suvut, joilla oli laajoja maa-alueita ja jotka muodostivat Virginian rikkaan ylimystön. Tämä luokka oli asteettain anastanut itselleen hallitusvallan ja rajoittanut köyhien oikeuksia. Suurin osa maan asukkaita eli mitä syvimmissä kurjuudessa, ja näin ollen oli yllinkyllin olemassa kapinallisuutta edistäviä taloudellisia ja valtiollisia syitä. William Sherwood, joka myöhemmin pääsi Virginian yleiseksi syyttäjäksi, puhuesaan kapinallisista nimitti heitä “maan saastaksi.”

Tämä lausunto tuli aristokratian taholta ja osoittaa, että he katsoivat kapinaa köyhien taisteluksi valtiollisten oikeuksien ja taloudellisen hyvinvoinnin saavuttamisen puolesta. Myös syytettiin kapinallisia kommunistisista harrastuksista. Sanottiin, että he aikoivat “jakaa keskenään maatilat.” On kyllä mahdollista, että Baconin mielessä oli jonkinlainen kommunistinen toimintaohjelma. Se olisi yhdistänyt köyhät maata omistavaa ylimystöä vastaan. Köyhät myös tiesivät, että Virginian aikaisemmassa historiassa maissin viljelemistä, aarniometsien raivaamista, asutuksien linnoittamista ja muitakin töitä suoritettiin yhteisenä työnä. Baconia siis syytettiin

14 Bruce, “Institutional History of Virginia,” I:n osa, sivut 674-675.

siitä, että hän tahtoi palata takaisin tälle siirtokunnan aikaisemmalle asteelle.

Bacon oli joutunut ajamaan asiatansa näin radikaalisella tavalla ylläpitääkseen köyhien uskollisuutta kapinaliikettä kohtaan ja myöskin varmasti tietäen, että jos hän epäonnistuisi, niin hänet palkaksi siitä luultavasti hirtettäisiin tahi ammuttaisiin. Historioitsija Fiske asianmukaisesti kuvaa tämän kapinan syitä.

“Kapinan edellisinä vuosina,” kirjoittaa hän, “vallitsi niin sanottu ‘huono aika.’ Ihmiset tunsivat köyhtyvänsä ja näkivät, kuinka mädännäiset virkailijat kokosivat itselleen rikkauksia. Taloudellisen aseman huonouden syynä oli meriliikennettä estävä laki ja Charles II:n sekä Berkeleyyn hallinnon mädännäisyys. Näitten epäkohtien lisäksi, jotka rasittivat yhtäläisesti kaikkia, köyhempi kansa tunsii itsensä veroilla rasitetuksi, joita oli säädetty ilman kansan suostumusta ja joista kansa ei nähnyt saavansa mitään vastaavaa hyötyä. Verotuksen jakamista yhtä suuriin eriin niin rikkaitten kuin köyhienkin kannettavaksi, pidettiin julmana väärytenä. Verotuskysymys oli läheisessä yhteydessä intilaisten hyökkäyksiä koskevien epäkohtien kanssa, sillä kansa maksoi suuria summia sotaväen ylläpitämiseksi, mutta siitä huolimatta näki talojansa poltettavan ja perheitänsä joutuvan verilöylyjen uhreiksi.” 15) Olemme eräässä edellisessä luvussa nähneet, että

15 Fiske, “Old Virginia and Her Neighbors,” II:n osa, sivu 105.

rajaseutujen puolustamisen laiminlyöminen oli siirtomaitten hallitsijain yleisenä menettelytapana ja Baconin kapina on kuvaava esimerkki siitä tyytymättömyydestä, jonka tällainen menettely sai aikaan. Jos Bacon olisi onnistunut, niin hän olisi tullut tunnetuksi kansanvaltaisuuden esitaistelijana. Baconin johtaman lainlaatijakunnan toiminnasta voi prof. Brucen mukaan sanoa: "jos alue, jota lainlaatijakunnan toiminta koski, olisi ollut jonkun kansakunnan maa, sen sijaan, että se nyt oli vain pieni siirtokunta kaukaisessa maailman kolkassa, niin lainlaatijakuntaa elähtävä henki ja sen toimenpiteet olisivat aikoja sitten voittaneet tavattoman suuren historiallisen maineen ja itse lainlaatijakunnan jäsenet nauttivat yleistä mainetta älykkäimpinä miehinä, mitä koskaan on kokoontunut laatimaan lakeja suuren kriisin hetkenä" 16)

Monet Baconin kapinan osanottajat pakenivat North Carolinaan, josta he löysivät itselleen hyvän turvan Berkeleyn verenhimoa vastaan. Täälläkin oli kansa kapinatuulella meriliikennettä ehkäisevän lain vaikutuksien johdosta, kuin myöskin siitä syystä, että täälläkin rajoitettiin kansan valtiollisia oikeuksia ja tyrannimaisesti hoidettiin siirtokunnan asioita. Kapinallisuuden johtajana esiintyi täällä eräs John Culpepper, joka kuningasmielisten mielestä "ansaitsi tulla hirtettäväksi köyhien yllyttämisestä ryöstämään rikkaitten omaisuutta." Yksi neuvoskunnan jä-

16 Bruce, "Institutional History of Virginia," II:n osa sivu 494.

sen yhtyi kapinallisiin ja muut, niiden joukossa presidentti Miller, heitettiin vankeuteen.

Culpepperilla oli köyhien ja sivistymättömien kansankerrosten kannatus puolellaan ja nämä valtuuttivat hänet lähtemään Englantiin siellä esittämään siirtolaisten valituksia. Miller pakeni Englantiin ja hankki itselleen kauppakaupunkien kannatuksen. Culpepper vangittiin valtiopetoksesta, juuri kun hän astui laivaan palatakseen Amerikkaan.

Hän joutui oikeuden eteen, mutta englantilainen lautakunta vapautti hänet. Kuvernööri Sothel, joka astui toimeensa rauhan palaamisen jälkeen, oli toinen siirtokuntien sen ajan kuuluisia "graftareita." "Monien muitten joukosta, jotka olivat yhtä kunnianttomat kuin hänkin, historioitsijat ovat maininneet häntä kaikista kunnianttomimpana." Hän petkutti omaisuuden omistajia ja rasitti uutisasukkaita kohtuuttomilla veroilla viiden vuoden aikana, kunnes hänen rai-vostuneet uhrinsa syöksivät hänet vallasta. 17)

Marylandissa samallaiset tyrannimaisuudet kehittivät yleistä tyytymättömyyttä ja tieto Baconin kapinasta rohkaisi kansaa yrittämään poistaa väärinkäytökset. Loordi Baltimoren pois-saollessa lainlaatijakunta otti huomionsa kansan vaatimukset ja laajenti äänioikeutta, mutta loordi Baltimore, palattuaan takaisin, peruutti sitä koskevat säädökset. Pohjaton köyhyys oli mo-

17 Bancroft, "History of the United States," II:n osa XIII:s luku.

nen asukkaan osana ja köyhät suunnittelivat ei ainoastaan kapinaa, vaan täydellistä riippumattomuutta.

Seuraava huomattava kapina tapahtui kaksitoista vuotta Baconin kapinan jälkeen New Yorkissa, Leislerin johdolla. Kuten edellä jo on mainittu, oli New York Amerikan kaikkien muitten siirtokuntien edellä feodalisten olosuhteitten ylläpitämisessä. Maaruhthinaille annetut laajat etuoikeudet ja suuri valta herättivät tyytymättömyyttä jo siirtokunnan varhaisimpina aikoina. Maaruhthinaitten jälkeläiset vielä yhdeksäntenätoista vuosisatana katsoivat itsensä visien valtion maitten omistajiksi. Vuosina 1839—1846 yrittivät Van Rensselaer'in suurten tilojen omistajat koota pitkäaikaisia vuokramaksuja ihmisiltä, jotka asuivat Rensselaerien omikseen väittämällä mailla, joka seikka johti itsepintaiseen vastustukseen ja verisiin kapinoihin. 18)

Häikäilemättömän ja rikkaan hallitsevan luokan harjoittaman riiston lisäksi oli asukkailla kestettävänä vielä rosvoavien kuvernöörien hallinnollisia väärinkäytöksiä. Olemme edellisessä nähneet, että kuvernööri Fletcher oli läheisessä liitossa merirosvojen kanssa ja sai osan heidän saaliistaan. Merirosvot myivät tavaroita halvemmalla kuin paikalliset kauppiaat, jonka vuoksi viimeainitutkin yhtyivät tyytymättömiin. Tämä merirosvojen harjoittama kauppa oli varsin

18 Thwaites, "The Colonies," sivu 199.

laaja ja yhtenä aikana New Yorkin kaupunki muistutti itämaalaista kaupunkia. "Noin kahdentoista vuoden aikana oli New York kuin joku persialainen markkinapaikka; katujen varsilla olevissa kauppapuodeissa levitettiin ostajain nähtäväksi Daghestanin mattoja, taottuja kuparisia ja hopeaisia astioita, Bagdadin verhoja, norsunluisia viuhkoja, jättiläiskokoisia pehmeitä pääverhoja y. m. idän maitten tuotteita." 19)

Maata omistava ylimystö jakoi osan voitostansa nahkojen kauppiaitten, lakimiesten ja virkamiesten kanssa. Yhteiskunnan pohjajoukon muodostivat farmarit, merimiehet, laivanveistäjät, käsityöläiset ja kontrahtityöläiset, joita ylimystö kohteli halveksumisella.

Jacob Leisler, jonka nimen mukaan tässä kerrottava kapina on tunnettu, oli syntynyt Saksassa, Frankfurt am Main'in kaupungissa ja oli alhaista syntyperää. Hän oli naimisissa erään rikkaan perheen tyttären kanssa, mutta ylimystö ei kohdellut häntä vertaisenaan. Häneltä puuttui sitä sivistystä ja ulkonaista käytöstapaa, joka oli rikkaille ominaista. Hänen myötätuntonsa köyhiä kansalaisia kohtaan ilmeni useissa hänen teoissaan. Vuonna 1689 hän osti maata Ranskasta paenneille n. s. hugenoteille ja erään toisen kerran hän, maksamalla laivamaksun, pelasti erään hugenottiperheen joutumasta myytäväksi orjuuteen. 20) Köyhät ihmiset ihailivat häntä hänen

19 Fiske, "Dutch and Quaker Colonies," II:n osa, sivu 225.

20 Faust, "The German Element in the United States," I:n osa, sivu 14.

rehellisyytensä ja epätietokkyytensä tähden, joka seikka johdonmukaisesti teki hänestä kaupungissa jo kauvan vallinneen tyytymättömyyden ilmauksen johtajan.

Kuningas James II:n oli yhdistänyt Uuden Englannin, New Yorkin ja New Jersey'n kuvernööri Andros'in hallinnon alle. Viimemainittu oli lähtenyt Englantiin ja jätti sijaisekseen varakuvernööri Francis Nicholson'in. Silloin saapui Amerikkaan tieto, että kuningas James oli paennut maasta ja että Orangen prinssi Wilhelm oli astunut maihin Englantiin. Nicholson pidätti nämä sanomat, mutta Leisler, joka sai ne käsiinsä, levitti ne yleisön tietoon. Hän myöskin kieltäytyi maksamasta tullimaksuja erästä viinilastista, koska tullimaksujen kerääjä oli katolilainen ja koska kuningas James'in paon jälkeen New Yorkissa ei ollut laillista kuvernööriä. Myöskin uskottiin yleisesti, että kuvernööri Nicholson oli siirtynyt Ranskan kuninkaan Louis XIV:n puolelle ja että oli pelättävä ranskalaisen laivaston saapumista valloittamaan siirtokuntaa ranskalaisten käsiin.

Eräs kuvernöörin loukkaava sana päästi irralleen kapinan kuohuvat voimat. Kansan puoluetta edustava vartioväen osasto valloitti linnoituksen ja useitten pyyntöjen jälkeen Leisler otti vastaan päällikkyyden. Kansan äänestyksellä valittu turvallisuuskomitea kukisti ylimystä edustavan kuvernöörin ja julisti Leislerin linnoituksen sekä kaupungin ylipäälliköksi. Kukistetut her-

rat koettivat herättää erimielisyyksiä. "Leisler'in nimi tallattiin lokaan. Häntä leimattiin tyranniksi, vallananastajaksi, demagogiksi, jopa paa-
vin kannattajiksi ja jacobiiniksi ja sen tekivät juuri ne henkilöt, jotka menettelyllään olivat osoittaneet uskottomuutta Englannissa valtaan nousevalle uudelle hallitushuoneelle." 21)

Ylimystöläiset koettivat vangita kansan suosiman päällikön, mutta epäonnistuivat ja sen sijaan joutui kolme heistä vangiksi. Leisler oli vallassa muutaman vuoden aikana, jolloin myös siirtokuntien yhteinen kongressi kokoontui hänen kehoituksestaan New Yorkiin toukokuussa vuonna 1690. Mutta hänen hallitus kautensa ei kestänyt kauvaa. Verotuksien johdosta syntynyt tyytymättömyys, kuningas Wilhelmin kieltäytymisen tunnustamasta hänen lähettilästään, hänen kannattajiensa arkuus ja yhtenäisen toimintaohjelman puute, sekä hänen vihollistensa juonet ja katkera vihamielisyys häntä kohtaan myötävaikuttivat hänen kukistumiseensa. Kuvernööri Slougherin saavuttua New Yorkiin, Leisler vangittiin yhdessä vävynsä Melbournen kanssa. "Pantiin toimeen puolueellinen kuulustelu, jota johtamaan kuvernööri oli nimittänyt Leislerin persoonallisia vihamiehiä." 22) Yhdessä Leisler'in kanssa vangitut neuvonantajansa vapautettiin, mutta Leisleriä syytettiin kapinasta, omaisuuden takavarikkoon ottamisesta ja laittomasta

21 Sama, sivut 17-18.

22 Sama, sivu 23.

veroittamisesta. Hän ja Melbourne kieltäytyivät puolustautumasta näitä syytteitä vastaan ja molemmat tuomittiin kuolemaan. Heidät hirtettiin toukokuun 16 p:nä 1691 lähellä nykyistä World-rakennusta, Park Row kadun varrella.

Sloughter epäröi allekirjoittaa kuolintuomiota ja kerrotaan, että häntä houkuteltiin juovuspäissään kirjoittamaan sen alle erään ylimystön hääjuhliissa. Leisler piti liikuttavan puheen juuri ennen kuin side asetettiin hänen silmilleen, ja täten loppui yksi Amerikan aikaisimpia kapinoita luokkavaltaa vastaan.

Eräs myöhempi kuvernööri, loordi Bellomont, joka oli mielipiteiltään kansanvaltaisempi ja joka halveksi maaylimystä, selitti, että Leislerin ja Melbournen kuolemantuomio oli selvä oikeusmurha. Hän myöskin luovutti heidän omaisuutensa takaisin perillisille. Mutta vaikka kapinan johtajat tulivatkin syrjäytetyiksi, niin Leisler'in puolue oli toimessa vielä muutaman vuoden ajan ja myötävaikutti usein mainitun kuvernööri Fletcherin virasta erottamiseen. 23)

Hallinnolliset väärinkäytökset North Carolinassa kahdeksannentoista vuosisadan loppupuolella aiheuttivat kapinan, joka tunnetaan nimellä "Regulatorien sota." Siirtokunnan valta oli kes-

23 Fiske, Dutch and Quaker Colonies, II osa, sivut 183-228 ja liite I. Edwin Lassete Bynnerin novelli "The Begum's Daughter" on Leislerin kapinaa koskeva kertomus, mutta tekee Leisleristä tyrannimaisen hölmön. Kapinan todellisista syistä kirjailija ei puhu mitään.

kittynyt kuvernöörin ja muutaman ylhäisen henkilön käsiin. Häikäilemätöntä rosvoutta harjoitettiin, "renkaat" käyttivät virkapaikkoja omaksi edukseen ja ryöstivät lännellä asuvien farmarien omaisuutta kohtuuttomilla veroituksilla. Rahan vähyys teki farmareille vaikeaksi maksamisen ja verojen kerääjät kieltäytyivät antamasta maksuajan pidennystä sekä ottivat farmarien omaisuutta takavarikkoon ja myivät sitä mitättömästä hinnasta. "Regulatorit syyttivät virkailijoita siitä, että he olivat yhteistoiminnassa keskenään tässä tarkoituksessa ja Hillborough'ssa oli miehiä, jotka tekivät paljon rahaa sellaisilla kaupoilla." 24)

Sheriffit olivat epärehellisiä ja usein heitä syytettiin, että he "kavalsivat puolet siitä rahasta, jonka heidän tuli virkansa puolesta kerätä." Vuonna 1770 oli näillä rosvoilla tilittämättä enemmän kuin 66,000 puntaa.

Virkatoimen suoritus, josta laki määräsi kannettavaksi jonkun vissin summan, jaettiin kahteen ja kolmeen eri virkatoimeen, ja kustakin vaadittiin eri maksu. Väitettiin, että oikeuslaitokset olivat sekaantuneet virkailijain peliin tarpeettomasti viivyttämällä oikeusjuttujen käsittelyä ja siten korottamalla kuluja. Toisen valituksen aiheena oli oikeusistuinten puute läntisissä kaunteissa, joka teki välttämättömäksi kolmenkymmenen, jopa kuudenkinkymmenen mailin matkoja. Kapinan päätyttyä Alamancen taistelussa

24 Howard "Preliminaries of the Revolution," sivu 223.

vuonna 1771, lähtivät monet näin riistetyt työläiset pakoon lännen korpimaihin, mutta useat heidän riistäjänsä kohosivat huomatuiksi henkilöiksi vapaussodassa. Jällelääneet kapinalliset joko pysyivät puolueettomina vapaussotaan nähdessä tahi avoimesti avustivat Englannin hallitusta siirtokunnan hallitsevaa luokkaa vastaan. 25)

Valkoisten kontrahtiorjain kapinoita koskevia tietoja ei ole paljon, mutta varmaa lienee, että sellaisia kapinoita usein tapahtui. Valkoinen pakkotyöläinen, samoin kuin neekeriorja, saattoi usein murhata isäntänsä osalleen tulleen ra'an kohtelun johdosta. Eräs kontrahtiorja, joka vuonna 1678 hirtettiin Virginiassa isäntänsä sekä tämän vaimon ja naispalvelijan murhasta, jätti jälkeensä kirjoittamansa liikuttavan elämäkerran, jossa hän kertoo, kuinka häntä kohdeltiin ja kuinka hän lopultakin päätti tappaa kiduttajansa. 26)

Bernhard Romans'in kirjoittama "Concise Natural History of East and West Florida," (kirjoitettu New Yorkissa, 1776) mainitsee erään valkoisten orjien kapinan, joka tapahtui St. Johnjoen varrella, noin 35 mailia etelämpänä St. Augustine'a. Kirjoittaja vakuuttaa, että siirtokunta oli kuuluisa siellä vallinneen uutisasukkaille osoitetun ra'an kohtelun vuoksi, joka teki tämän asutuspaikan pitkäksi ajaksi kaikkien naapuriseutujen vakituiseksi puheen aineeksi.

25 Sama, luku XIII.

26 "A Documentary History of American Industrial Society," I osa.

“Noin 1,500 miestä naista ja lasta,” kirjoittaa hän, “narrattiin kotiseuduiltaan Italiassa ja Kreikassa, missä he elivät viljavilla seuduilla, tänne, jossa he löysivät rikkauden asemasta pohjattoman kurjuuden, luvattujen viljelysmaitten asemasta kolkon korpimaan, viljavan maaperän asemasta hedelmättömiä hiekkakenttiä; ja kaiken tämän kurjuuden lisäksi he olivat pakotetut kontrahdeilla sitomaan itsensä, vaimonsa ja lapsensa miehelle, joka oli suunnitellut hankkia itselleen rikkauksia Välimeren maitten työläisten kustannuksella. Paremmiin saavuttaakseen tarkoituksensa hän luovutti heille kullekin huonossa kunnossa olevan maakappaleen kymmenen vuoden ajaksi, oikein feodaalijärjestelmän mukaisilla ehdoilla, nim. että kun maa vihdoinkin tuli viljeltävään kuntoon, niin se joutui takaisin omistajansa hallittavaksi ja vuokraaja sai, jos halusi, uudelleen alottaa kymmenen vuoden orjuusajan. Mutta useille ei annettu tällaisiakaan maita, vaan olivat he pakoitetut neekerien tavoin työskentelemään isännän pelloilla. Heidän ruuakseen annettiin parhaassa tapauksessa ainoastaan yksi neljännes gallonaa maissia päivässä sekä kaksi unssia sianlihaa viikossa. Tämä olisi ehkä riittänyt, jos he olisivat saaneet apunaan käyttää vesistöissä runsaasti löytyviä kaloja, mutta heiltä oli kielletty kalastusoikeuskin. Jos he eivät tehneet isännän mielestä kylliksi työtä, niin oli orjavousteja heitä jouduttamassa. Ei edes sallittu sitäkään, että jokainen perhe saisi käyttää niukat

ravintoaineet kuten itse halusi, vaan pakotettiin heidät rummun päristyksellä annettun merkin jälkeen yhtymään yhteiseen ateriaan saman kattilan ympärille, josta heille kullekin annettiin heidän maissiannoksensa. Tämä karkea ruoka huonon valmistuksen kautta muodostui vieläkin huonommaksi.

“Oo, Florida, jos edellämainittu olisi ollut ainoa raakuus, minkä olet nähnyt, niin voisimmehan heittää unohduksen vaipan sen yli, mutta Rolles Town, Mount Royal ja kolme tai neljä muuta kaupunkia ovat nähneet liian monta kurjaa raukkaa sortuvan nälän ja räökkäyksen uhreina, ja tällaista tapahtui heille siinä ijässä, jolloin tavallisesti ihmisruumis on parhaissa voimissa luvaten pitkää ikää. Etenkin Rolles Town on ollut enemmän kuin neljänsadan tällaisen uhrin hautana.”

Hän sitten kertoo, kuinka nämä orjat kerran nousivat kapinaan. Vuonna 1769 jotkut tällaiset köyhät raukat joutuivat aivan epätoivoon sietämättömien olojen johdosta, murtautuivat ruoka-kauppoihin ja valloittivat joitakin satamissa olevia laivoja. Kuten kaikissa edellä mainitsemisemme kapinoissa, niin tässäkin, kapinalliset toimivat ilman mitään valmista toimintasuunnitelmaa ja johtovalta joutui erään italialaisen käsiin, jonka maine ei ollut parasta laatua. Kapinallisten vielä ollessa satamassa saapui sotajoukko, jolle he antautuivat, lukuunottamatta yhtä alusta, joka pääsi pakoon. Romans, joka on

kirjoittanut tämän kapinan historian, oli kapinata tutkivan suurjuryn jäsenenä ja sanoo, että jury saattoi nostaa syytteitä ainoastaan viittä henkilöä vastaan. Erästä kapinallista vastaan nostettu syyte oli, että hän oli haavoittanut erästä Cutteria, joka oli nimitetty rauhantuomariksi "ilman muuta tarkoitusta, kuin, että hän olisi tilaisuudessa harjoittamaan raakuuksiaan mahdollisimman suuressa määrin." Täällä, kuten Pennsylvaniassakin, me näemme, että korkeassa asemassa olevat mädännäiset virkailijat olivat osallisia tämän orjuutuksen harjoittamisessa. Muutamia kapinallisia mestattiin, *yksi sen vuoksi, että hän oli tappanut lehmän.*

Kapinata tutkivan oikeuden istuntohuone oli täynnä isäntiä, jotka eleillään selvästi osoittivat millaisia tuomioita halusivat. Mutta lautakunta näytti olleen ihmisellisempi, kuin rikkaat organomistajat toivoivat, sillä historioitsija kertoo meille, että "tuomio tuli pettymyksenä monelle suurmiehelle." Kuvernööri Grant armahti kaksi ja vielä kolmannenkin "*sillä ehdolla, että hän toimisi toisten pyövelinä.*" 27)

Vallankumouksen jälkeen tapahtunut Shays'in kapina vaikutti siinä määrin perustuslakikonventionin menettelyyn, että me tulemme käsittelemään sitä eräessä myöhemmässä luvussa.

Yhteiskunnalliset levottomuudet ja luokkasodat ovat esittäneet tärkeitä osaa Amerikan his-

27 "A Documentary History of American Industrial Society," I osa.

toriassa sen aikaisimmista ajoista alkaen. Yleisesti käytetyt historiat tavallisesti vääristelevät näitä kapinoita koskevia tietoja ja selittävät niitä vain agitaattorien ja demogogien aiheettoman yllytyksen ja kiihotuksen ilmauksiksi. Me olemme nähneet, että näillä kaikilla kapinoilla on ollut oikeuttava pohja joissakin yhteiskunnallisissa epäkohdissa ja usein ovat ne sietämättömien vääryyksien pitkän sarjan seurauksia. Ei ole väliä, kutsummeko niitä kapinoiksi, tottelemattomuudeksi, lakoiksi tai kansalaissodiksi. Meidän huomiotamme kiinnittää niihin vain se seikka, että ne olivat kapinahengen ilmauksia siirtokuntien orjanomistajia ja hallitsevia vastaan. Alamaisuudessa pidetty luokka, joka pystyy nousemaan ja nousee niitä vastaan, jotka hyötyvät sen alamaisuudesta, ansaitsee meidän ihailumme ja kunnioituksemme. *Juuri tätä köyhien kapinahenkeä pidämme Amerikan historian kunniakkaimpana seikkana, eikä suinkaan "suurmiesten" "valtiotaidon" metkuja.*

Eräessä seuraavassa luvussa tulemme näkemään, kuinka eräs kapina ajoi hallitsevan luokan Philadelphiaan vuonna 1787 perustamaan "lujan hallituksen" omaisuutta omistavien luokkien hyväksi ja siten täydentämään tämän luokan kontrollin taloudellisten varallisuuslähteitten ja valtiollisen vallan yli.

LUKU VI

Työläisten asema

Tarkastaessamme työläisten yleistä taloudellista ja yhteiskunnallista tilaa siirtokuntien aikana, on tunnustettavaa, että olisi väärin, jos lähitisimme sitä arvostelemaan ottamalla vertauskohdaksi kahdennenkymmenennen vuosisadan elintason. Aineellisen mukavuuden mahdollisuudet olivat ennen koneteollisuuden aikakautta pienemmät kuin ne ovat nyt. Tuotantokyky oli pieni, koska käytännössä olleet tuotannon välineet olivat kehittymättömiä. Mutta joskin otamme huomioon kaikki nämä näkökohdat, niin sittenkin ainoastaan ylimysmielisesti ennakkoluuloinen henkilö voi silloisista oloista antaa meille sellaisen kuvan, kuin on se, joka tavataan koulukirjoissamme ja tavallisissa historioissa. Emme ollenkaan liioittele sanoessamme, että siirtokuntien aikana ja vielä kauvan vallankumouksen jälkeenkin pidettiin palkkatyön tekoa häpeänä. Rikkaitten keskuudessa vallinneen tällaisen käsityskannan perusteella kiellettiinkin siirtokunnissa, ja myöhemmin Yhdysvalloissa, äänioikeus kaikilta henkilöiltä, jotka eivät omistaneet vissiä omaisuuden määrää. Omaisuuden omistaminen oli valtakirjana "parhaisiin piireihin" pääsemiselle ja teki omistajan osalliseksi valtiollisiin ja muihin etu-

oikeuksiin. Jos köyhä farmari tai työläinen jonkun onnenpotkun kautta pääsi rikkauden haltijaksi, niin se seikka yksinään riitti poistamaan hänestä sen taloudellisen ja yhteiskunnallisen kirouksen, jonka alaisena hän muuten eli.

Massachusetts'issa vuonna 1691 myönnettiin äänioikeus ainoastaan sellaiselle henkilölle, joka omisti maata tai muuta omaisuutta, josta hänellä oli tuloja vähintään 40 puntaa vuodessa. Maryland'issa (vuonna 1681) voimassa ollut laki myönsi äänioikeuden ainoastaan niille henkilöille, joilla oli vähintään 50 eekkeriä maata tahi muuta omaisuutta 40 punnan arvosta. New Jersey'ssä vuonna 1688 oli äänioikeuden ehtona 200 eekkeriä maata eli 50 puntaa. New York'issa (1665) oli määrätty, että kaupungin kokouksiin ja konstapelin sekä kahdeksan tarkastusmiehen valintaan "ottavat osaa kaikki maanomistajat." Vuonna 1680 kokoontui lainlaatijakunta, jonka muodosti kahdeksantoista maanomistajain valitsemaa edustajaa. Virginia'ssa saivat ainoastaan vapaat miehet äänestää, mutta vuonna 1670 tätä äänioikeutta vieläkin rajoitettiin, määräten, että sitä saavat käyttää ainoastaan "sellaiset vapaat miehet, jotka omistamalla joko kiinteätä tahi henkilökohtaista omaisuutta osoittavat omaavansa kylliksi harrastusta yleisen hyödyn turvaamiseksi." 1) Tämä laki oli yksi niitä syitä, jotka johtivat Baconin kapinaan.

1 Katso Thwaites, "The Colonies."

South Carolinassa täytyi lainlaatijakunnan jäsenten omistaa 500 eekkeriä maata ja kymmenen orjaa eli vähintään 1000 punnan arvosta maata, taloja eli muuta omaisuutta. Georgian lainlaatijakunnan jäsenten tuli omistaa 500 eekkeriä maata tahi talon paikan kaupungissa. North Carolinassa täytyi yleisten virkojen hoitajien omistaa maata ja ainoastaan vapaille miehillä oli äänioikeus. "Tämä järjestelmä sovellettiin myös perustuslakiin, kun North Carolina muodostui valtioksi, ja sen nojalla piti senattorien omistaa 300 eekkeriä maata ja edustajahuoneen jäsenten 100 eekkeriä; äänioikeus oli myönnetty vain sellaisille vapaille miehille, jotka omistivat 50 eekkeriä maata." 2)

Itsenäisyyden julistaminen ja vallankumouksen voitto ainoastaan vähäisessä määrässä muuttivat näitä äänioikeuden rajoituksia. Melkein kaikki tänä aikana hyväksytyt valtioitten perustuslait sisältävät itsenäisyysjulistuksen lauseen että "kaikki ihmiset ovat luodut yhdenvertaisiksi," mutta "näitten perustuslakien lähempi tarkastaminen paljastaa sen tosiasian, että niitä tehdessä varsin vähän annettiin huomiota tällaisille totuuksille ja että samat miehet, jotka äänekäästi puhuivat ihmisten valtiollisesta yhdenvertaisuudesta, laativat hallitusmuotoja, joissa valtiollista yhdenvertaisuutta ei ollut olemassa." 3)

2 Lodge, "History of the English Colonies," sivu 149.

3 McMaster, "The Acquisition of the Political and Industrial Rights of Man in America," sivu 15.

Eri valtioissa vallankumouksen jälkeen voimassa olleet äänioikeuslait osottavat tämän arvostelun oikeaksi. Massachusettsissa vaadittiin, että äänestäjällä olisi kolmen punnan vuotuiset tulot maasta tahi muusta omisuudesta, jonka arvo olisi vähintään 60 puntaa. New Jerseyyn lain mukaan tuli äänestäjällä olla maata viidenkymmenen punnan arvosta, Marylandissa samoin, eli muuta omaisuutta kolmenkymmenen punnan arvosta. Virginiassa oli ehtona, että äänestäjä omistaisi "kaksikymmentäviisi eekkeriä kunnollisesti viljeltyä maata ja talon, joka on vähintään 12 jalkaa leveä ja yhtä pitkä, tahi sitten 50 eekkeriä viljelemätöntä maata eli kaupungin talon paikan." South Carolinan äänestäjän piti olla vapaa valkoinen mies, joka omisti 50 eekkeriä maata eli talon paikan.

Viran saamista varten asetettiin vielä suurempia omaisuusehtoja; vaadittiin 100—500 puntaan omaisuutta tahi maata ja orjia, jota paitsi tavallisesti määrättiin, että viranhakijan tulee kuulua johonkin kristittyyn uskontunnustukseen. Kaikkialla oli omaisuus äänioikeuden ja viransaannin ehtona. "On totta, että kaikkien hallituksien tulee saada oikea valtansa hallittavien suostumuksella, mutta varhaisimpien valtioiden perustuslakien mukaan ainoastaan veroja maksavat, omaisuutta omistavat henkilöt saattoivat antaa tällaisen suostumuksen, jonka nojalla hallitus omisti valtaa. *Köyhällä miehellä ei ollut mitään merkitystä.* Häntä hallittiin, mutta ei

hänen suostumuksellaan, vaan hänen kristillisten, omaisuutta omistavien naapuriensa mielivallan mukaan. Lyhyesti sanottuna, *meidän "isämme" eivät tunnustaneet sitä yleistä periaatetta, että hallituksen tulee saada valtaa ainoastaan hallittavien suostumuksella.*" 4)

Äänioikeuden riistämistä työläisiltä jatkui aina yhdeksännentoista vuosisadan puoliväliin asti ja vuonna 1842 tämä asiain tila aiheutti Rhode Islandissa kapinan, joka tunnetaan "Dorrin kapinan" nimellä. Tämän kapinan kautta Thomas Dorr väliaikaisesti pääsi kuvernööriksi, mutta lopuksi hän kukistui, kapina kukistettiin hallituksen sotajoukkojen avulla ja paenneen kuvernöörin päästä luvattiin palkinto. Hän vangittiin ja tuomittiin elinkautiseen vankeuteen siitä "rikoksesta," että hän koetti hankkia kansalle valtaa. Vuonna 1845 valittiin toinen kuvernööri, jolloin Dorr vapautettiin, ja ylioikeuden kirjuri määrättiin kirjoittamaan oikeuden pöytäkirjoihin hänen tuomionsa yli seuraavat sanat: "*Tarkistettu ja kumottu lainlaatijakunnan määräyksen mukaan.*" 5)

Jos tähän aikaan mennessä tutkii suurimpien valtiollisten puolueitten virallisia ohjelmia ja lausuntoja, niin huomaa, että ne täydellisesti vaikenevat edellämaituista äänioikeuden rajoituksista. Vieläpä valtapuolueitten edustajat suoranaisesti vastustivatkin äänioikeu-

4 Sama, sivut 18-21.

5 Sama, sivut 111-122.

den myöntämistä köyhille. Esimerkiksi Daniel Webster, Massachusetts'in perustuslakikonventionissa vuonna 1820, esitti voimakkaan puheen yleistä äänioikeutta vastaan. 6) New Yorkin konventionissa vuonna 1821 Charles Kent, vastustaessaan yleistä äänioikeutta, lausui: *“Tällaista kansanvaltaista periaatetta ei voi ajatella ilman pelon tunnetta. Yleinen äänioikeus asettaa omaisuuden vaaranalaiseksi ja antaa köyhille ja huolimattomille tilaisuuden hallita rikkaita. Köyhän miehen edut ovat aina ristiriidassa hänen ja hänen yhteiskunnallisten velvollisuuksiensa kanssa ja liian paljon odotetaan ihmiseltä, jos uskotaan, että hän jättäisi omat etunsa syrjään.”* 7) Tämä lausunto varsin kuvaavasti esittää luokkavallan filosofiaa. “Köyhän miehen velvollisuus” on palvelulla hallitsevaa luokkaa, mutta “hänen etunsa on aina ristiriidassa hänen velvollisuuksiensa kanssa.” Jos työläinen unohtaisi “velvollisuutensa” ja seuraisi etujensa kutsua, kuten normaali-ihmisen tulisikin tehdä, niin kuinka silloin kävisikään niille “varakkaille gentleman'eille,” jotka elävät hänen hiestänsä ja verestänsä?

Mutta siirtokuntien herrat eivät luottaneet yksinomaan luokkalakeihin turvataksensa ylivaltaansa. He olivat hyvin harjaantuneita kaikelaiseen mitä häikäilemättömimpään vaalikeinotteluun. Tämä oli välttämätöntä heille, koska oli aina olemassa enemmän tai vähemmän ristiriitoja

6 Sama, sivu 82.

7 Sama, sivut 70-71.

heidän ja sellaisten köyhempien välillä, jotka tavalla tai toisella olivat onnistuneet hankkimaan itselleen äänioikeuden. Vuonna 1742 Philadelphias^sa tapahtuneissa vaaleissa eräs politillinen ryhmä asetutti merimiehiä nuijilla ja nämä tana-
kasti nuijittivat vastapuolueen äänestäjiä sekä vaalivirkailijoita. Tappelun päätyttyä monta kuollutta korjattiin tappelupaikalta. Tällaista tapahtui usein ja toimeenpantu tutkinto osoitti, että rikkaitten puolue oli palkannut merimiehiä tappelemaan. 8) On säilynyt eräs kirje, jossa mainitun valtion eräs politikointsija vuonna 1765 neuvoo puoluelaisiaan, että he lähtisivät vaalipaikalle nuijilla varustettuina "ja hakkaisivat mäsäksi sheriffin, jokaisen vaalitarkastajan, quakerin ja mennoistin." 9)

Kongressissa vuonna 1790 tapahtunut keskustelu säilyttää meille mieltäkiinnittäviä tietoja Etelän valtioissa käytännössä olleista "vaalita-
voista." Virginiassa koko kauntin äänestäjät tavallisesti äänestivät samassa oikeustalossa. Erään ehdokkaan veli oli sotajoukkojen komentaja ja äänestytti veljeään sotamiehillä. Eräs kongressimies tunnusti, että häntä valittaessa puoluelaisensa varustivat itsensä nuijilla ja että väkivalta oli aivan tavallinen ilmiö vaalitulaisuuksissa. "Eräs South Carolinan 'gentleman' tekeytyi kovin hämmästyneeksi tällaisen tiedonannon joh-

8 Hart, "American History Told by Contemporaries," II osa, sivut 85-86.

9 Hart, "Source Book of American History," sivut 126-128.

dosta, mutta hänelle heti huomautettiin, että hänenkin vaaleissa oli tapahtunut kahakka, että tämä kahakka oli tapahtunut kirkossa ja että eräs virkamies alotti kahakan iskemällä erään äänestäjän maahan sekä viskaamalla hänet ulos maantielle.” 10) Mitä enemmän me tarkastamme isänmaallisten “isiemme” tapoja, sitä vähemmän ne vastaavat niitä kuvauksia, joita meille on annettu heistä.

Olemme nähneet, että vuonna 1774 maksetut palkat, noin kaksi dollaria viikossa, tuskin riittivät pitämään työläisiä rikosten tieltä. Heidän ruokansa ja vaatteensa olivat tietysti mitä kurjinta laatua ja useat mukavuuden välineet puuttuivat heiltä. Työläinen “harvoin sai nähdä tuoretta lihaa edes kerrankaan viikossa, ja maksoi siitä suuremman hinnan kuin myöhempinä aikoina..... Pari keltaisia nahkahousuja, karkea paita, punainen flanellitakki, huopahattu, suurilla messinkisoljilla varustetut lehmännahkaiset puolikengät ja nahkainen esiliina muodostivat hänen pukineensa.” 11)

Uuden Englannin puritaniilaisten elämäntapojen määrääjänä oli ylimystö, jonka määräykset ilmenivät kaikilla aloilla: elintavoissa, käyttäytymisessä, siveyslaeissa, uskonnossa, pukineissa. Connecticutissa säädettiin vuonna 1676 laki, joka määräsi, että “henkilöä, joka käyttää kulta- tai

10 McMaster, “History of the People of the United States,” II osa, sivut 14-15.

11 Sama, I osa, sivut 96-97.

hopeakoristeita eli kulta- tai hopeanappeja, silkkinauhoja ~~tahi~~ muita tarpeettomia koristuksia” sakotettakoon 150 punnan sakolla, mutta tässä säädöksessä oli pykälä, jonka nojalla “virkamiehet, heidän vaimonsa ja lapsensa sekä sotaväen upseerit, kuin myöskin sellaiset henkilöt, joiden varallisuus oli ennen ollut tavallista suurempi, mutta sittemmin vähentynyt,” eivät kuuluisi säädöksen alaisiksi. 12) Tämän lain tarkoitus oli ylläpitää ulkonaisiakin eroavaisuuksia rikkaitten perheitten ja työläisten välillä. Palvelijat ja muut työläiset käyttivät pukineinaan verkaisia takkeja ja housuja, villasukkia ja majavannahkaisia lakkeja. Ravinnokseen saivat he sianlihaa, papuja, paahdettua maissia, ohrakeittoa y. m. karkeata ruokaa.

Kirkoissa oli “aitauksia, jotka estivät yleistä kansaa liiaksi lähentelemästä ylimystöön kuuluvia henkilöitä.” Kirkon vartijat tarkasti asettivat seurakunnan jäseniä istumaan silla tavalla, että kunkin yhteiskunnallinen asema sai sille kuuluvan huomion, ja jos joku huolimaton virkailija laski tavallista kansaa istumaan liian lähelle hienoja seurakunnan jäseniä, niin siitä varmasti nousi kova riita. Tasa-arvoisuutta ei kärsitty Jumalan kokoushuoneessa ja “jos joku olettaa, että Uudessa Englannissa vallitsi tasa-arvoi-

12 Weeden, “Social and Economic History of New England,” I osa, sivut 288-289. Vuonna 1653 syytettiin kahta naista silkki-myssyjen ja silkkihuivien käytöstä, mutta kun todistettiin, että heidän miehillään oli omaisuutta 200 dollarin edestä, niin he pääsivät vapaiksi.

suus, niin hän ymmärtää varsin vähän asian todellista laatua.” Jopa kaupunkien asemaa määrittäessä oli käytännössä talonasemien järjestäminen luokkajaon perusteella ja sellaisen järjestyksen rikkomisesta usein oli säädettyinä sakkoja kunkin rikkojan säädyn mukaisesti. 13)

Pakkopalvelijain loppuun kulumaton aika merkittiin omaisuutena inventaarioihin ja kuolinpesäluetteloihin ja kontrahteja myytiin sekä ostettiin. “Velkojia kohteli laki puolittain siviilirikoksiin syypäinä, puolittain orjina. Heitä myytiin pakkopalvelukseen useiksi vuosiksi.... Yksi ajan surullisimpia ilmiöitä näkyy Massachusettsin laista vuodelta 1673, jossa kielletään velkojaa myymästä itseään orjuuteen velan vuoksi päästäkseen kaikista muista veloista. Tuskin voimme käsittää tahi kuvitella sitä räsitusta, joka näillä köyhillä oli kärsittäväenä.” 14)

Pellavan viljeleminen, liottaminen, loukkuaaminen, häklääminen, kehruu ja kudonta oli useimmissa perheissä tärkeimpänä toimena. Kehruurukki oli jokaisen kodin huomattuna huonekaluna ja nuoret tytöt valmistivat itselleen paljon pukineita häpäiväänsä odotellen. Kehräminen oli naisten pääasiallinen työ ja rugin kehräämistä säestettiin lauluilla.

Uuden Englannin rajaseuduilla kehittyi omintuinen tapa. Uutisasukkaan talossa oli tavalli-

13 Sama, I osa, sivut 279-281.

14 Sama, I osa, sivut 274-275. Myös katso Fisher, “Men, Women and Manners in Colonial Times,” I osa, sivut 208-209.

sesti vain yksi huone ja ullakko. Koko perhe nukkui lattialla lähellä toisiaan, ruumiillaan lämmittäen toinen toistaan talven kylmyyttä vastaan. Tämä synnytti tavan, joka tunnettiin nimellä "bundling" (sanasta bundle-kimppu); taloon yöpymään tullut vieras nukkui yhdessä perheen isän, äidin, poikien ja tyttäreiden kanssa, kuin olisi hän ollut perheen jäsen. Nuori mies, joka tuli kosimaan talon tytärtä, ei pitänyt sopimattomana nukkua hänen kanssaan lattialla saman peitteen alla, mutta tämä tapa aiheutti huonoja seurauksia ja kiihkeitten väittelyjen jälkeen luovuttiin siitä kahdeksannentoista vuosisadan lopussa. 15)

Jokainen viljelystila Etelässä muodosti itseensä suljetun yhdyskunnan, joka palkkasi seppeä, kirvesmiehiä, astiantekijöitä ja muita työmiehiä; se oli jonkinlainen teollisuuskeskus käsittäen noin yhdestäsadasta viiteensataan henkilön. Washingtonin viljelystilaa Mt. Vernonissa, Virginiassa sopii pitää tällaisten tilojen perikuvana. Hänellä oli sepän paja, puuhiilen polttajia, tiilentekijöitä, muurareita, astiantekijöitä, jauhomylly ja alus, jolla kuljetettiin tuotteita markkinapaikoille. Hän myöskin palkkasi jalkinetyöntekijöitä ja ylläpiti kankaitten kuto-moa. 16) Eräs ranskalainen matkustaja, Chastellux, usein mainitsee Virginiassa näkemäänsä köy-

15 Fisher, "Men, Women and Manners in Colonial Times," I osa, II luku.

16 Sama, sivut 83-84. Myös matso "Documentary History of American Industrial Society," II osa, sivu 321.

hien ja kurjistuneitten ihmisten suurta määrää; he asuivat kurjissa hökkeleissä ja kulkivat räähäsihiin puettuina. He olivat välinpitämättömiä ja vailla toiveita, joka seurasi sitä alennustilaa, johon orjatyö saattoi kaikki hyödylliset toimet. Näistä ihmisistä polveutuvat tämän päivän "köyhät valkoiset" Etelän valtioissa. 17)

Marylandissakin viljeltiin samoja luokkeroavaisuuksia, jotka muualla olivat tavalliset. Annapolis oli siirtokunnan keskustana ja sinne kokoontuivat viljelyksien omistajat osottaen tuhlaavaista vieraanvaraisuutta toinen toisilleen. Osa joen rantaa oli varattu rikkaitten yksityisasuntoja ja puutarhoja varten ja "kun rikkaat pitivät naamiaishuveja, niin tavallista kansaa ei laskettu rikkaitten kaupunginosan kaduillekaan liikkumaan." 18)

Siirtokuntien kaikkena aikana oli käytännössä raakoja rikoslakeja, jotka oli lainattu Euroopan maista. Nämä lait raskaasti painoivat onnettomia ihmisiä rangaisten sekä mitättömistä että suurista rikoksista. Massachusetts'in, Connecticut'in ja Rhode Island'in rikoslaissa oli 10 erilaista rikosta, joista oli säädettyinä kuolemanrangaistus, New Yorkissa 16, Virginiassa ja myöhemmin Kentucky'ssä 27. Pennsylvanian rikoslakien mukaan oli 20 rikosta, joista rangaistiin jo ensimmäisellä kerralla kuolemanrangaistuksella, mutta kaikki muutkin rikokset paitsi var-

17 Sama, sivut 101-102.

18 Sama, II osa, sivu 206.

kaus, olivat toistuesssa kuolemanrangaistuksen alaisia.

New Hampshiressa poltettiin murtovarkaita poltinraudalla oikealle kädelle ensimmäisestä rikoksesta, rikoksen toistuesssa poltettiin vasemmalle kädelle, ja jos rikos tapahtui sunnuntaina, niin joutui merkki otsalle.

Massachusetts'issa poltettiin kirjain F (forger) pankkisetelin väärentäjän otsaan, kirjain B (burglar) kummallekin poskelle toiskertaisesta murtovarkaudesta, T (thief) kummallekin poskelle toiskertaisesta varkaudesta, kirjain M (manslaughter) otsaan murhasta. Vääränvalantekijää sakotettiin, ruoskittiin tahi hän sidottiin kaakinpuuhun; varasta poltettiin poltinraudalla toiskertaisesta rikoksesta ja lyötiin kahleisiin elinajaksi; väärentäjää ruoskittiin, leikattiin hänen korvansa pois ja heitettiin hänet vankeuteen; väärän rahan tekijää ruoskittiin, leikattiin korva pois ja hän vietiin hirsipuun juurelle, jossa sai seistä tunnin ajan pitäen nuoraa kaulassaan.

Connecticutissa sai väärän valan tekijä, jollei voinut maksaa sakkoa, seistä tunnin ajan kaakinpuussa, johon hänen korvansa naulattiin kiinni. Joka nai kälynsä, sai yhdessä vaimonsa kanssa neljäkymmentä raipaniskua paljaalle selälle ja pakotettiin pitämään kirjainta I neulottuna takkinsa selkään ja hihaan.

Delaware seurasi Englannin lakia sekin ja käytti poltinrautoja erinäisistä rikoksista. North Carolinassa naulattiin väärän valan tekijän kor-

vat kaakinpuuhun ja tunnin kuluttua laskettiin hänet vapaaksi leikkaamalla korvat pois. Marylandin kaikkien kauntien tuli omistaa poltinrautoja. S-kirjain merkitsi parjauksesta tuomittua (seditious libel), F väärennyksestä, T varkaudesta ja R-kirjain (rogue) poltettiin irtolaisen olkapäähän. Tällaista silpomista, polttamista ja ruoskimista jatkui vielä puoli vuosisataa itsenäisyysjulistuksen julkaisemisen jälkeen. 19)

Kuinka köyhyyttäkin sellaisenaan pidettiin häpeällisenä rikoksena, ilmenee siitä, että köyhät, jotka saivat yleistä avustusta viranomaisilta, olivat pakotetut kantamaan hihallansa merkkiä P (pauper). Tämäkin tapa oli käytännössä vielä yhdeksännentoista vuosisadan aikana. 20)

Uuden Englannin puritanilainen ylimystö ei sallinut, että köyhien lapset leikittelisivät vapaudessa, vaan alituisesti sääti lakeja tarkoituksella käyttää lapsityötä siirtokunnan hyväksi. Jo vuonna 1641 määräsi Plymouth, että kaupungin on pantava työhön sellaisten vanhempien lapset, jotka saivat yleistä avustusta. Bostonissa säädettiin vuonna 1672, että vissien henkilöitten lapsia on myytävä pakkopalvelijoiksi. Jos vanhemmat kieltäytyivät luovuttamasta lapsiaan, niin oli kaupungin virkailijoilla oikeus väkisin antaa lapset sellaiselle isännälle, kuin hyväkseen nä-

19 McMaster, "American Historical Review"-lehdessä, II osa, kirjoittaa artikkelin "Entisten aikojen siveyskäsitteistä."

20 McMaster, "The Acquisition of the Political, Social and Industrial Rights of Man in America," sivut 36-40.

kivät. Vuonna 1682 määrättiin rakennettavaksi työhuone, "johon on pantava sellaiset lapset, jotka häpeällisesti kuluttavat aikaansa kaduilla." Connecticut'issa usein myytiin pieniä lapsia pakkopalvelijoiksi ja oli poikien palveltava aina 21 ikävuoteen asti ja tyttöjen kunnes olivat 18 vuoden vanhat, tahi kunnes menivät naimisiin. Massachusetts'in yleisen oikeuden vuonna 1643 antaman määräyksen mukaan annettiin konstapeleille lupa ruoskia pakkopalveluksesta karanneita poikia. Vuonna 1720 asetettiin Bostonissa komitea, joka ehdotti hankittavaksi 20 kehruurukkaa "sellaisia lapsia varten, jotka ovat köyhäintalossa." Viisikymmentä vuotta myöhemmin bostonilainen herra William Molineux pyytää lainlaatijakunnalta avustusta voidakseen "käyttää lapsityötä vaatteitten valmistamista varten" ja "paikatakseen nuoria tyttöjä, joiden ikä on 8:sta vuodesta ylöspäin." Ennen vuosisadan loppua manufaktuuriteollisuus kehittyi suuresti ja eräs ranskalainen matkustaja kuvaa silloin vallinneita oloja seuraavin sanoin: "Miehet ovat ylpeitä tehdessään marttyyrejä noista viattomista olennoista, sillä eikö ole kiduttavaa noille pienille lapsille, että heidät koko päivä ja koko heidän elämänsä aikana pidetään samallaisen työn ääressä pimeissä ja epäterveellisissä vankiloissa." 21) Lapsi- ja naistyön sydämmetön riistäminen oli huomattavana ilmiönä Uuden Englannin "kan-

21 Katso Abbott. "Women in Industry," liite A.

sanvaltaisen” riistäjäluokan keskuudessa vallankumouksen jälkeisenä aikana.

“Vapauslaki,” joka säädettiin Massachusettsissa vuonna 1641 ja josta edellä olemme puhuneet, näyttää varsin vähässä määrässä tarkoittaneen köyhälistöön kuuluvia miehiä, naisia ja lapsia. Palkkojen ollessa lain kautta määrättyt, useimpien henkilöitten ollessa vailla äänioikeutta, orjakaupan ja lapsikaupan vallitessa, tuossa “vapauslaissa” oli varsin vähän sellaista, joka olisi innostanut työläisiä. 16 vuotta tämän lain säätämisen jälkeen sovellettiin sen siunausta tuottavia määräyksiä quakereihin. Maasta karkoitettut quakerit, jotka uskalsivat palata takaisin, menettivät korvansa ja rikosten toistuessa lävistettiin heidän kielensä kuumalla raudalla. Seuraavana vuonna säädettiin näitten rangaistuksien asemasta kuolemanrangaistus, ja neljä quakeriä hirtettiin Bostonissa kahden vuoden sisällä. Vuonna 1660 peruutettiin kuolemanrangaistus tällaisissa tapauksissa ja hurskaat puritanilaiset tyytyivät vaan siihen, että armotta ruoskivat hairahtavia uskonveljiään. 22)

Uuden Englannin ‘synkkä jumaluusoppi,’ jonka vallitessa “ilma oli mustana saarnista,” otti käytäntöön harmaan “puritanilaisen sunnuntaipäivän.” Juoksemista, puutarhassa kävelemistä, keittämistä, matkustamista, vuoteen laittamista, lakasemista, parran ajamista tahi tukan leikkaa-

22 Thwaites, “The Colonies,” sivu 166.

mista sunnuntaisin pidettiin rikoksena lakia vastaan. Äiti, joka suuteli lastaan sunnuntaina tahi paastopäivinä, rikkoi jumalaa ja ihmisiä vastaan. Tanssi, kortinpeluu ja "mince-pie"n valmistaminen oli lainvastaista ja ainoina luvallisina soittovehkeinä pidettiin rumpua, torvea ja harppua. 23) Pappi oli kaiken tiedon ainoana lähteenä; sabattipäivä alkoi lauantaina auringon laskun jälkeen; kirkonvartija keräsi kirkkoverot; konstaapeli vangitsi sellaiset jumalattomat, jotka eivät käyneet kirkossa ja ilmiantoivat ne, jotka kirkossa osoittivat hilpeyttä. Lyhyesti sanoen, tämä oli aikaa, jolloin iloisuutta pidettiin syntinä ja synkkyyttä hyveenä.

Pysähtykäämme tähän hetkiseksi ja löytääksemme vastakohtan tuolle ulkonaiselle tekopyhyydelle katsokaamme hieman puritanilaisten kauppiaitten harjoittamaa tuottavaa rommi- ja orjakauppaa, josta tarkemmin puhutaan tämän kirjan eräessä toisessa luvussa.

Bostoniin pystytettiin rommipolttimo jo niin aikaisin kuin vuonna 1714 ja vuoteen 1735 mennessä kehittyi laaja liike tällä alalla. Bostonissa ja muissa satamakaupungeissa muutettiin huonoa siirappia rommiksi ja vaihdettiin rommi neekereihin, jotka taas vuorostaan myytiin suurella liikevoitolla. Veden sekottaminen rommiin ei ollut ollenkaan tavatonta. Kapteeni Potter vuonna 1764 kirjoittaa, että rommiin pantaisiin

23 Weeden, "Social and Economic History of New England," I osa, sivu 223.

niin paljon vettä kuin mahdollista ja sitä myytävässä käytettäisiin kaikissa tilaisuuksissa vaillinaista mittaa. "Koko yhteiskunta oli vaipunut tähän paheeseen, sitä yllytti rikastumisen toivo ja kauppiaat olivat tunteettomat villi-ihmisille ja maahan tuoduille neekereille tuottamaansa vääryyteen nähden. Kylmäveriset, kierot, rohkeat kauppiaat kilpailivat tässä teollisuuden prostitutionissa tunnontarkkojen, dogmaatisten pappien kanssa." 24)

Peter Faneuil, joka perusti kuuluisan Faneuil'in haalin, oli yksi tällaista liikettä harjoittavia henkilöitä ja yhdessä järjestelmällisesti harjoittamansa salakuljetuksen kanssa hänelle tällä tavalla onnistui hankkia itselleen suuren omaisuuden. Hän salakuljetti tavaroita Espanjasta ja kuljetti konjakkia väärennetyissä astioissa rommin asemesta. Nämä tällaiset puritanilaiset salakuljettajat ja lainrikkokat, jotka ankarasti kohtelivat aikansa työläisiä ja yhteiskunnallisessa sekä kirkollisessa elämässä pitivät heitä alarvoisina olentoina, niittivät suuria voittoja salakuljetuksesta ja orjakaupasta sekä lohduttivat itseään uskolla, että he tekivät jumalalle otollista työtä tuottaessaan afrikalaisia "pakanoita" "pyhän sanan vaikutuspiirin sisäpuolelle."

"He mulkoilivat silmiään ja päästivät hurskaita huudahduksia selaillessaan tilikirjojaan ja kirjoittaessaan alaisilleen määräyksiä muuttaa

24 Sama, II osa, sivut 459-472.

rommia ihmissieluiksi. Puhuttuaan kirjeis-
sään tällaisista siivoista liikeasioista he hyvä-
stelivät kapteneita jättämällä heidät kaikkival-
tiaan kaikkien kohtaloitten määräjän huostaan!
Merimiesten karkeimmat kiroukset ovat suloista
musiikkia verrattuna näitten kirottujen tekopyhi-
mysten rukouksiin.”²⁵⁾

Velkavankila oli ehkä kauhein siirtolaisai-
kuinen laitos, joka oli varattuna köyhille työläi-
sille, ja nämä velkavankilat, samoin kuin äänioi-
keuden rajoitukset ja pakkopalvelus jäivät ole-
maan vielä kauan yhdeksännentoista vuosisadan
ajaksi. Vankiloissa vallitseva järjestelmä ja van-
geille osoitettu kohtalo olivat sitä lajia, että lu-
kiessaan sitä koskevia tietoja on kuin lukisi
Stepniakin kertomusta „Venäjä Tsaarin vallan
alla”. Melkeinpä luulisi, että venäläsillä vankila-
pyöveleillä on ollut tilaisuus tutustua aikaisem-
massa historiassamme vallinneisiin vankilaoloihin
ja ottaa käytäntöön joitakin “isiemme” tapoja.
McMasterin kertomus näistä vankilaoloista on
kerrassaan pöyristyttävä, emmekä voi paremmin
valaista asiata kuin että painatamme hänen ker-
tomuksensa tähän.

“On varsin vähän sellaisia todistuskappaleita”
sanoo hän, “jotka eivät selvästi osoittaisi, että
vallankumouksemme aikainen sukupolvi on ollut
vähemmän armelias ja helläluontoinen kuin kansa-
laissodan aikainen sukupolvi. Totta on, että mei-

25 Sama, sivu 836.

dän esi-isämme nostivat kauhun huudon sen raa'an kohtelun johdosta, joka tuli heidän maa-miehiensä osaksi brittiläisillä vankilalaivoilla.... Mutta juuri samana aikana oli tämän maan alue täynnä vankiloita, joissa tehtiin niin julmia tekoja, että niiden rinnalla vankilainvoilla tapahtuneet surkeimmatkin tapahtumat häipyivät mitättömiksi.

“Viisikymmentä vuotta rauhan solmiamisen jälkeen oli Connecticutissa maanalainen vankila, joka kauheudellaan voitti kuuluisan Calkutan “Mustan luolan.”

“Tämä laitos, joka tunnettiin Newgaten vankilan nimellä, sijaitsi hyljättyssä kuparikaivannossa lähellä Granby'a. Siellä, suljettuina pieniin puisiin hökkeleihin, pidettiin kolmestakymmenestä sataan vankia. Heidän jalkansa olivat kiinnitetyt rautapuomeihin ja kaulansa kahleilla yhdistetty kattoparruihin. Vankilassa vallitsi täydellinen pimeys; kopit olivat sanomattoman likaiset ja täynnä syöpäläisiä, vettä tippui katosta ja hiestyi seinistä. Kosteudessa ja liassa *vankien vaatteet homehtuivat ja mätänivät, heidän ruumiinjäsenensä kangistuivat reumatismista.* Newgaten vankila oli ehkä kurjin koko maassa, mutta kuitenkin oli jokaisessa kauntissa vankiloita, jotka nykyaikoina pidettäisiin sopimattomina likaisimman eläimen asuinsijaksi. Auringon säde ei koskaan tunkeutunut niihin. Massachusettsin vankiloissa olivat kopit niin pienet, että vankien täytyi maata toinen toistensa päällä riippuvissa riippu-

matoissa. Philadelphiassa olivat kopit kahdeksantoista jalkaa leveät ja kaksikymmentä jalkaa pitkät, mutta niissä vallitsi aina sellainen tungos, että kunkin vangin yösijan paikaksi riitti vain kaksi jalkaa leveä ja kuusi jalkaa pitkä ala.

“Tällaisiin luoliin heitettiin kaikenkaltaisia rikoksellisia heidän sukupuolestaan ja muista eroavaisuuksistaan huolimatta. Näin ollen ei ole hämmästyttävää, että *vankiloista kehittyi kaikenkaltaisen rikollisuuden ja mädännäisyyden yliopistoja ja likaisimpien tautien pesiä*. Prostitueeratut naiset harjoittivat ammattiaan avoimesti siivojen miesten ja naisten läsnäollessa, jotka olivat joutuneet linnaan vain siitä “rikoksesta”, että eivät voineet maksaa velkojaan.

“Ei yksikään lain tuntema rikos tuonut vankiloihin niin paljon vankeja kuin velkataakka ja siihen luokkaan, joka helpoimmin lankesi velkoihin, kuuluivat turvattomimmat työläiset, — palvelijat, ammattilaiset, päivätyöläiset, — sanalla sanoen kaikki, joiden jokapäiväinen elämä oli päiväpalkan varassa. Sata vuotta sitten *työläinen, joka putosi rakennustelineiltä tahi joutui sairauden uhriksi, sai olla varma siitä, että sheriffi heti hänen parannuttuaan veisi hänet linnaan muutaman dollarin velasta, joka sairauden aikana oli kertynyt ruokakauppiaalle tahi ravintolaan*.

“Todistajina pidätetyt henkilöt olivat pakotetut olemaan vankilassa seuranaan kaakinpuun

tahraama väärentäjä tahi vääränvalantekijä, jonka ruumis ruoskitsemisen vuoksi vuoti verta, ja samassa joukossa tapasi vankeja, joilta oli leikattu korvat tahi joiden kädet tuoksuivat ihmislihan käryä poltinraudan jättämistä haavoista.

“Polkumylly oli alati käynnissä, kaakinpuu ja jalkapuut eivät koskaan seisonet tyhjinä, poltinraudat ja ruoskat eivät levänneet yhtenäkkään päivänä. Philadephiassa kulkivat vangit kaduilla kahlehdittuina käsikärriihin raskaat rautakuulat jaloissaan.

“Ne kärsimyksen, joita tällaiset onnettomat ihmiset saivat kärsiä sullottuina parhaisiinkin vankiloihin, olivat niin kauhistuttavia, että vilkkaankaan mielikuvitus ei voi niitä käsittää. Sairaista ei pidetty huolta. Alastomille ei annettu mitään vaatteita. Sellaista kapinetta, kuin vuode, ei tunnettu ja jos se olikin olemassa, niin pian oli se niin täynnä syöpäläisiä, että sen haltija mielihyvällä luopui siitä. Monet vankiloihin teljetyt viettivät monta vuotta saamatta pestä itseään. *Heidän tukkansa kasvoi pitkäksi. Heidän ruumiinsa oli rupien ja täitten peittämä. Vaatteet mätänivät heidän päällään ja paljastivat ruumiin, joka oli kaikellaisten ihotautien runtelema ja jonka keltainen nahka halkesi kasaantuneen lian vaikutuksesta.*” 26)

Tulee aivan sairaaksi lukiessa näistä kauhuista ja nyrkki vaistomaisesti pusertuu, kun ajatte-

26 McMaster, “History of the People of the United States”, I osa, sivut.

lee kaikkia niitä politikoitsijoita, jotka Fourth of July"-päivänä syytävät suustaan ylistyslauluja vallankumouksen "isänmaanystävälle", jotka sallivat tällaisten kauhujen jatkuvan vielä viisikymmentä vuotta itsenäisyyden julistuksen jälkeen. Me näemme, että näinä aikoina vallassa olleet puolueet eivät puhu mitään näistä julmuuksista. Niistä eivät välittäneet ne „valtiomiehetkään”, jotka muodostivat puolueitten politiikan ja kirjoittivat niiden vaaliohjelmia. Vastaa sitten kun työväen luokka alkoi herätä yhdeksänsäntoista vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä, rupesivat "valtiomiehet" kiinnittämään huomioon järjestelmään, joka salli vangita köyhiä ihmisiä velkojen tähden ja antoi heidän mädätä vankiloissa tauteihin ja huonoon hoitoon. Politikoitsijat havahtuivat silloin, mutta he tekivät sen vain sen vuoksi, että työläisten nousu uhkasi riistää heiltä joitakin heidän virkapaikkojansa.

Murhaajat ja väärentäjät saivat tarpeensa tyydytetyiksi tavallisesti valtion toimesta, mutta jos köyhällä velkavangilla ei ollut ystäviä, tahi jolleivät hyväntekeväisyysyhdistykset avustaneet häntä, niin hän sai nääntyä likaan ja rääsyihinsä. Työläisille maksetut alhaiset palkat tietysti lisäsivät tällaisten "rikoksellisten" lukumäärä, eivätkä he voineet pitää itsestään huolta. *Kun työläset yhdeksänsäntoista vuosisadan alkuvuosina yrittivät järjestäytyä parantaakseen olojaan, niin hei-*

tä usein syytettiin salaliittoutumisesta ja heitettiin vankeuteen. 27)

Vuonna 1816 oli New Yorkissa 1984 velkavankia, joista 1129:llä oli vähemmän kuin 50 dollaria velkaa ja 729:llä vähemmän kuin 25. "Jokainen heistä olisi varmasti kuollut nälkään, ellei hyväntekeväisyisyhdistykset olisi avustaneet heitä. Vermontissa oli eräällä miehellä velkaa kahden henkilön omistamalle liikkeelle 54 senttiä. Summa jaettiin kahteen ja mies pantiin linnaan kahden velan tähden, joista kukin oli 27 sentin suuruinen. Ulosottokustannukset nousivat \$14.54 ja hän velvoitettiin maksamaan sekin summa. Bostonissa, — "vapautemme kehdoissa" — vangittiin vuosien 1820 ja 1822 välillä 3,429 henkilöä, joiden vangitsemisen kautta joutui kärsimään 10,000 ihmisolentoa. Eräs nainen vietiin pois kodistaan ja lapsiltaan \$3.60 suuruisesta velasta ja täytyi koota 3,000 dollarin suuruinen rahasto voidakseen maksaa kulut ja vankilamaksut pitkältä vaukeusajalta." Philadelphiassa, — "veljellisen rakkauden kaupungissa" — oli vuonna 1828 yhteensä 1085 velkavankia. Näitten velka oli yhteensä \$25,409, velkojat saivat takaisin \$295 ja vankilan ylläpitämiskustannukset maksoivat \$285,000! Samassa kaupungissa oli vuonna 1831 neljäkymmentä vankia, jotka olivat velkaa yhteensä 23 dollaria. Eräs mies oli velkaa kaksi senttiä, toinen seitsemänkymmentäkaksi.

Tällainen köyhyiden rankaiseminen hävisi vasta sitten, kun työläiset rupesivat innokkaasti toimimaan sen vastustamiseksi. Viimeksi se hävisi Connecticutista vuonna 1837, Louisianasta vuonna 1840, Missouriista vuonna 1845 ja Alabamasta vuonna 1848. 28)

Lait ja käytäntö tähän aikaan olivat mainiosti järjestetyt siihen suuntaan, että köyhä mies, joka oli velkaa pienen summan, oli pakotettu menemään linnaan, kun sitä vastoin suurempien velkojen rasittama rikas mies joko ei ollenkaan joutunut lain alaiseksi tahi sai tuomion täytäntöönpanon lykättyksi; jos hänellä oli hyvin harjaantunut lakitieteellinen äly, niin saattoi hän kokonaan päästä irti kaikista seurauksista. Pennsylvaniasa oli vanha laki, joka antoi kaupunginhallitukselle oikeuden tuomita veloista, jotka nousivat korkeintaan 40 shillingiin (noin \$5.30), ilman että vastaajalle myönnettiin vetoamisoikeutta. "Mutta kun velka nousi mainittua summaa suuremmaksi, niin sai velallinen tuomion täytäntöönpanemisen lykkäystä. *Sellaista oikeutta ei annettu henkilölle, jolla oli velkaa vain shillinki eli kuusi penceä.*" 29) Ei voi ajatella lakia, joka täydellisesti soveltuisi vapauttamaan rikkaita ja heittämään vankeuteen köyhiä ja avuttomia.

Yhdyvaltain hallitus ihailtavalla tavalla edusti sekin tällaista suvaitsevaisuutta kapitalistiluok-

28 McMaster, "The Acquisition of the Political, Social and Industrial Rights of Man in Amerika", sivut 63-66.

29 Sama, sivu 50.

kaa kohtaan. Sen noudattaman politikan mukaan saivat kauppiaat kymmenestä kahteenkymmeneen kuukauteen maksuajan pidennystä tullimaksujen maksamisessa. Tämän kautta rikkaat kauppiaat ja laivanomistajat saivat vapaasti käyttää hallituksen rahaa. Menestyksellinen petkuttaja ja Astorien rikkauksien perustaja John Jacob Astor tällä tavalla oli velkaa hallitukselle yli 5,000,000 dollaria. — mutta ei yhdessäkään tällaisessa tapauksessa vangittu velallista, vaikka hän ei koskaan maksanut senttiäkään. 30) Tällaista tapahtui usein yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisen neljänneksen aikana.

Tarkastaessamme työläisten asemaa huomaamme sen tosiasian, että Amerikan yhteiskuntaelämä, ensimmäisistä siirtokuntien ajoista alkaen aina meidän aikoihimme saakka, on ollut yhtämittaista ylimystön etuoikeuksien ja luokkavallan kehittymistä. Jotkut tämän kehityksen nyt esittämämme ilmiöt, kuten valkoinen orjuus, valkoisten orjien kauppa, velkavankilat y. m., ehkä tulevat yllätyksenä niille, jotka ovat tottuneet katsomaan entisiä aikojamme jonkinlaiseksi "Kultaiseksi ajaksi" ja sen ajan kuuluisia miehiä historiallisiksi sankareiksi. Tarkastaessamme asioitten todellista luonnetta tulemme huomaamaan senkin, että Amerikan vallankumous, joka esiintyi "yhtäläisten oikeuksien" esitaistelun nimellä, ei millään tavalla merkinnyt luokkaval-

30 Myers, "History of Great American Fortunes", I osa, sivut 79-80.

lan lopettamista tahi sitä ennen olleitten petokseen ja valtaukseseen perustuvien laitoksien luonteen muuttamista. Nämä tosiasiat silloin myös hyvin valaisevat niiden henkilöitten tarkoituksia, joiden taisteluhuutona on "takaisin Jeffersonin aikoihin" tahi "takaisin 'isiemme' aikoihin". Noihin aikoihin palaaminen, — joka muuten olisi yhtä toivoton yritys kuin jos koettaisi muuttaa maan vetovoiman lakia — olisi sama kuin jälleen ottaisi käytäntöön orjakaupan ja sitä seuranneen politillisen riippuvaisuuden, jotka ovat hävinneet vuosisadan edistyksen tieltä.

Sellainen "palaaminen" olisi työläisten sen ajan jälkeen saavuttamien voittojen mitättömäksi tekemistä, sillä juuri ruumiillisen ja henkisen työn tekijät järjestäytymisellään, uhrauksillaan ja kärsimyksillään hävittivät velkavankilat, valloittivat äänioikeuden, kumosivat lain, joka kohteli työläisten järjestäytymistä rikoksellisena salaliittoutumisena sekä hankkivat itselleen oikeuden yhdistyä luokkansa oikeuksien puolustamisen hyväksi.

Sama pitää paikkansa myöskin neekeriorjuuteen nähden. Tavallinen työläinen, — William Lloyd Garrison, — oli se, joka vuoden 1831 ensimmäisenä päivänä julkaisi pienen, yhdeksän tuumaa leveän ja neljätoista tuumaa pitkän leh-tisen", "*The Liberator*", esittääkseen vaatimuksen, jonka "valtiomiehet" vasta kolmekymmentä vuotta kestäneen epäröimisen, kompromissin ja petoksien jälkeen pakottuivat panemaan käytäntöön

kansalaissodan lopussa. Köyhät miehet, sellaiset kuin Garrison tahi sellaiset kuin Wendell Phillips, joka hylkäsi luokkansa ja jonka luokkansa hylkäsi, pakoittivat „valtiomiehet” kumoamaan neekeriorjuuden; he taistelivat aatteensa puolesta tuhansilla eri keinoilla, kieltäytyen käyttämästä tavaroita, joilla oli neekeriorjuuden leima, 31) uhmaten “yhteiskunnan pylväitten” järjestämien roskajoukkojen hyökkäyksiä ja kieltäytyen tunnustamasta perustuslakia, jota pitivät “liittona kuoleman ja sopimuksena helvetin kanssa”. Nämä miehet ja työväenliikkeen tuntemattomat raivaajat vetivät esiin keskusteltaviksi edellä mainitut epäkohdat, sillä aikaa kun Washington, Madison, Clay, Calhoun, Webster, Buchanan ja muut joko vaikenivat tahi silittivät eli puolustivat noita laitoksia.

31 Sears, “Wendell Phillips, Orator and Agitator,” sivu 365.

LUKU VII

Amerikan vallankumouksen syyt

Edelläoleva selostus siirtokunnissa vallinneista oloista antaa meille jotenkin tarkan kuvan siitä yhteiskunnasta, jonka helmasta kehittyi Suur Britannian alamaisuuden siteitten katkaisemista tarkoittava liike. Jos meidän esityksemme on oikea, niin vallassa oleva käsitys, että vallankumous muka oli koko kansan yhteistä taistelua, pitää paikkansa ainoastaan sillä edellytyksellä, että suurten viljelysmaitten omistajissa, orjakauppiassa ja muissa ylimystön ryhmissä olisi tapahtunut äkkinäinen mielen muutos. Mutta tämä edellytys ei pidä paikkaansa muitten tosiasiain valossa, jotka ovat ilmenneet tutkimuksemme kautta; olemme nim. nähneet, että äänioikeuden riistämistä, valkoisten orjien pitämistä ja kauppaamista, velkavankiloita ja työläisten järjesty- mistä kieltäviä lakeja oli olemassa vielä kauvan sen jälkeen, kun vallankumoussota oli taisteltu ja päättynyt voitolla.

Nämä näkökohdat myöskin kumoavat kouluissa lapsillemme opetetut traditionit ja tekevät välttämättömäksi hakea toisia syitä Amerikan vallankumouksen puhkeamiselle. Meillä onkin

käytettävänäimme suuri joukko todistuskappaleita osoittamassa, että vallankumous oli ylimystöluokan kapina, johon työläiset yhtyivät siinä harhauskossa, että itsenäisyyden julistuksen suuret fraasit todellakin lupasivat parempia olosuhteita ja vapautta kauvan kärsineelle työväen luokalle. Tämä sota, kuten useimmat muutkin sodat, oli "rikkaan miehen sota ja köyhän miehen tappelu." Vallassaolevat luokat aina edustavat yhteiskunnan vähemmistöä, eivätkä koskaan kokonaisuudessaan pane elämätään alttiiksi taistelutantereella. Sodat olisivat mahdottomat, jollei hallitseva luokka saisi orjiaan taistelemaan sen hyväksi. Näin ollen on työväenluokka tähän asti taistellut kaikkien muitten sotia, paitsi oman luokkansa. Voidaksemme innostuttaa heitä taistelemaan omienkin etujensa puolesta, meidän tulee paljastaa itsenäisyyden julistuksen kiiltävien lauseitten todelliset tarkoitusperät, joissa sanotaan, että "kaikki ihmiset ovat luodut yhdenvertaisiksi, että Luoja on antanut heille kaikille vissejä kumoamattomia oikeuksia", j. n. e. Sellaisilla lauseilla vain tahdotaan innostuttaa sellaisia ihmisiä, joita herransa eivät kohtele vertaisinaan ja joilla ei ole kumoamattomiksi julistettuja oikeuksia.

Vallankumouksen aikaiset yhteiskunnalliset olosuhteet olivat niin alastonta ja häpeämätöntä luokkavaltajärjestelmää, että vallankumous, kuten tulemme näkemään, ei suinkaan ollut mikään yleistä luottamusta nauttiva tahii yksimielinen lii-

ke. Työläiset siinä määrin epäilivät johtajain todellisia tarkoituksia, että jälkimmäisten kaikista kehoituksista huolimatta oli varsin vaikeata saada vallankumousarmeijaan tarpeeksi väkeä voidakseen asettaa taistelukuntoinen armeija brittiläisten sotavoimaa vastaan. Moni armeijaan kirjoittautunut teki sen ainoastaan sen jälkeen, kun hänelle luvattiin joku määrätty palkinto. Mutta eivät edes palkintolupauksetkaan voineet estää yhä uudistuvia karkaamisia, jotka herättivät Washingtonissa sitä epätoivoa, minkä hän ilmaisee kirjeessään kongressille ja ystävilleen.

Vallankumouksen syitä näemme siinä tavassa, jolla Suur Britannian hallitseva luokka suhtautui siirtomaihin. Aina Amerikan löydöstä saakka tämä luokka piti Uutta Maailmaa vain jonkinlaisena liikelaitoksenaan. Jo niin aikaisin kuin vuonna 1651 säädettiin laki, joka kielsi tavaroiden tuonnin Englantiin muilla kuin englantilaisilla tahi siirtomaan omilla laivoilla ja toinen laki määräsi, että siirtomaista ei saisi viedä tavaroita muihin maihin kuin Englantiin tahi sen siirtomaihin. Nämä lait herättivät siirtomaitten liikemiesten vastustuksen ja suuresti vaikuttivat salakuljetuksen harjoittamiseen, joka myöhemmin muodostui useitten liikemiesten tuottavaksi ammatiksi.

Sata vuotta myöhemmin säädettiin vielä enemmän tällaisia jyrkkiä lakeja. Vuonna 1750 hyväksyi Englannin parlamentti lain, jossa kiellettiin tehtaitten, pajojen tahi koneitten pystyttä-

mistä raudan valmistamista varten. Hatunteki-
jät kiellettiin pitämästä enempää kuin kaksi oppi-
lasta kerralla ja pitämästä oppilaita palvelukses-
saan kauvemmin kuin seitsemän vuoden ajan.
Myös oli lainvastaista, että hattuja tahi villata-
varoita valmistettiin toisessa siirtokunnassa ja
myytiin toiseen. Näitä lakeja tavallisesti rikot-
tiin turvautumalla salakuljetukseen. 1)

Vuonna 1764 säädettiin vielä muitakin lake-
ja rajoittamaan siirtomaitten kauppaa ja teolli-
suutta. Verojen asettaminen herätti liikemies-
luokan vihan ja se tapa, jolla rangaistiin rikko-
muksia näitä lakeja vastaan, vielä lisäsi tyyty-
mättömyyttä. Salakuljettajia tutkittiin Englan-
nin hallituksen kontroleeraamassa amiraliteetti-
oikeudessa ja heiltä kiellettiin lautakunnan aset-
tamisen oikeus. Tuomari oli kuninkaan uskollinen
käytyri ja hänen palkkansa maksettiin niillä
sakoilla, jotka hän määräsi syytetyille, niin että
hänellä oli suuri halu tuomita syytettyjä pienim-
mänkin todistuksen perusteella. Rikkaat salakul-
jettajat olivat siis painostavan politiikan alaisia,
samallaisen kiristyksen alaisia, jonka henkeä he
visusti noudattivat alaisiaan työläisiä kohtaan.
Olkoon tässä myös sanottu, että Englannin hal-
litus oli pakotettu lakkauttamaan lautakuntaoi-
keudet ja asettamaan amiraaliteettioikeudet nii-

1 Englannin hallitseva luokka toimi merkantilismin periaatteit-
ten mukaan, pitäen siirtomaita kotimaan tuotteitten markkinapaik-
kana ja edellyttäen, että siirtokunnat tuottavat vain raaka-aineita
kotimaan teollisuutta varten. — Howard, "Preliminaries of the
Revolution", sivut 51-62.

den tilalle, koska salakuljettajilla oli niin suuri valta, vaikutusvoima ja tepsiviä pelotteluvälineitä, että harva lautakunnan jäsen uskalsi julistaa heitä syyllisiksi.

Huolimatta vaikutusvaltaisten luokkien yhä kasvavasta tyytymättömyydestä Englannin hallitus kuitenkin jatkoi samaa menettelyä. Meriliikennelaki sulki siirtomaitten satamat vieraitten maitten laivoilta ja salli siirtolaisten kuljettaa tavaroita yksinomaan muihin brittiläisiin siirtomaihin. Myös asetettiin tulliveroja siirtokuntien väliselle kaupalle. Brittiläiset kapitalistit, jotka puristivat rikkauksia ulos työväen luokkaan kuuluvista uhreistaan, eivät myöskään halunneet, että siirtomaissa syntyisi liikettä, joka kilpailisi heidän kanssaan meriliikenteen alalla. Mutta Amerikan työnantajat ja liikemiehet myös tahtoivat saada brittiläisten kapitalistien nauttimia oikeuksia riistääkseen työväen luokkaa. Tämä taistelu oli siis riitaa kahden hallitsevan luokan välillä, joita suunnaton meri erotti toisistaan ja jotka kateudella katselivat toinen toisensa rikkautumisen lähteitä. Liike, laivojen rakentaminen, teollisuus ja maanviljelys olivat vallankumouksen sarastuksen aikana kehittyneet siirtomaissa niin suuressa määrässä, että Englannin parlamentin säätämät edellämainitut lait muodostuivat suureksi vaaraksi siirtomaitten rikkaitten tuloille.

Salakuljetus kehittyi varsinaiseksi taiteeksi. Eräs vuonna 1774 kirjoitettu lentolehtinen vaakuuttaa, että "melkein kaikki kauppiaat olivat

salakuljettajia ja valapattoja ja että sellainen asiantila hävitti kaikki siveyskäsitteet maassa.” 2) Salakuljetus oli niin yleistä kauppiaitten ja laivanomistajain keskuudessa, että he sitä harjoittaessaan kadottivat kaiken lojaalisuuden tunteen Suur-Britanniaa kohtaan aikana, jolloin Ranska yritti yhdistää siirtomaat Canadaan ja jota mahdollisuutta siirtomaitten ylimystö kylläkin pelkäsi.

Sillä aikaa kun Englannin hallitus uhrasi suuria summia siirtomaitten puolustamiseksi ranskalaisten hyökkäyksiä vastaan, niin “Uuden Englannin siirtokunnat järjestelmällisesti toimitivat Ranskan laivastolle, Ranskan sotajoukoille ja Ranskan Länsi Intian siirtokunnille suuria määriä kaikellaisia tarpeita.....Tällaista salakauppaa puolustettiin ihmeellisellä julkeudella selittämällä, että oli varsin hyvää menettelyä tehdä niin paljon rahaa kuin mahdollista vihollisen kustannuksella.” 3) Kuinka laajalle tämä laitton kaupankäynti vihollisen kanssa ulottui, se näkyy siitä, että siirtomaitten tullikamareissa kerättyjen tullimaksujen määrä nousi noin 1,000—2,000 puntaan vuodessa, kun sitä vastoin tämän rahamäärän kokoaminen maksoi hallitukselle noin 7,000—8,000 puntaa. 4) Siirtomaitten kauppiaat tekivät kauppaa vihollisen kanssa varustettuina ranskalaisilla tai hollantilaisilla passeilla ja joskus oli heillä

2 Fisher, “True History of the Revolution,” sivu 42.

3 Lecky, “The American Revolution,” sivu 47.

4 Sama, sivu 52.

turvana valkoinen rauhan lippu. He lohduttivat omaatuntoaan selityksellä, että kun heidän kerran täytyi luovuttaa rahoja maan puolustamista varten, niin oli edullisinta hankkia tätä rahaa tekemällä voittoa vihollisen kustannuksella. 5)

Weeden, kuvatessaan vallankumouksen lähinnä edellä ollutta aikaa, kertoo, että "ilmiannot tullimaksuja kavaltavia salakuljettajia vastaan aiheuttivat mellakoita ja Newportissa kerran tarvattiin ja hyöhennettiin eräs ilmiantaja. Eräs laivanomistaja Newportissa oli valahtoisesti ilmoittanut tullivirastolle, että hänen laivassaan oli 50 "hogshead"iä (hogshead — 63 gallonaa) siirappia. Virkailijat tarkastuksessa huomasivat, että siirappia oli yli 80 hogshead'iä, vaikka osalastista jo oli purettu. Lasti otettiin takavarikkoon, mutta yön aikana saapui naamioitu väkijoukko ja vei mukanaan koko lastin lukuunottamatta ilmoitettua 50 hogshead'iä. Laivat saapuivat satamaan tavallisesti öiseen aikaan ja lasti purettiin sekä piilotettiin yön pimeyden suojassa." 6)

Buckle'n arvostelu salakuljetuksesta ja tämän liikkeen yleisestä luonteesta soveltuu hyvin vallankumouksen aikaisiin "isänmaanystäviimme," joskin se lähinnä kohdistuu europalaisiin salakuljettajiin. Hän sanoo, että "se turmeli ympäristön väestön, toi rauhallisiin kyliin siellä en-

5 Howard Preliminaries of the Revolution", sivu 71.

6 Weeden, "Economic and Social History of New England," II osa, sivu 762.

nen tuntemattomia paheita, aikaansai monien perheitten häviön, levitti kaikkialle juoppoutta, varkautta ja vallattomuutta sekä tutustutti sen harjoittajia sellaiseen raakaan ja sikamaiseen irstailuun, joka tavallisesti seuraa näin epämääräistä laitonta elinkeinoa.” 7)

Bostonin “Tea Party,” joka on ollut aiheena niin monelle isänmäälliselle juhlapuheelle, selvästi johtui salakuljetusliikkeestä. Teelle asetettu tulli teki salakuljettajille hyvin tuottavaksi kaupata tätä tavaraa. Teekauppa oli pääasiallisesti englantilaisen erikoisoikeutetun Itä Indian yhtiön käsissä. John Hancock ja muut teekauppiat salakuljettivat paljon teetä Bostonin satamaan ja tekivät hyvää liikettä. Tällä aikaa kävi mainitun yhtiön liikeasema varsin huonoksi. Sen osakkeiden hinta laski ja pelättiin, että jos yhtiö menisi vararikkoon, niin se johtaisi Englannissa vakavaan yleiseen liikepulaan. Brittiläisissä varastohuoneissa oli 17,000,000 paunaa yhtiön omistamaa teetä, joka ei mennyt kaupaksi, koska siirtomaat salakuljettivat suuria määriä tätä tavaraa Hollannista. Englannin hallitus päätti lakkauttaa teen tullimaksut ja Uuden Englannin salakuljettajat joutuivat kauhun valtaan. Mutta “suuret kansajoukot olivat mielissään, koska he tämän kautta saivat juoda teetä halvemmalla kuin ennen.” Tullitaksan peruutus tiesi näet sitä, että Itä Indian komppania saattoi myydä teetä paljon halvemmalla kuin Hancock ja hänen

7 Buckle, “History of “Civilization,” V luku.

salakuljettajakumppaninsa. He pelkäsivät, ja syystäkin, että *ei ainoastaan heidän voittonsa jäisi saamatta, vaan heidän teevarastonsakin mätänisivät*. Kilpailu brittiläisen yhtiön kanssa olisi ajanut heidät vararikkoon. Oltuaan kirjeenvaihdoss keskenään, Hancock, joka Bostonissa oli tunnettu "salakuljettajien ruhtinaan" nimellä, ja hänen toverinsa naamioivat itsensä intilaisiksi, tunkeutuivat laivoihin ja viskasivat teevaraston mereen. 8) Toisin sanoen, jos meidän pitää ylistää "kunniakasta Bostonin 'Tea Party'a," niin on meidän myös ylistettävä Rockefelleriä siitä, että hän murhapoltattaa kilpailijansa öljylähteitä.

Salakuljetus tietysti ei rajoittunut yksinomaan tee'hen, sillä kaikilla muillakin liikealoilla se osottautui varmaksi tieksi rikkautta kohti. Jokaisessa kaupungissa oli kunniassa pidettyjä kansalaisia, jotka, siirtomaitten ollessa Englannin vallan alla, kellareissaan ja ullakoillaan säilyttivät sellaista tavaraa, jota he eivät olisi halunneet saattaa tullivirkailijain nähtäväksi. Boston oli kauvan tällaisen kaupan keskuspaikkana ja moni arvossa pidetty kauppias ei halveksinut sen harjoittamista. Niinpä samana päivänä, jolloin Middlesex'in farmarit ja kyntömiehet karkoittivat brittiläiset Lexingtonista, Hancock'in olisi pitänyt esiintyä oikeuden edessä vastaamassa tullikavalluksesta." 9)

8 Fisher, "True History of the American Revolution," sivut 105-106; Old South Leaflets" No. 68; Wilson, "A History of the American People," II osa, II luku.

9 McMaster, "History of the People of the United States,"

Eräs historioitsija 10) laveasti puhuu Bostonin "Tea Party"n "siveellisestä ylevyydestä" ja sanoo, että sen kautta "yritettiin puolustaa luonnollisen oikeuden ijankaikkista periaatetta." Tällainen lavertelu on ijankaikkista hölynpölyä. Mainittu kaunopuhelias fraasimestari jättää tykkänään sanomatta, mikä oli sitä "ijankaikkista ylevää" salakuljettajain ja heidän kilpailijansa teekaupassa.

Muitakin "yhteiskunnan pylväitä" yhtyi niihin voimiin, jotka vaativat eroamista Englannin hallituksesta, sen jälkeen kun hallitus asetti tulimaksuja rommille ja siirapille. Tämä laki ei tyydyttänyt Uuden Englannin puritanilaisia orjakauppiaita, joiden "ikuinen oikeus" ja liikevoitto perustui neekeriorjien kauppaamiseen. "Jos on pidettävä häpeällisenä Etelän orjien omistamista," sanoo McMaster, "niin sitä suurempi häpeä lankee pohjoisvaltioitten ja Englannin osalle, jotka tuottivat maahan näitä orjia. Valtioitten vielä ollessa siirtokuntina, oli neekerien ostaminen ja niiden orjiksi myyminen monen Uuden Englannin kaupungin huomattuna tulolähteenä Jamaikasta tuotiin siirappia ja muutettiin se rommiksi; rommi lähetettiin Afrikaan ja vaih-

10 Fiske, "The American Revolution", sivu 92.

"Hobbes ja filosofit", kirjoittaa Paul Lafarquet, "jotka puhuvat 'luonnollisista oikeuksista', 'luonnollisesta uskonnosta', 'luonnollisesta filosofiasta', panevat Luonto-äidin laskuun omia käsityksiään luonnosta, uskonnosta ja filosofiasta, jotka ovat kaikkea muuta kuin luonnollisia. Mitä sanoisimmekaan matematikosta, joka panisi luonnon laskuun omia käsityksiään esim. metrijärjestelmästä ja alkaisi filosofeerata 'luonnollisesta' metristä tai millimetristä!" Lafarquet, "Social and Philosophical Studies", sivu 117.

dettiin se neekereihin; neekerit vietiin Jamaicaan tahi muihin Etelän satamiin ja ostettiin niillä siirappia, joka taas vuorostaan nopeasti kuljetettiin Uuteen Englantiin rommiksi valmistettavaksi.” 11) Edellämainittu tullivero tuntuvasti vahingoitti tätä kauppaa ja vähensi orjanomistajain tuloja. Rommi oli herkkua, jota myös jumalan palvelijat, papit, pitivät suuressa arvossa. 12) Tällainen orjakauppa oli syntynyt jo aikaisin siirtokuntien aikana ja etelävaltioiden orjanomistajat viittasivat siihen orjien pitämistä moittivien pohjoisvaltiolaisten tekopyhyiden esimerkkinä. Vuonna 1735 eversti William Byrd Virginiasta kirjoitti Earl of Egmont’ille seuraavan ivallisen kirjeen, jossa kosketellaan Uuden Englannin “kansanvallan” vaatimuksia: “Teidän ylhäisyytenne käsitys rommi- ja neekrikaupasta on ehdottomasti oikea ja on varsin oikeudenmukaista, että te kiellätte molempien harjoittamista Georgian siirtokunnassa, mutta mikäli asia koskee rommia, niin pahoin pelkään, että Uuden Englannin Pyhimykset kyllä keksivät jonkun tempun, jonka avulla voivat kiertää teidän parlamenttinne päätöstä.” 13)

Vuonna 1733 säädetty brittiläinen siirappilaki asetti suuren tullimaksun Länsi Indian tuotteille, jotka tuotiin siirtokuntiin vieraitten valtakuntien laivoilla ja seitsemän vuotta myöhemmin Rhode

11 McMaster, “History of the People of the United States,”

12 Twaites, “The Colonies,” sivu 185.

II osa, sivut 15-16.

13 Hart, “Source Book of of American History, sivut 119-120.

Islandin edustaja Lontoossa vastusti tätä lakia. 14) Lain tarkoitus oli elvyttää laimeaksi käynyttä brittiläistä Länsi Indian kauppaa ja ehkäistä kaupantekoa ranskalaisten ja hollantilaisten kilpailijain kanssa. 15)

Vuonna 1764 muutettiin tämä laki ja siirappiveroa alennettiin siinä toivossa, että pienemmällä tullimaksulla lisättäisiin sen tuontia ja tullituloja. Vallankumouksen aikana "Committee of Correspondence" ryhtyi toimenpiteisiin lain vastustamiseksi. Vanhan lain mukaan otettiin 6 penceä gallonalta siirappia, joka oli tuotu muista kuin brittiläisistä satamista ja jos tätä veroa olisi koottu, niin merkitsi se samaa kuin siirapin tuontikieltoa. Salakuljetuksen avulla tuotiin maahan tullivapaasti sekä sokeria että siirappia, mutta lain olemassaolo kuitenkin suututti rommi- ja neekerikaupan harjoittajia. He selittivät, että "tämä laki järkyttää kaupan perusteita ja uhkaa Uuden Englannin koko taloudellista rakennetta." 16)

Rommipolttimojen luku suuresti kasvoi Bostonissa ja muualla Uuden Englannin rannikko-seuduilla, etenkin Newportissa ja Rhode Islandissa. Bostonissa oli kaksikymmentäkaksi rommittehdasta ja Massachusettsissa poltettiin vuosit-

14 Weeden, "Economic and Social History of New England," II osa, sivut 583-584.

15 Greene, "Provincial America," sivu 179.

16 Weeden II osa, sivu 753. Bostonissa v. 1764 pidetty kokous valmisti Samuel Adamsin ohjauksen mukaan evästyksiä, joissa kehoitettiin edustajia vastustamaan siirappilain voimaan asettamista. — Howard, "Preliminaries of the Revolution," sivu 110.

tain 15,000 hogshead'ia rommia. 17) Rhode Islandissa oli 150 laivaa, jotka harjoittivat tätä liikettä ja etupäässä rommia käytettiin vaihtotavarana Afrikasta neekereitä tuottaessa. Tämä kurja liike huonosti soveltuu siihen periaatteen, että "kaikki ihmiset ovat luodut samanarvoisiksi." Nämä orjakauppiat ja salakuljettajat suuresti vaikuttivat yleiseen mielipiteeseen itsenäisyystaistelun hyväksi.

Vuonna 1774, lokakuussa, Mannermaan Kongressi, nähtävästi tuntien sen ristiriidan, joka oli olemassa heidän vapausharrastuksiensa ja orjakaupan välillä, halusi esiintyä maailman edessä suotuisassa valossa ja hyväksyi lausunnon, jossa sanottiin, että "ensi joulukuun ensimmäisen päivän jälkeen me emme enää tahdo tuottaa maahan orjia emmekä ostaa sellaisia orjia, jotka sen jälkeen ovat tuodut maahan." Mutta on yleisesti tunnettu, että orjakauppiat senkin jälkeen rauhassa harjoittivat liikettään ja vasta kolmetoista vuotta myöhemmin Massachusettsissa hyväksyttiin orjakaupan kielto. 18) Samana vuonna säädettiin Rhode Islandissa orjien maahan tuontia ehkäisevä laki. Lain perusteluissa selitettiin, että "olisi epäjohdonmukaista, jos valtion asukkaat omistaisivat orjia itse taistellen vapautensa puolesta," mutta sitten lisättiin selitykseen kohta, jossa sanottiin, että "tämän lain määräykset eivät koske orjakauppaa, eikä niitä saa selittää sitä

17 DuBois, "Suppression of the Slave Trade," sivut 27-28-29.

18 Sama, sivu 45.

koskeviksi.” 19) Orjuuden ehkäiseminen ja orjakaupan laillistuttaminen olikin varsin sopusoinnussa näitten rommi- ja orjakauppiaitten etujen kanssa.

Samallaista kieroutta harjoitettiin itsenäisyyden julistuksen laatimisessa. Alkuperäinen julistuksen ehdotus sisälsi pykälän, jossa syytettiin kuningas George'a siitä, että hän "kävi julmaa sotaa itse ihmisluntoa vastaan loukaten kaukana asuvien ja aivan syyttömien ihmisten pyhimpiä vapauden ja elämän oikeuksia, sillä hän vangitsi näitä ihmisiä ja vei heidät toiseen maailman osaan kurjaan orjuuteen ja matkalla siihen heitä kohtasi kurja kuolema." Etelän edustajat yhdes- sä useitten pohjoisvaltioitten edustajain kanssa olivat samaa mieltä siitä, että tällainen pykälä pyyhittäisiin pois. Jefferson kirjoittaessaan asiasta sanoo: "meidän pohjoisia veljiämme jonkun verran koskivat nämä moitteet, sillä joskin pohjoisen asukkaat omistavat vain muutamia orjia, niin he ovat toimittaneet paljon orjia muille." 20)

Etelän viljelysmaitten omistajat tosin jonkun verran epäröivät yhtyä itsenäisyysjulistukseen, mutta he sen kuitenkin tekivät ja heidän vaikuttimensa tässä suhteessa eivät olleet sitä kunniakkaampia kuin pohjoisvaltioitten orjakauppiaitten vaikuttimet. Useat Etelän herrat olivat

19 Sama, sivu 36.

20 Hart, "American History Told by Contemporaries," II osa, sivu 539.

velkaa brittiläisille kauppiaille ja he toivoivat, että vallankumous antaisi heille tilaisuuden päästä näistä veloista. Sata vuotta ennen vallankumousta oli Etelän viljelysmaitten velka brittiläisille kauppiaille varsin suuri, käytännössä olleen velkakauppajärjestelmän vuoksi ja sen vuoksi, että ostajaa ja myyjää erotti toisistaan niin pitkä välimatka. Vuonna 1732 Englannin parlamentti hyväksyi lain suojellakseen brittiläisiä kauppiaita. "Brittiläiset kauppiaat valittivat, että kaikellaisilla muodollisilla vaikeuksilla estettiin heitä keräämästä heille tulevia maksuja siirtomaitten asukkailta." Edellä mainittu laki määräsi, että Englannin kauppiaille tulevat saatavat voitaisiin todistaa oikeiksi Englannissa annettujen todistusten nojalla ja sen lisäksi määrättiin, että siirtokuntien asukkaitten kiinteä omaisuus oli takavarikkoon oton alainen velkojen vakuudeksi. 21)

Charlestonissa, South Carolinassa, julkaistiin vuonna 1774 julistus, jonka mukaan "viljelysmaitten omistajat ovat suuressa velassa kauppiaille ja (orjien) tuonnin lakkauttaminen antaisi heille tilaisuuden päästä veloista." 22)

Wendell Phillips Bostonissa 1861 pitämässään puheessa selvästi esitti ne syyt, joiden perusteella sekä kauppiaat että viljelysmaitten

21 Greene, "Provincial America," sivu 180. "Marylandin ja Virginian siirtolaisilla oli enemmän kuin puoli miljoonaa velkaa yksin Glasgown kaupungille." — Howard, "Preliminaries of the Revolution," sivut 162-163.

22 DuBois, "Suppression of the Slave Trade," sivu 44.

omistajat vaativat itselleen itsenäisyyttä. Niin suuresti kuin hän ihailikin vallankumouksen johtajia, niin hän kuitenkin oli täysin selvillä niistä aineellisista syistä, jotka ohjasivat mainitun kahden ryhmän toimia. Hän selitti: "Eivät suinkaan aina vain siveelliset vaikutukset ohjaa maailman edistyskulkua. Itsekkäät edut esittävät siinä sangen tärkeitä osaa. Meidän vallankumouksemme vuonna 1776 menestyi sen vuoksi, että kauppa ja rikkaus löivät kättä periaatteitten ja innostuksen kanssa, jollainen yhdistelmä harvoin on tavattavissa vallankumouksien historiassa. Pohjoisen kauppiaat olivat vihoissaan siitä, että Englanti kielsi heitä harjoittamasta välitöntä kauppaa Hollannin ja Länsi Indian kanssa. Velkataakkojen rasittamat Etelän viljelijät mielellään tervehtivät kaikkia tapahtumia, jotka viivyttivät heidän velkojensa maksuaikaa.....Tämän vuoksi viljelijät ja kauppiaat sydämmellisesti yhtyivät hankkiakseen itselleen itsenäisyyden. Kauppiaille merkitsi itsenäisyys vain kauppa oikeuksia, — viljelijöille veloista vapautumista." 23)

Englannin hallitus myös harrasti siirtokuntien rajoittamista rannikkoseutuihin, sillä mitä kauvemmaxi sisämaahan siirtolaiset lähtivät, sitä vaikeampi oli veroittaa heitä ja pitää heitä lojaalisina hallitusta kohtaan. Mutta tämä menettely oli ristiriidassa maakeinottelijain laskelmien kanssa, jotka niittivät voittoa siitä, että houkut-

23 Phillips, "Speeches, Lectures and Addresses," I osa, sivu 373.

telivat ihmisiä lähtemään korpeen. Mitä enemmän ihmisiä saatiin menemään lännelle, sitä enemmän voittoa saivat maakeinottelijat. Washington, Hamilton ja Morris harjoittivat tällaista maakeinottelua. Washingtonilla oli varsin päteviä syitä olla vallankumouksen puolella, sillä hän oli mitannut itselleen maata enemmän kuin mitä kuninkaallinen lupakirja myönsi ja kun hän näin oli mennyt valtuuksiensa ulkopuolelle, oli hän lainrikkojana edesvastuun alainen. 24)

Kuninkaallinen julistus vuodelta 1763 kielsi kuvernöörejä myöntämästä "maanmittausvaltuuksia" tahi lupakirjoja maasta, joka ulottui kauemmaksi kuin Atlantin mereen virtaavien jokien lähdepaikoille ja yksityisiä ihmisiä kiellettiin omistamasta sellaisia maita tahi asettumasta niihin asumaan. Tällaisen toimenpiteen tarkoitus oli pakoittaa siirtolaisia pysymään rannikkoseuduilla hallitsevan luokan valvonnan alla ja Suur-Britannian "kaupan ja liikkeen vaikutuspiirin sisällä." 25)

Voi helposti ymmärtää, että tämä laki ja muut siirtomaitten kauppaa ja teollisuutta vastaan kohdistetut lait, herättivät tyytymättömyyttä maakeinottelua, kauppaa ja teollisuutta harjoittavain ainesten keskuudessa. Mutta vielä yksi laki ilmestyi, joka suuresti vaikutti kaikkien niiden kiihottumiseen, joilla oli palveluksessaan kontrahtiorjia tahi jotka harjoittivat liikettä täl-

24 Simons, "Class Struggles in America," sivu 18.

25 Howard, "Preliminaries of the Revolution," sivut 229-230.

laisten orjien lihalla. Tämä laki on tuo n. s. "Stamp Act" (veromerkkilaki) vuodelta 1765, ja mikäli tämän kirjoittajalle on tunnettua, ei yksikään historioitsija ole osoittanut, että tämä laki uhkasi perikadolla koko kontrahtiorja-järjestelmää.

Laki koski kaikkien sellaisten henkilöitten tuloja, jotka joko orjien omistajina tahi orjakauppiaina hyötyivät liikkeestä. Laissa määrättiin, että kontrahtiin tuli tarkoin merkitä isännän ja palvelijain välillä sovittujen korvauksien määrä kuin myöskin kotrahdin allekirjoittamispäivän määrä. Rikkomuksia tätä säädöstä vastaan rangaistiin sakolla, joka nousi kaksi kertaa niin suureksi kuin kohtrahdissa merkitty korvauksen määrä. Isäntiä ja emäntiä vastaan voitiin nostaa oikeusjuttuja tämän lain rikkomisesta milloin hyvänsä kontrahdissa sovittuna aikana ja tällaiset lainrikkokset tekivät kontrahdin mitättömäksi. Jos isäntä tahi emäntä ei maksanut säädettyä veroa määrätyn ajan sisällä, niin oli palvelija oikeutettu maksamaan kaksinkertaisen veron määrän, ja ellei isäntäväki suorittanut sitä hänelle takaisin kolmen kuukauden kuluessa vaatimuksen esittämisen jälkeen, niin sai palvelija hakea maksun ulos oikeuden kautta. Tällaisen kaksinkertaisen veron maksaminen samalla vapautti palvelijan kaikista kontrahdissa säädetyistä velvollisuuksista; "he olivat vapaat kaikista velvollisuuksista, edesvastuusta ja vahingonkorvauksista, jos he eivät palvelleet sitä aikaa, jonka palvelemiseen

he kontrahdissa olivat sitoneet itsensä.” Kirjapainaja, kirjakauppias tahi muu henkilö, joka myi kontrahtikaavakkeita asettamatta niihin huomautusta, että kontrahtiin on merkittävä allekirjoittamispäivän määrä ja kontrahdin kestämisen aika sekä sovitut maksuehdot, ja että kaikki säädetyt veromerkit ovat lunastetut sekä tätä todistava asianomaisen veromerkkimyyjän tunnustus on kirjoitettu kontrahdin toiselle puolelle, oli oikeudellisen edesvastuun alainen ja sai sakkoa kymmenen puntaa. 26)

Tämä laki kipeästi koski koko kontrahtiorja-järjestelmää ja siihen perustuvaa liikettä. Kontrahtiorjiin sidottu pääoma muodostui vaaran alaiseksi ja orjain pitämisestä johtuva voitto epävarmaksi. “Sielukauppiat” ja orjakauppaa harjoittavat laivurit tietysti olivat vihoissaan siitä, että Englannin parlamentti tämän lain kautta vahingoitti heidän liikettään. Sen käytäntöön paneminen tosin ei olisi kumonut kontrahtiorjajärjestelmää, mutta se teki vaikeammaksi kontrah-tien väärentämisen, se asetti veroja tällaisen liikkeen harjoittamiselle, se antoi kontrahtiorjille tilaisuuden päästä irti palveluksestaan siinä tapauksessa, että isännät eivät suorittaneet kontrah-tiveroja, ja näin ollen se teki kontrahtiorjia omistavista herroista kapinallisia. Kuitenkin ovat vallankumouksen historian kirjoittajat, tutkies-

26 Katso Hart and Channing, “American History Leaflets,” No. 21, Toukokuussa, 1895, jossa on “Stamp Act’in” teksti kokonaisuudessaan.

saan vallankumouksen syitä, jättäneet kokonaan syrjään tämän tärkeän seikan.

Työläisten, ammattilaisten ja pienviljelijäin suuri enemmistö oli aivan välinpitämätön vapautta ja itsenäisyyttä ajavaa agitatsionia kohtaan. Kontrahtiorja tiesi, että hänelle ei ollut mitään eroa siinä, kuuluiko hän Englannin hallituksen tai kotimaisten riistäjäin vallan alle. "Vapaa työläinen" ei myöskään tuntenut mitään innostusta, sillä juuri ne samat 'isänmaanystävät,' jotka kaunopuheliaasti juttelivat itsenäisyyden siunauksista, kohtelivat häntä ala-arvoisena olentona ja laativat julmia velkalakeja häntä varten. Orjat eivät voineet puhua puolestaan eikä vallankumoustouhussa ollut mitään, joka olisi luvannut heille vapautta. Myös pienviljelijät olivat välinpitämättömiä, sillä verot raskaasti raskittivat heitä, ja korkeat elinkustannukset sekä rahamiesten kiskomat suuret rahan korot tekivät heidät epäluuloisiksi rannikon kauppiaita ja koronkiskureita kohtaan. Kaikkien alempien kansankerrosten asema oli kaikkea muuta kuin kahdettava, ja vaikka heillä ei ollutkaan tilaisuutta saada opetusta, niin he kokemuksestaan tiesivät varoa rikkaita luokkia, kun nämä esiintyivät heidän edessään luvaten kaikellaista hyvää.

Kuitenkin, jos taistelusta tulisi mitään, oli aivan välttämätöntä saada miehiä armeijaan alempien luokkien keskuudesta. Tämä ei ollut mikään helppo tehtävä, mutta se kuitenkin onnellisesti suoritettiin. Tänäkin päivänä me niin usein

näemme kuinka puolialastomat, työttömät raukat, jotka milloin hyvänsä saattavat joutua kadulle maksamattoman vuokran tähden ja jotka pelkäävät ruokakauppiaan laskunkerääjän saapumista, innokkaasti kuuntelevat jonkun idiottimaisen kapitalistipuolueitten puhujan laverteluja "onnellisista ajoista." Samoin oli noinakin aikoina ja me voimme ymmärtää, missä määrin ihmisten arvostelukyky voi joutua omaa asiataan harrastavien, kansaa liehakoitsevien politikointsijain vaikutuksen alaiseksi. Itsenäisyyden julistus, vaikka se ei mainitse yhtään ainoata erikoisesti työväen luokkaa koskevata epäkohtaa, kaunopuheli-ailla fraaseillaan saattoi monta työläistä siihen uskoon, että uusi aika oli tulossa heitäkin varten. Mutta tämä ei millään muodoin ollut mikään yleinen käsitys — ei köyhien enempää kuin rikkaittenkaan luokkien keskuudessa.

John Adams kirjoitti, että "New York ja Pennsylvania olivat siinä määrin eri mieltä tästä asiasta, että jolleivät Uusi Englanti ja Virginia olisi pitäneet niitä kurissa, niin ne varmastikin olisivat yhtyneet englantilaisiin." Eräässä toisessa kirjeessä hän sanoo: "tarkan harkinnan perusteella täytyy minun tunnustaa, että enemmän kuin yksi kolmasosa kaikista vaikutusvaltaisista henkilöistä oli sitä (vapaustaistelua) vastaan." 27)

Tosiasia onkin, että vallankumous oli toimeliaan vähemmistön työtä, ja tälle vähemmistölle

27 Faust, "The German Element in the United States," I osa, sivut 289.

“onnistui johtaa päättämätöntä ja vaihtelevaa enemmistöä tekoihin, jota se ei suuresti harrastanut sekä saattaa sitä aste asteelta sellaiseen asemaan, josta enää ei voitu palata takaisin.” 28) Eivätkä nämä “isänmaanystävät” rajoittuneet yksinomaan kehoituksiin. Niihin, jotka epäpuulolla suhtaituivat salakuljettajain ja orjakauppiaitten toimiin, tahi suoranaisesti vastustivat niitä, koetettiin vaikuttaa sellaisilla tepsivimmillä keinoilla kuten tervaamisella ja höyhentämisellä, ruumiillisella väkivallalla, boikotteerauksella ja maasta karkoittamisella. Tässä yhteydessä sopii muistaa, että nykyajan kapitalismin tuomarikaappuihin puetut kätyrit ovat selittäneet laittomiksi työväenunioitten joskus harjoittaman rauhallisen boikotin.

Samuel Adamsin ja muitten kapinanjohtajain harjoittaman väkivallan määrä ja luonne on varsin merkille pantava. “Miehiä pantiin ratsain istumaan aidanseipäisiin ja kannettiin kaupunkien läpi; köydettiin ja heitettiin vankeuteen useiksi päiviksi; kivitettiin; suljettiin huoneisiin, joihin oli sytytetty takkavalkea ja savupiippu tukittiin; vastustajat kuulutettiin kansan vihollisiksi ja kiellettiin naapureita olemasta missään yhteydessä heidän kanssaan. Heidän makuuhuoneisiinsa ammuttiin; väkivallan uhalla kiristettiin heiltä rahaa ja muita kalleuksia.....Heidän talojaan ja laivojaan poltettiin; heidät pakotettiin mak-

28Lecky, “The American Revolution,” sivu 224.

samaan palkka vanginvartioilleen ja kun heitä kannettiin kaupungin kaduilla kansanjoukkojen ivattaviksi, niin heidän oli pakko maksaa siitä jotakin jokaisessa kaupungissa.” 29)

Tämä kaikki kuulostaa, kuin olisi se kertomus joittenkin juopuneitten kahakoista eikä sellaisten miesten teoista, jotka uskoivat “ihmisten kumoamattomiin ihmisoikeuksiin.” Ylituomari ja Massachusettsin kuvernöörin apulainen Hutchinson, joka oli syntyperäinen amerikalainen ja Stamp Act'in sekä muitten kauppaa ja teollisuutta rajoittavien lakien vastustaja, täydellisesti kylästyivät noihin mellastajiin. Tästä vastustuksestaan hän sai maksaa kalliisti tuunetussa Hutchinsonin kahakassa, Bostonissa, elokuun 26 p:nä 1765. Josiah Quincy, Jr., kertoo, kuinka väkijoukko piiritti Hutchinsonin asunnon ja kuinka hän töintuskin pelastui kuolemasta. Mellakoitsijat hyökkäsivät taloon ja hävittivät miltei kaikki arvoesineet, niiden joukossa useita tärkeitä historiallisia asiakirjoja. Sillä he tuottivat Hutchinsonille korvaamattoman vahingon, sillä hän juuri par'aikaa kirjoitti Uuden Englannin historiaa. Hän oli säälittävän näköinen saapuessaan seuraavana päivänä oikeuteen, kyyneltyneenä ja puettuna vaatteisiin, jotka hän osaksi oli pakotettu lainaamaan. 30) Meidän “isänmaanystäväillämme” on nähtävästi ollut osansa tutustuttamalla meitä “lyn-

29 Fisher, “True History of the American Revolution,” sivu 158.

30 Hart, “American History Told by Contemporaries,” I osa, sivut 398-399.

chaus"-tapoihin, jotka vielä tänä päivänä häpäisevät Amerikkaa.

Omistaviin luokkiin kuuluneista henkilöistä, jotka kieltäytyivät kannattamasta vallankumousta, mainittakoon seuraavat ryhmät:

Virkamiehet, jotka hoitivat hallinnollisia virkoja tahi palvelivat brittiläisessä armeijassa eli laivastossa.

Siirtomaitten politikointsijat, jotka eivät uskoneet, että vallankumous voisi menestyä ja jotka toivoivat kapinan päätyttyä saavansa hirtettäviksi ja maasta karkoitettavaksi tuomittujen kapinoitsijain omaisuuden ja virat.

Rikkaat liikemiehet, jotka mieluummin alistuivat hallituksen verolakien alle, kuin uskalsivat panna omaisuutensa kokonaan alttiiksi yhtymällä vallankumouksellisiin.

Vapaita ammatteja harjoittavat henkilöt, kuten lääkärit, papit, lakimiehet ja opettajat, joiden suuri enemmistö näyttää vastustaneen vallankumouksellisten lopullista päämäärää.

Sellaiset henkilöt, jotka luonteeltaan olivat vanhoillisia ja vastustivat kaikellaisia yhteiskunnallisia ja valtiollisia muutoksia. 31)

Vallankumouksellisen agitationin edistämiseksi perustettiin salaisia "Committees of Correspondence," jotka tekivät vallankumousmiehille mahdolliseksi pysyä yhteistoiminnassa keskenään. Useimmat väkivaltaisuuudet saivat alkunsa tällais-

31 Smith, "The Spirit of American Government," sivut 15-16.

ten komiteain alotteesta. Mannermaan Kongressin jäseniä ei valittu yleisen äänioikeuden perusteella. Connecticutin, New Yorkin ja Marylandin edustajat valittiin näitten komiteain toimesta. 32) Lainlaatijakunnat, jotka lähettivät edustajia kongressiin, edustivat vain omistavaa luokkaa, sillä, kuten edellä olemme nähneet, omaisuudettomilla työläisillä ei ollut äänioikeutta. Komiteat olivat "lakkaamatta toimessa eikä yksikään kuvernööri voinut hajoittaa tahi valvoa niitä." 33) Ne valvoivat vastustajiensa toimia, lähettivät tiedonantoja toisilleen, boikotteerasivat vihollisiaan ja karkoittivat hallituksen kannattajia Canadaan tahi Englantiin.

Terrorismin avulla tukkimalla vastustajain suuta, karkoittamalla heitä Canadaan eli New Yorkiin, joka viimeksimainittu oli kokonaan kuningasmielisten vallassa, alituisesti vetoamalla väestön "isänmaallisuuteen," uhkauksilla ja kauneilla lupauksilla saatiin joku määrä seikkailijoita, politikoitsijoita ja köyhiä farmareita yhtymään armeijaan ja muodostamaan kutakuinkin taistelukuntoisen rintaman brittiläisiä vastaan. Joskin vallankumousarmeijaa kuvaavat kuvat tavallisesti esittävät sen sotilaita puettuina sieviin vormupukuihin, niin tämä armeija kuitenkin enemmän muistutti jotakin rosvojoukkoa, kuin mitään muuta. Washingtonin armeija oli rääh-

32 Fisher, "True History of the American Revolution," sivu 123.

33 Fiske, "The American Revolution," sivu 79.

syihin puettu, huonosti varustettu, järjestymätön miesjoukko, johon useat olivat yhtyneet vastoin tahtoaan ja niitä lähtikin paljon karkuun jokaisen tappion jälkeen. Valley Forgen luona kärsityn kauhean talven aikana, jolloin vallankumousarmeijan miehiä kuoli nälkään ja pakkaseen, ympäristön farmarit joka päivä toimittivat ruokavaroja brittiläiselle armeijalle Philadelphiaan. Washingtonin sotilaitten tämän talven aikana saamat niukat ruoka-annokset osaksi hankittiin ottamalla tällaisia lähetyksiä takavarikkoon. Vallankumouksellisten armeija ei ollut suuri, suurimmillaan ollen oli siinä noin 25,000 miestä, mutta aika aijottain väheni tämä luku kymmeneen, kuuteen, jopa neljäänkin tuhanteen.

Mieltäkiinnittävä tosiasia, jonka historioitsijat tavallisesti jättävät mainitsematta, on se, että brittiläisen sotajoukon ylipäällikkö, Lord Howe, oli englantilaisen kuningasvastaisen Whig-puolueen jäsen ja oli myötätuntoinen vallankumouksellisille sekä kannatti heitä Englannissa. Howe hoiti tointaan täysin Washingtonin ja hänen kenraaliensa mieliksi. Hän viivytteli ja juhli Philadelphiassa antaen vallankumouksellisille riittävästi aikaa mahdollisimman suuressa määrin vahvistaa heidän vaarallista asemataan. Howe olisi voinut tuhota vallankumousarmeijan Bunker Hillillä, Long Islandilla, Brandywinnessa, ja etenkin Valley Forgessa, jos hän vaan olisi halunnut niin tehdä. Hän kutsuttiinkin takaisin Englantiin ja ainoastaan vaikutusvaltaisten ystäviensä

avulla hän vapautui edesvastuusta menettelystään. 34)

Joukko seikkailijoita, keinottelijoita ja muita epäilyttäviä olijoita kalasteli vallankumouksen sameissa vesissä ja seurasi armeijaa korjatakseen talteen, mitä suinkin sattui milloinkin saamaan. "Niiden yritteliäitten miesten joukossa, jotka heittäytyivät vallankumouksen ensimmäisiin pyörteisiin, oli paljon epäonnistuneita ja epäilyttäviä keinottelijoita sekä viekkaita ja keinoista välinpitämättömiä seikkailijoita. Sellaiset miehet havaitsivat, että rahaarvon äkkinäiset vaihtelut antoivat heille uuden ja itsekkään aiheen jatkaa taistelua." Eräs seikkailija pääsi brigadierikenraaliksi ja maksoi 8,000 puntaan nousevan velkansa 1,000 dollarilla hopeassa ja kullassa. Noah Webster huomauttaa, että "ensimmäinen seuraus rahaarvon vähenemisestä ja vaihtelemisesta oli joukko keinottelijoita, jotka harjoittivat eräänlaista omituista liikettä käyttäen hyväkseen maaseutuväestön rehellisyyttä ja tietämättömyyttä; toisin sanoen, he ansaitsivat rahaa käyttäen hyväkseen rahan arvon erilaisuutta eri paikkakunnilla. Voimme varmuudella otaksua, että ainakin 20,000 Amerikan miestä jätti entiset rehelliset toimensa ja ryhtyi tällaiseen halveksittavaan keinotteluun." 35)

34 Katso Fisher, "True History of the American Revolution," jossa on taistelupaikkojen karttoja ja Howen retkien seikkaperäinen selostus.

35 Lecky, "The American Revolution," sivut 292-293.

Itse armeija oli tällaisten ja muitten samallaisten keinottelijien rappeuttama ja kävi varsin vaikeaksi ylläpitää sotilaallista kuria. Sitä koettiin pitää yllä määräämällä rikoksen tehneille sotilaille sata ruoskan iskua paljaalle selälle. "Ruoskana käytettiin solmupiiskaa, joka halkaisi ihoa jokaisella iskulla. Muutamia tottelemattomia sotamiehiä ruoskittiin monta kertaa perätysten ja siten että kunakin päivänä annettiin vissi määrä iskuja uudistaen toimituksen heti seuraavana päivänä, niin että haavat olivat aina tulehtumistilassa ja rangaistuksen kärsimyksen sen kautta suuresti kasvoivat." 36)

Meidän on mainittava vielä yksi syy, joka johti Amerikan vallankumoukseen. Kuten olemme nähneet, kohdistuivat kauppaa ja teollisuutta järjestelevät lait siirtomaitten hallitsevaa luokkaa vastaan. Tämä jo riitti tehdäkseen viimeksimainitut tyytymättömiksi ja kapinallisiksi. Mutta siirtomaittemme tehtailijat olivat myös varsin tietoiset siitä hyödystä, joka koitui heidän brittiläisten luokkaveljiensä meren takana keksimistä koneista. Karstaus- ja kehruukoneet nopeasti astuivat entisten työtapojen tilalle. Koska tällaisten koneiden hoito ei vaatinut suurta ammattitaitoa, niin tekivät ne brittiläisille herroille mahdolliseksi riistää naisten ja lasten työvoimaa. Turvatakseen koneteollisuudesta brittiläisille kapitalisteille koituvia etuisuuksia parlamentti säätöi lain,

36 Hart, "American History Told by Contemporaries," II osa, sivut 493-494.

jossa 200 punnan sakon uhalla kiellettiin kuto-
mateollisuudessa käytettävien koneitten, piirus-
tuksiens tahik konemallien maasta ulos vienti.

Näitä keksintöjä seurasi työläismiesten, nais-
ten ja lasten yhä yltyvä riistäminen. Seitsemäs-
tä kahteentoista vuoteen vanhoilla lapsilla tehtiin
neljäntoista ja kuudentoista tunnin pituisia työ-
päiviä julmien työnjohtajien johdolla. Naiset
usein pyörtyivät koneitten ääriin tahik synnyttivät
lapsen tehtaan lattialle. Lontoon, Birminghamin
ja muitten kaupunkien orpokodit tyhjennettiin ja
kaikki lapset, mielenvikaisetkin siihen luettuna,
pantiin työhön. Tehtaista muodostui oikeita
lapsiorjain piinakammioita.

Jokainen Amerikkaan saapuva laiva ja kirje-
lähetys toi tietoja näistä asioista ja herätti halua
ottaa uudet työtavat käytäntöön täälläkin. Mutta
Englannin lait estivät sen. Vasta 1789 saatiin
tähän maahan uuden ajan koneita. Sanottuna
vuonna Samuel Slater, "Amerikan teollisuuden
isä," perusti maan ensimmäisen puuvillatehtaan
Rhode Islandiin ja kaikki hänen työläisensä oli-
vat 7—12 vuoden vanhoja lapsia. 37) Tästä
ajasta alkaen muodostui lapsityön riistäminen lii-
kevoittoa varten yhdeksi uudeksi "ihmisen luon-
nolliseksi oikeudeksi." Yhdysvaltain ensimmäi-
sen kongressin heti alussa vahvistama toimenpide
oli suojelustullin säätäminen "tehtailijoitten roh-
kaisemiseksi ja puolustamiseksi" 38) ja Hamilton

37 Abbott, "Women in Industry," sivu 44.

38 Wright, "The Industrial Evolution of the United States,"
sivu 118.

sanoo kuuluisassa "Report of Manufactures"-kirjelmässään, että "naiset ja lapset voivat hyödyttää meitä teollisuuslaitoksissa enemmän kuin missään muualla." 39)

Näemme siis, että meidän "isämme" eivät viivytelleet seuratessaan brittiläisten luokkaveljiensä esimerkkiä, sen jälkeen kun olivat sopineet keskinäiset riitansa ja olivat vapaat ottamaan lapsia kehdoista ja naisia kodeista teollisuuden palvelukseen.

Edellisestä selostuksesta näemme, että salakuljettajat, Uuden Englannin orjakauppiat, maakeinottelijat, Etelän viljelijät, koronkiskurit ja kaikellaiset seikkailijat hyötyivät vallankumousliikkeestä. Kun itsenäisyyden julistus siirtyy pois tyhjen fraasien alalta luettelemaan erinäisiä vallalla olevia epäkohtia, niin näemme, että nämä epäkohdat ovat juuri niitä, jotka tavalla tai toisella koskevat jotakin edellämäinittua ryhmää. Kuningas George III:tta syytetään siitä, että hän riisti herroilta heidän lupakirjansa, kielsi salakuljettajilta juryoikeuden saannin, rajoitti kauppaa ja teollisuutta, vangitsi kansalaisia merellä, sijoitti sotaväkeä siirtolaisten ylläpidettäväksi ja yleensä kielsi siirtolaisilta Englannin alamaisten oikeudet.

Köyhät kansankerrokset, köyhät farmarit, uutisviljelijät ja metsästäjät, kahleorjat ja kontraktiorjat, työmiehet ja ammattilaiset olisivat

39 Abbott, "Women in Industry," sivu 50.

hekin voineet laatia syytöskirjelmän 'isänmaanystäviä' vastaan ja asettaa siihen seuraavat syytökset:

Jos brittiläiset ryöstävät amerikalaisia merimiehiä merellä sodan aikana, niin te ryöstätte meitä Euroopassa rauhan aikana ja myytte meidät, meidän vaimomme ja lapsemme orjuuteen; jos brittiläiset ottavat intilaisia sotapalvelukseen, niin te sitävastoin sallitte näitten villi-ihmisten ottaa päänahkamme uutisviljelysseuduilla; jos brittiläiset ehkäisevät teidän kauppianne, niin te riistätte meiltä yhdistymisvapauden ja äänioikeuden; jos brittiläiset pitävät sotamiehiänne vankeina vankilaivoilla, niin te heitätte meidät vankiloihin velkojen tähden ja annatte meidän mädätä rääsyihimme ja likaan; jos brittiläiset ovat ryöstäneet teidän lupakirjanne, niin me tiedämme, että näitten lupakirjojen ollessa käsissänne te laaditte lakeja meitä vastaan, kun me koetimme päästä teidän kynsistänne; jos te kärsitte brittiläisten yksinvallasta, niin mekin kärsimme, kun te ette anna meille takeita siitä, että saisimme meille kuuluvan palkan ja usein te kokonaan riistätte meille tulevan kurjan korvauksen työstämme; kun nälkä ajaa meitä varastamaan leipäpalan, te asetatte meidät kaakinpuuhun ja poltatte meitä poltinraudoillanne ja lakikokoelmisillanne te kohtelette valkoisia kontrahtiorjia, neekeriorjia ja intilaisia kauppatavarana, jota myydään ja ostetaan kuten karjaa. Teidän julistuksenne on luokkajulistus. Niin on meidänkin julistuksem-

me. Mutta ero on siinä, että me edustamme siirtomaitten työtätekevää luokkaa, jonka taitoon, työhön ja uhraukseen perustuu teidän valtanne ja etevämyytenne.

Tällainen julistus, köyhien taholta tulevana, perustuisi tosiasioihin ja selvillä sanoilla osottaisi itsenäisyystaisteluun luokkaluonteen. Että tällainen arvostelu perustuisi todellisiin historiallisiin oloihin, sen tulemme näkemään seuraavasta luvusta, jossa tarkastakaamme, millä tavalla kohdeltiin työläisiä sen jälkeen kun he olivat loppuun taistelleet vallankumouksesta hyötyneen hallitsevan luokan taistelun.

Ei kukaan tahdo kieltää, etteikö ollut sellaisiakin henkilöitä, jotka parhaissa tarkoituksissa kannattivat vallankumouksellista liikettä. Myös on myönnettävä, että vallankumous oli aivan välttämätön, että se oli sopusoinnussa ihmiskunnan edistyksen kanssa ja hävitti yhteiskunnallista edistystä ehkäisevät esteet. Mutta tosiasiat ja etenkin kohta vallankumouksen jälkeen tapahtuneet seikat ehdottomasti kieltävät sen otaksuman, että se olisi ollut koko kansan yksimielinen äkkinäinen nousu, että siihen olisi ryhdytty vain jonkinlaisen "ihmisoikeuksien puolustamisen" halun vuoksi, tahi että sen toimeenpanijoilla ei olisi ollut valvottavana mitään itsekkäitä etuja ja salattavana minkäänlaisia vähemmän kunniallisia motiiveja. Pohjaltaan oli tämä taistelu kahden, ristiriitaisia etuja valvovan hallitsevan luokan yhteentörmäys. Brittiläiset herrat osoittivat suur-

ta arvostelukyvyyttömyyttä suhtautuessaan luokkaveljiinsä valtameren tällä puolella. Siirtomaitten laivanomistajia ja teollisuuden harjoittajia vastaan kohdistetut lait olivat ehdottomasti harhaiskuja. Niillä ei voinut olla muuta seurausta kuin vallankumous, sillä ne kipeästi koskivat siirtokunnan hallitsevan luokan sydämmeen — tahi tuloihin, — joka tässä tapauksessa on sama asia. Kun riistäjän ja ylimyksen kukkaroa uhkaa tyhjenemisen vaara, niin hänessä pääsevät vallalle kaikki voitonhimon pahat henget. Kaikki hänen elämänharrastuksensa ja tulevaisuuden toiveensa riippuvat hänen raha-asemastaan. Jos uhkaat hänen rahamassiaan, niin hänestä tulee vallankumouksellinen, jos täytät sen, niin hän jää vallassa olevan järjestyksen innokkaaksi kannattajaksi, kurjimpien toimintatapojen ja liiketapojen suosijaksi, kaikkien sellaisten laitosten puolustajaksi, jotka riistävät rikkautta työläisiltä ja siirtävät sitä hänen kukkaroonsa. Siirtomaitten hallitsevan luokan edut olivat sopusoinnussa vallankumouksen tarkoitusperän kanssa, omistavan luokan voitto merkitsi silloin edistystä ja on edustanut sitä aina kahteenkymmenenteen vuosisataan asti, jolloin muuttuneet olosuhteet tekivät tästä luokasta yhteiskunnan vihollisen ja vaaran sivistykselle. Samalla tavalla kuin brittiläisten hallitsijain täytyi astua syrjään heidän tieltään, samoin he itse ovat tänään pakotetut poistumaan näyttämöltä, ja tilalleen asettuu rikkautta luova työläisluokka, joka edustaa uudenajan edistystä.

LUKU VIII

Perustuslakikonventioni

Salaista vehkeilyä

“Liioittelematta voi sanoa,” kirjoittaa historioitsija Fiske, “että vuoden 1783 rauhansopimusta lähinnä seuraavat viisi vuotta ovat kriittisin aika Amerikan kansan historiassa.” 1) Tämä on aivan totta. Se oli kriittinen aika — salakuljettajille, keinottelijoille, orjakauppiaille ja muille etuoikeutettuihin luokkiin kuuluville, sillä heistä näytti silloin, että vallankumouksen heille antama maa, varallisuus ja valta riippui hiuskarvasta ja he pelkäsivät, että köyhä kansa riistäisi nämä tulokset heiltä. Työläiset olivat voittaneet vallankumouksessa kärsimyksillään ja uhrauksillaan Bunker Hillin ja Yorktownin taisteluissa ja he varmastikin ansaitsivat saada voiton hedelmät itselleen tahi ainakin tuntuvia myönnytyksiä.

Mutta tuskin oli vallankumoustaistelun viimeinen laukaus ammuttu, kun nämä urhoolliset sotilaat, väsyneinä palattuaan kukin kotiseudulle, joutuivat mitä kauheimpaan asemaan. On kysymyksenalaista, voiko historian lehdiltä löytää toista esimerkkiä sellaisesta vallassaolevan luokan hyväntekijöitään kohtaan osottamasta häpeämättömästä kiittämättömyydestä ja riistosta, jonka meidän “isämme” osottivat vapaussodan

1 Fiske, “The Critical Period of American History,” sivu 55.

köyhiä sankareita kohtaan. Farmarit ja työläiset huomasivat, että sillä aikaa kun he olivat rintamassa uhraten elämänsä, niin varakkaat luokat ottivat takavarikkoon heidän pienet maatilansa ja vähäisen tavaransa veloista, jotka olivat syntyneet sodan kestäessä ja että tuhansia vangittiin tällaisten velkojen tähden. Fiske puhuessaan "kriitillisestä ajasta" tarkoittaa sillä niitä kapinoita, jotka syntyivät tällaisen rosvouden johdosta. Tämä historioitsija, niin kuin monet muut hänen kaltaisensa, pitää köyhiä kapinoitsijoita mielettömänä roistojoukkona, sen vuoksi, että he eivät alistuneet vastustamatta tällaiseen tukkuryöstöön.

Vapaussota, niin kuin kaikki sodat, jätti maan kokonaan hävitettynä sekä köyhtyneenä ja kaikissa valtioissa vallitsi hirveä hätä. Vermontissa "oli puolet asukkaista täysin vararikkotilassa ja toinen puoli oli syösty köyhyyteen. Vuosi, joka oli kulunut Yorktownin taistelun jälkeen, ei tuonut mukanaan luvattuja siunauksia." 2) Liikeelämä oli pysähtynyt ja Englanti edelleen harjoitti boikottauspolitiikkaa entisiä siirtomaitaan kohtaan. "Maassa löytyvä rikkaus oli vain muutamien miesten käsissä. Yhteiskunnallisen aseman eroitus Washingtonin eli Charles Carrollin ja köyhien työläisten välillä oli ehkä suurempi kuin se on tänään Carnegien ja jonkun työläisen välillä. Työtä ei ollut, liikkees-

2 McMaster, "History of the People of the United States," I osa, sivu 348.

sä olevan rahan arvo nopeasti vaihteli, työläisellä ei ollut mitään takeita palkkansa saamisesta ja useasti häneltä riistettiin se kokonaan petoksien avulla. Palkat maksettiin neljännesvuosittain, puolivuosittain tahi kerran vuodessa. Jos työläinen osti tavaroita velaksi, niin häntä uhkasi velkavankila ja jos hän joutui sinne, niin täytyi hyväntekeväisyysyhdistysten hankkia hänelle ruokaa ja muita tarpeita.” 3) Tavallisen päivätöläisen palkka oli laskenut viiteenkymmeneen senttiin päivältä. Washingtonille vuonna 1786 kirjoittamassaan kirjeessä Knox sanoo, että “tyytymätön kansa kieltäytyy maksamasta veroja; he vertaavat köyhyyttään rikkaitten asemaan ja ovat valmiit turvautumaan väkivaltaan.” 4)

Tuhannet olivat sellaisessa köyhyiden tilassa, että heillä ei ollut vaatteita yllään eivätkä voineet hankkia perheilleen yksinkertaisimpiaakaan tarveesineitä. Raha oli rikkaitten käsissä ja korkea korkokanta teki työläiselle tahi farmarille mahdottomaksi rahojen lainaamisen. Sheriffit myivät köyhien farmarien omaisuutta veloista ja farmarit koettivat suojella itseään piilottelemalla talouskapineitaan, ajamalla karjansa naapurien laitumille tahi siirtämällä talonsa ja farminsa nimellisesti sukulaistensa omaisuudeksi. Velkavankilat olivat täynnä onnettomia köyhyiden uhreja. New Hampshirissa oli tapana, ja sellainen

3 W. J. Ghent, “The American Workman’s Golden Age,” aikakauslehdessä “The Forum,” elokuussa, 1901.

4 McLaughlin, “The Confederation and the Constitution,” sivut 150-155.

tapa oli muuallakin, että henkilö suljettiin vankilaan samana hetkenä kun hän joutui niin onnettomaan asemaan, että oli velkaa lähimmäiselleen kuusi penceä eli shillingin. *“Jos tämä laki olisi syksyllä 1785 pantu täydellä voimalla käytäntöön, niin luultavaa on, että noin kaksi kolmatta osaa koko väestöstä olisi joutunut vankilaan.”* 5)

Jokainen siirtokunta vallankumouksen päätyttyä muodosti itsenäisen valtion, jonka uskollisuus kongressia kohtaan riippuu siirtokunnan tahdosta. Sodan aikana järjestettiin asioita Confederation'in sääntöjen mukaan, joiden nojalla myös kutsuttiin kongressi koolle. Tämän johdolla järjestettiin armeija, otettiin lainoja ja veroja, mutta kongressilla ei ollut mitään valtaa pakottaa valtioita yhteistoimintaan ja osoittamaan uskollisuutta yhteiselle asialle. Sodan välttämättömyys oli luonut kongressin, mutta kaikista puutteellisuuksistaan huolimatta se eli sodan myrskyisten aikojen yli. *“Sillä oli valta pyytää rahoja, mutta se ei voinut pakottaa maksamaan niitä; sillä oli oikeus tehdä sopimuksia toisten valtojen kanssa, mutta ei mitään valtaa valvoa sopimusten täytäntöönpanoa; se saattoi määrätä armeijan koontutsuttavaksi, mutta ei voinut täyttää sen rivejä; se oli oikeutettu lainaamaan rahaa, mutta ei voinut ryhtyä minkäänlaisiin toimenpiteisiin lainojen maksamiseksi; se saattoi neuvoa ja suo-*

5 McMaster, “History of the People of the United States,” I osa, sivu 343.

sitella toimenpiteitä, mutta sillä ei ollut käskyvaltaa.” 6)

Kongressi oli Confederation Act'in järjestämä ainoa laitos, ilman ylihuonetta, ylioikeutta tahti presidenttiä, joka olisi kumonnut sen päätöksiä. Sodan jälkeen omaisuuden omistajain kontroleeraamat valtiot ryhtyivät lainsäädäntötoimenpiteisiin vähääkään välittämättä naapuriensa eduista. Jokainen järjesti kauppaa koskevia asioita ja sääti verolakeja omien etujensa mukaisesti. Jos yksi valtio olisi päättänyt sulkea satamansa englantilaisilta laivoilta, niin kaikki muut valtiot olisivat hyötäneet sellaisesta uhrauksesta. Brittiläiset satamat olivat suljetut amerikalaisilta kauppailta, jolleivät viimeainitut tehneet liikettä englantilaisten laivojen välityksellä. Enemmän tai vähemmän keskenään ristiriitaiset kolmetoista eri hallitusmuotoa saivat aikaan anarkiaa ja hajaannusta. Hallitsevat luokat olivat enemmän tai vähemmän eri mieltä keskenään siitä, millä tavalla olisi jaettava taistelun hedelmiä ja heidän keskinäinen kateutensa sekä ristiriitaiset etunsa näkyvät hyvin seuraavasta:

“Sellainen kauppaliike, jota Massachusettsin mielestä oli suosittava, Virginian mielestä oli ristiriidassa valtion etujen kanssa. New York ei tahtonut edistää indigo- ja pikikauppaa. South Carolina ei välittänyt puutavarakaupan eduista. Uusi Englanti niitti runsaita tuloja puutavara-

6 McLaughlin, "The Confederation and the Constitution," sivu 501.

öljy- ja potaskakaupasta, Pennsylvania kauppasi maissia ja muuta viljaa eikä huolehtinut vähääkään naapuriensa kauppaliikkeestä. Sellaiset tavarat, joiden tuonti Connecticutiin tahi New Jerseyyn oli miltei kielletty korkeitten tuontimaksujen kautta, pääsivät New Yorkiin miltei ilman mitään tuontimaksuja.” 7)

Kaikki tämä todistaa, kuinka varakkaitten luokkien jokainen ryhmä koetti hyötyä vallassa-olevista oloista ottamatta ollenkaan huomioon koko omistavan luokan yhteisiä etuja. Asiata tuntevat auktoriteetit selvästi osoittavat, että tällainen arvostelu ei suinkaan ole yksipuolinen ja puolueellinen. “Kaikkialla oli havaittavissa” sanoo Woodrow Wilson, “samallaista kateutta, samallaista pyrkimystä pienimpienkin etujen valvomiseen, samallaista kiihkeätä ja rohkeata itsekkyyttä.” 8) Von Holst lausuu vieläkin ankarampia sanoja: “Sodan tuloksia,” sanoo hän, “pidettiin riistana, josta jokainen valtio koetti saada suurimman osan vähääkään välittämättä yhteisesta edusta tai kunniasta. Useissa tapauksissa sellaiset henkilöt, jotka olivat valmiit myymään valtionsa kunniankin, rehentelivät ja äänekkäästi touhusivat toivoen lisäävänsä oman osuutensa saaliista ja muuttavansa sen mahdollisimman pian heliseväksi kullaksi.” 9)

7 McMaster, “History,” I osa, sivu 207.

8 Woodrow Wilson, “History of the American People,” III osa, sivu 54.

9 Von Holst, “Constitutional History of the United States,” I osa, sivu 40.

Mutta heidän riitajensa ja kateutensa keskelle pian ilmestyi näky, joka osoitti heille yksimielisyyden ja varakkaitten luokkien hyväksi lujasti keskitetyn yhteisen hallituksen välttämättömyyden. Armeija oli levoton, kun se ei saanut palkkojaan ja hallituksen rahavarastot olivat tyhjä. Useat armeijaosastot olivat kapinatuulella, yksi armeijan osasto ajoi kongressin pois Philadelphiasta ja toisen keskuudessa alkanut kapina vaati Washingtonin sovitteluja asettuaakseen. Vuoteen 1790 oli Englannin hallitus jakanut 4000 amerikalaiselle kannattajalleen yli \$16,000,000 dollaria, joka "oli paljon enemmän kuin mitä kongressi koskaan oli antanut vallankumousarmeijamme rääsyihin puetuille sotilaille." 10) Mutta suurin vaara koitui tyytymättömien työläisten ja farmarien taholta, jotka eivät saaneet niitä etuja vallankumouksesta, joita oli heille luvattu. Hirveä köyhyys ajoi heidät epätoivoon. Heidän "kumoamaton elämänoikeutensa" oli valhetta, heidän "vapautensa" oli velkavankila, heidän "onnellisuuden lähteensä" utukuva. 11)

Massachusettsista, Rhode Islandista, Vermontista, New Hampshiresta ja muista valtioista saapui hälyttäviä uutisia köyhien keskuudessa vallitsevasta levottomuudesta. Kaikkialla pidettiin joukkokokouksia, anomuskirjelmiä levitettiin

10 Fiske, "Critical Period of American History," sivu 130.

11 McLaughlin, "The Confederation and Constitution," sivu 140. — Eräs ranskalainen matkustaja mainitsee, että Rhode Islandissa miehiä seisoi toimettona katujen kulmissa, taloja oli raunioina, ruohoa kasvoi kaduilla, ikkunoita peitettiin rääsyillä ja kaikkialla vallitsi tyytymättömyyttä. — Sivun 150.

allekirjoitettaviksi ja lainlaatijakunnilta vaadittiin toimenpiteitä hädän lieventämiseksi. Velkoja oli tehty saaden vastineeksi alaarvoista rahaa, ja nyt vaativat rikkaat siitä täyden maksun kullassa. Luonnollista on, että köyhät velalliset vaativat paperirahaa asetettavaksi liikkeeseen ja rikkaat vastustivat sitä. Mutta mitä enemmän paperirahaa pantiin liikkeeseen, sitä alemmaksi kävi rahan arvo. Historioitsijat ovat ylenmäärin moittineet kansan silloisia vaatimuksia halvan rahan suhteen, mutta he joko vaikenemisella sivuuttavat tahi nimittävät "kaukonäköiseksi liikenerokkuudeksi" sellaisia ilmiöitä, kuin esim. se, josta aikaisemmin olemme puhuneet, nim., että *Washington ja muut maakeinottelijat ostivat kansalta miljoonia dollareita halpaa rahaa ja sen täydellä arvolla ostivat hallitukselta suuria maita.*" 12)

Muutamissa valtioissa lähtivät miehet edustajapaikoilleen valtion lainsäätäjäkuntiin asestettuina ja lujasti päättäen, että loistavat lupaukset täytettäisiin edes jossain määrin. Lakimiehiä yleisesti vihattiin ja halveksittiin siitä osallisuudesta, mikä heillä oli omaisuuden takavarikkoonotoissa velkojen tähden. Lakimiehillä oli ylen-

12 Seuraava mainittakoon esimerkkinä: Woodrow Wilson kirjassaan "History of the American People," III osa, sivu 53, sanoo, että "armeijaan kuuluneet ylhäiset upseerit järjestivät Ohion maayhtiön vuonna 1786. He ostivat liittohallinnon ulosantamia velkasitoumuksia ja käyttivät niitä ostaakseen maata. Järjestelmällinen yhteistyö teki tästä yrityksestä samallaisen yritteliäisyyden ja harkintakyvyn tuloksen kuin olivat ensimmäiset siirtokunnat." Yritteliäisyyttä ja harkintakykyä! Tosiaankin lievä arvostelu noitten rahankeinottelijain toimista, jotka saivat osakseen jo Noah Websterinkin tuomion.

määrin paljon asioita ajettavana ja oikeusistui-
met eivät ehtineet käsitellä puoltakaan niistä. 13)
Velallisilla oli tuntuva voima muutamissa valti-
oissa. Rhode Islandissa oli liikkeessa yli puoli
miljoonaa dollaria velkasitoumuksia, joiden arvo
oli suuresti vähentynyt. Elintarpeitten hinnat
nousivat nopeasti. Kaupunkien kauppiaat ko-
rottivat tavaroittensa hintoja ja köyhät farmarit
näkivät siinä yrityksen vielä entistä enemmän
alenta paperirahan arvoa. Lainlaatijakunnassa
kiireellisesti säädettiin laki, joka määräsi, että
paperirahaa on otettava vastaan kullan arvosta.
Rikkomukset tätä lakia vastaan rangaistiin \$500
sakolla ja äänioikeuden menettämisellä. Kau-
punkien kauppiaat sulkiivat puotinsa ja farmarit
päätivät ei enää lähettää tavaroitaan kaupunkiin.
He koettivat myydä niitä New Yorkissa ja Bos-
tonissa, mutta kohtasivat siellä vastustusta. Hei-
dän omenansa mätänivät ja he käyttivät maissia
polttoaineena. Farmareita uhattiin väkivallalla
ja kaupungeissa pidettiin yleisiä kokouksia, jois-
sa keskusteltiin tästä vakavasta asemasta. Far-
marit menivät vararikkoon, kauppiaat lähtivät
pois valtiosta ja ainoa varma asia oli yleinen
epävarmuus.

Nyt pärisi rumpu New Hampshiressa ja use-
aan sataan mieheen nouseva joukko, asestettuna
pyssyillä, miekoilla ja seipäillä, saapui Exteriin,
jossa paraikaa oli lainlaatijakunta koolla. Jouk-

13 McMaster, "History of the People of the United States,"
I osa, sivu 302.

ko vaati veronlievennyksiä ja paperirahan liikkeeseen panemista. Alahuone epäröi, mutta senaatti seisoi lujana ja kapinalliset ajettiin seuraavana päivänä pois kaupungista.

Vermontissa vaadittiin, että lakimiehiltä otettaisiin pois asianajo-oikeudet, että velat julistettaisiin mitättömiksi ja siellä uhattiin väkivallalla siinä tapauksessa, että näihin vaatimuksiin ei suostuttaisi. Monta sataa miestä käsittävä asestettu miesjoukko Thomas Lee'n johdolla ympäröi oikeuden istuntohuoneen Ruthlandissa. *Thomas Lee oli kunnialla taistellut vallankumoustaistelussa, ja oli kohonnut everstin arvoon, mutta kun hän palasi kotiin, heitettiin hän vankeuteen velkojen tähden.* Useita vaatimuksia esitettiin, mutta kapinallisia vastaan lähetettiin sotajoukkoja ja pakoitettiin heidät perääntymään. 14)

Arveluttavin kapina kuitenkin tapahtui Massachusettsissa. Se oli kapina, joka kesti kuusi kuukautta, ennenkuin se saatiin kukistetuksi ja se palautti keskenään rikkauksista kilpailevat omistavat luokat järkiinsä.

Farmarit olivat huutavassa hädässä, sillä heidän viljansa mätäni pelloilla. Rahaa ei ollut ja

14 McMasterin historiasta, I osa, II luku, tämän kirjan III:sta luvusta ja Fiskin kirjasta "Critical Period of American History, luku V, löytää seikkaperäisiä selostuksia näistä levottomuuksista ja "Shays'in kapinasta".

Edvard Bellamyn novelli nimeltä "The Duke of Stockbridge" myös puhuu Shaysin kapinasta ja on todenmukainen selostus sen ajan taloudellisista ja yhteiskunnallisista olosuhteista. Kauheita velkavankiloita kuvataan pöyristyttävällä totuudenmukaisuudella ja osoitetaan, että niillä oli suuri vaikutus työläisten nostamiseen kapinoimaan riistäjäluokkaa vastaan.

asukkaat olivat pakotetut turvautumaan vaihtokauppaan. Tuhannet ihmiset allekirjoittivat sitoumuksia vastustaakseen jokaista oikeuden päätöstä, jolla tahdottiin ottaa takavarikkoon heidän omaisuuttaan, ja velkojen tähden takavarikkoon otettujen tavaroiden myyntiä. Oikeusistuntoihin saapui asestettuja joukkoja, jotka pakottivat tuomarit lopettamaan istunnot. Daniel Shays, eräs vallankumoussodan upseeri, joka oli ollut mukana Bunker Hillin taistelussa, valittiin johtajaksi ja kapina kasvoi varsin laajaksi. Lainlajitijakunta ei ollut koolla, eikä ollut rahoja maksaa kapinan kukistamiseksi tarvittavien sotamiesten palkkoja, mutta *“joukko varakkaita herroja lainasi riittävästi rahaa tähän tarkoitukseen.”* 15)

Kapina kasvoi niin voimakkaaksi ja uhkaavaksi, että se kiinnitti kongressin huomion puolelleen. Tämä laitos harjoitteli sellaista *“takeovien politiikkaa,”* joka on tullut varsin kuuluisaksi Yhdysvaltain kongressin salaisten vehkeilyjen historiassa. Kongressi pelkäsi, että kapinalliset valloittaisivat Springfieldissä sijaitsevan kansallisen asevaraston, jossa oli vähintään 450 tonnia asevaroja, siihen luettuna pistimiä, tykkeitä, ruutia ja kuulia. Asevarasto sijaitsi tyytymättömän väestön keskellä ja kongressi määräsi sotasihteerin Knoxin menemään Springfieldiin ja ryhtymään sellaisiin toimenpiteisiin, jotka olisivat tarpeelliset varaston suojelemiseksi. Ennenkuin hän ehti saapua perille olivat kapinalliset koh-

15 McMaster, I osa, sivu 319.

danneet kenraalimajuri Shepardin johtaman sotajoukon, *jonka keskuudessa oli paljon vaikutusvaltaisia ja varakkaita miehiä.* 16) Shays tällä kertaa kannatti lainlaatijakunnan kokoonkutsuamista ja tapahtuneessa neuvottelussa päätettiin hajoittaa joukot kummallakin puolella. Knoxin tehtäväksi jäi edelleen turvata asevarasto, joka oli vaikea tehtävä, sillä jo pieninkin tieto siitä, että valtio aikoi panna liikkeelle sotajoukkoja, olisi saanut aikaan kapinallisten liikkeelle lähdön. Toiselta puolelta ei kuvernööri Bowdoin voinut pyytää hallituksen sotajoukkoja eikä kongressi voinut ryhtyä niitä avoimesti kutsumaan koolle samalla aikaa varoittamatta kapinallisia. Kapinalliset, vaikka eivät olleetkaan avoimessa toimessa, silti hallitsivat asemaa.

Knox teki kongressille selkoa asemasta ja asia lykättiin komitean harkittavaksi. Komitea suositteli armeijan lisäämistä 1340 upseerilla ja sotamiehellä. Tämä olisi lisännyt armeijan lukumäärää 2,040:ksi. Ehdotus ja sitä seuraavat perustelut hyväksyttiin. Voisi odottaa, että noissa perusteluissa, joissa selitettiin minkä vuoksi oli ryhdytty armeijan lisäämiseen, olisi puhuttu Massachusettsissa vallitsevista levottomuuksista, mutta sen sijaan olivat ne täynnä hämmästyttäviä tietoja oletetuista, muka joittenkin intilaisheimojen uhkaavista hyökkäyksistä. Lausunnot

16 "Harper's Magazine'ssä" XXIV, sivu 656, on "Shays' Rebellion" niminen kirjoitus.

olivatkin tarkoitetut suurelta yleisöltä salaamaan kongressin todellisia tarkoituksia.

Seuraavana päivänä esitettiin saman komitean puolesta *salainen raportti ja kongressi hyväksyi sen*. Siinä avoimesti puhuttiin Shays'in kapinasta, mainittiin asevaraston vaaranalainen asema, puhuttiin niistä "erikoisista olosuhteista," jotka estivät kuvernööriä ja lainlaatijakuntaa virallisesti pyytämästä sotajoukkojen liikkeelle panemista, mutta samalla selitettiin, että *kapinasta ei saisi julkisesti puhua, jotta kapinalliset eivät tulisi levottomiksi, vaan sen sijaan puhuttaisiin intilaisista ja käytettäisiin sitä tekosyynä*.

Kongressi yksimielisesti hyväksyi rahavarain departementin ehdotuksen, että valtioilta vaadittaisiin \$530,000, joka summa suhteellisesti jaettaisiin valtioitten kesken kannettavaksi. "Tämän vaatimuksen varassa voitaisiin heti lainata \$500,000 dollaria kuuden prosentin korkoa vastaan." Kongressi koetti myötävaikuttaa lainojen saamiseen "varottaen Uuden Englannin varakkaita kansalaisia, että he auliisti merkitsisivät näitä lainoja, jolleivät haluaisi, että sotajoukkojen keskuudessa maksamattomien palkkojen tähden ilmenisi uusia kapinoitsijoita, jotka siirtyisivät kapinallisuuden puolelle." Kenraali Lincoln henkilökohtaisesti keräsi näitä rahoja Bostonin ja muitten kaupunkien rikkailta asukkailta, selittäen, että "tässä oli vain kysymys siitä, että he antaisivat osan omaisuudestaan pelastaakseen jälle jäävän osan."

Kongressin salaisten istuntojen pöytäkirjoissa on seuraava kohta, joka osoittaa, missä määrässä pelättiin kapinaa ja luotettiin varakkaisiin ihmisiin: Kongressi oli sitä mieltä, että "se ei uskaltaisi antaa aseita sellaisten miesten (sotilasten) käsiin, joiden uskollisuus jossain määrässä riippuu siitä, kuinka säännöllisesti he saavat palkkansa,.....jollei se täydellisesti luottaisi Massachusettsin ja muitten valtioiden omaisuuden omistajien anteliaisuuteen heidän merkitiesään tänä päivänä otettavaksi päätettyä lainaa." 17)

Lokakuun 22 p:nä Knox ilmoitti kuvernööri Bowdoinille Massachusettsiin määrättyjen sotajoukkojen lukumäärän ja kuvernööri toimitti tiedonannon lainlaatijakunnalle laveasti puhuen intilaisten taholta uhkaavasta vaarasta. Mutta Shaysin kannattajat kaikkialla valtiossa epäilivät, että sotajoukko oli tarkoitettu heitä eikä intilaisia varten. Gerry kirjoitti Kingille seuraavasti: "paikkakuntamme asukkaat nauravat ja sanovat, että puhe intilaisten hyökkäyksestä on vaan politillinen kepponen, jonka varjossa tahdotaan hankkia tänne seisova armeija." Mutta kuitenkin saatiin rikkaitten antaman rahan avulla kokoon jonkinlainen armeija ja useat rikkaat kirjoittautuivat siihen kapinan kukistamiseksi. Hyökkäyksiä ja vastahyökkäyksiä tehtiin kuuden

17 McLaughlin, "The Confederation and the Constitution," sivu 165.

kuukauden aikana, ennenkuin kapina saatiin kukistetuksi.

Kapinallisilla ei ollut varoja eikä ruokatarpeita ja kapinan viimeisinä päivinä useat heistä paleltuivat kuoliaaksi tahi kuolivat nälkään ja vaivoihinsa. Shaysin päästä luvattiin palkinto ja suuri joukko kapinallisia vangittiin. 300 armahdettiin, 14 tuomittiin kuolemaan, joista 8 armahdettiin ja jällelle jääneitten tuomio jätettiin ehdonalaisesti täytäntöön panematta. Sopivana loppukohtauksena tälle historialliselle näytelmälle Bostonissa joku vuosi myöhemmin pystytettiin muistomerkki Daniel Shays'in kunniaksi. 18)

Aivan samalla tavalla kuin tapahtui Baconin kapinassa enemmän kuin sata vuotta aikaisemmin, niin nytkin syytettiin Shaysin kannattajia varakkaitten luokkien taholta kommunisteiksi, jotka tahtoivat kukistaa kaikki järjestyksen ja omistusoikeuden perusteet. Tämä johtaa mieleemme mainion kohdan Marxin ja Engelsin Kommunistisessa Manifestista. "Missä on vastustuspuolue," kysyvät he, "jota sen vallassa olevat vastustajat eivät olisi julistaneet kommunistiseksi? Missä on vastustuspuolue, joka ei olisi heittänyt syytöstä kommunistisuudesta itseään radikaalisempaa vastustusryhmää samoin kuin taantumuksellisia vastustajiaan kohtaan?"

18 Aikakauslehdessä "American Historical Review" Vol. XI on J. P. Warrenin selostus kongressin salaisista toimista. Tämä kirjoitus perustuu hallituksen äskettäin julkaisemaan kongressin salaisien istuntojen pöytäkirjaan. Fiske ja McLaughlin niinkään usein mainitsevat näitä salaisia vehkeitä.

Nämä kapinat opettivat vallassaolevalle luokalle, että sen ylivalta ei ollut taattu ja että luja, keskittynyt hallitus oli välttämätön estääkseen valtion joutumisen sellaisten velallisten käsiin, joilla vielä oli äänioikeus käytettävänä. Mannermaan Kongressin merkitys ja toiminta oli miltei kokonaan lamauksissa eikä näyttänyt löytyvän mitään laillista tapaa saada aikaan hallitsevan luokan haluamia muutoksia. Mutta aivan samoin kuin siirtokuntien aikuiset valtiat eivät epäröineet turvautua petokseen, väkivaltaan ja anastukseen saadakseen luonnon tuotantolähteitä käsiinsä, niin samalla tavalla "isämmekään" eivät häikäilleet käyttää samallaisia menettelytapoja omien tarkoitusperiensa saavuttamiseksi. Sitäpaitsi, olivathan he selittäneet olevansa vakuutettuja siitä, että "Shays aikoi, jos suinkin mahdollista, vallata pääkaupungin, anastaa käsiinsä hallituksen arkistot ja julistaa väliaikaisen hallituksen." 19) Mutta tämä ei ollut ainoa vaara, joka täytti "isänmaanystävien" sydämmet pelolla. "Kapinaliikkeen menestyminen syksyllä Vermontissa, New Hampshiressa ja Massachusettsissa samoin kuin levottomuudet Rhode Islandissa," herättivät pelon, että "*eri valtioitten kapinalliset yhdistäisivät voimansa yhteen ja sytyttäisivät kapinan liekin koko maassa.*" 20) Samuel Adams, joka vallankumouksen aikana oli johtanut ter-vaamista ja höyhentämistä harrastavia mellakoit-

19 "Harper's Magazine," XXIV, sivu 658.

20 Fiske, "Critical Period of American History," sivu 185.

sijoita, nyt, Massachusettsin senaatin presidenttina ollen, seuraavalla tavalla ilmaisi varakkaitten keskuudessa olleita koston tunteita: "Mies, joka uskaltaa kapinoida tasavallan lakeja vastaan, ansaitsee kuoleman." 21) Toisin sanoen, tämän herran mielestä oli varsin kunniakasta vastustaa ulkomaalaista hallitsevaa luokkaa, mutta kotimaisia hallitsijoita vastaan kapinoiminen oli rikos.

Kaikki historioitsijat ovat yhtä mieltä siitä, että kapinat, ja etenkin Massachusettsin kapina, suuresti myötävaikuttivat perustuslakikonventionin kokoonkutsumiseen, joka kokoontui Philadelphiassa vuonna 1787. Tällä kokouksella ei ollut enempää laillista valtaa laatia perustuslakia Yhdysvalloille, kuin jos se olisi ollut joku vanhojen piikojen kokoonkutsuma kahvikekkeri.

Kauvan aikaa oli Marylandin ja Virginian välillä vallinnut erimielisyyttä Potomac-joen varrella harjoitetun kaupan järjestämisestä. Vuonna 1785 tuli Washington erään yhtiön presidentiksi, jonka tarkoitus oli harjoittaa laivaliikennettä Potomac- ja James-joella, 22) ja molempien valtioiden edustajat, jotka kokoontuivat maaliskuussa Alexandriaan, siirtivät kokouksensa Washingtonin pyynnöstä hänen kotiinsa Mount Vernon'iin. Washington ei ollut tässä kokouksessa edustajana, vaan hänen yhtiönsä oli esittänyt laivaliikennettä koskevan kysymyksen mo-

21 Sama, sivu 184.

22 Fiske, "Critical Period of American History," sivu 213.

lempien valtioitten huomioon ja tämän perusteella hän sai olla läsnä kokouksessa. 23) Tästä kokouksesta, joka siis oli kutsuttu kokoon valvomaan erään yhtiön etuja, kehittyi sarja kokouksia, joissa keskusteltiin molempien valtioitten kauppaehtoja koskevista kysymyksistä.

Tämän jälkeen James Madison hyväksytti Virginian kongressilla lausunnon, jossa kauppakomitean ehdotuksen mukaisesti kehoitettiin kaikkia valtioita lähettämään edustajia Philadelphiassa pidettävään kokoukseen "Yhdysvaltojen kauppaehtojen turvaamiseksi." Kongressi hyväksyi sellaisen kokouksen pitämisen ja helmikuun 21 p:nä 1787 tekemällään päätöksellä kongressi *rajoitti kokouksen tehtävät "yksinomaan ja nimenomaan Confederationin sääntöjen tarkistamiseen."* On hyvä pitää tämä päätös mielessä ja huomata, millä tavalla kokouksen edustajat ryhtyessään työhön ottivat sen huomionsa. Confederationin sääntöjen 13 pykälää määräsi, että *"sääntöihin ei saa tehdä mitään muutoksia, muulla ehdolla kuin että kunkin valtion lainlaatikunta hyväksyy ne."* Katsokaamme, millä tavalla "isämme" noudattivat tämänkin pykälän määräyksiä.

Kokoonnuttuaan Philadelphiaan toukokuussa edustajat sulkiivat konventionin ovet ulkopuolisilta, tekivät kokouksen salaiseksi ja heittivät paperikoriin kaikki evästyksensä. "Kokouksen ensimmäisestä päivästä alkaen oli ilmeistä, että

23 Wilson, "History of the American People," III osa, sivu 61.

useimmat sen edustajat — ja niiden joukossa monet etevimmät miehet — eivät tulisi rajoittamaan toimiansa valtuuksiensa kirjaimellisiin määräyksiin.” 24) Fiske puhuessaan näistä valtuuksien väärinkäytöksistä nimittää sitä “onnelliseksi sattumaksi,” 25) jota se epäilemättä olikin, sillä ainoastaan tällaisella petoksella oli edustajilla mahdollista panna täytäntöön ne hallitus-suunnitelmat, jotka olivat heidän mielessään. He olivat kokoontuneet järjestääkseen hallituksen, joka kukistaisi köyhien velallisten kapinat ja asettaisi varallisuuden entistä lujemmin valtaistuimelle. Washington oli jo ehtinyt ilmaista pelkonsa Knoxille kirjoittamassaan kirjeessä. “Jokaisessa valtiossa,” sanoo hän, “on tulenarvoja aineita, jotka tarvitsevat vain kipinän syttyäkseen ilmiliekkiin.” 26) Näin ollen varakkaalle luokalle oli edullisempi loukata saamiensa määräyksiä kuin kärsiä sitä mahdollisuutta, että velallisten luokka pääsisi valtaan eri valtioissa.

Kokouksessa oli läsnä viisikymmentäviisi edustajaa, jotka kaikki kuuluivat rikkaisiin ja kuuluisiin perheisiin. Kokouksen edustajilta vaaditiin vaitioloa ulkopuolisiin nähden ja kokoussäännöissä määrättiin, että ei yksikään edustaja saisi neuvotella kokouksen ulkopuolella olevien henkilöitten kanssa tahi saattaa ulkopuolisten tietoon kokouksen pöytäkirjoja ilman kaik-

24 Von Holst, “Constitutional History of the United States,” I osa, sivu 50.

25 Fiske, “Critical Period of American History,” 98.

26 Von Holst, sivu 46.

kien edustajain yksimielistä päätöstä. Neljän kuukauden aikana kokoonnuttiin ja keskusteltiin, mutta kansa, joka kiihkeästi odotti tietoja kokouksen menosta, ei saanut tietoonsa sanaakaan siitä, mitä siellä sanottiin tahi tehtiin. *Kesti viisikymmentä vuotta, — eli niin kauvan, kunnes siellä ollut viimeinen eloon jäänyt edustaja, vanha James Madison, kuoli, — ennenkuin annettiin yleisölle tietoja siitä, mitä siellä sanottiin ja tehtiin.*” 27)

Syy, miksi perustuslakikonventionin kulkua ei selostettu yleisölle ennenkuin viisikymmentä vuotta myöhemmin, on ilmiselvä. Jos velkojen rasittamat joukot olisivat tietäneet, mitä suljetujen ovien takana kokoontuneet puhujat puhuivat, niin on enemmän kuin todennäköistä, että rummut olisivat taas pärisseet kutsuen kansan nousemaan ylimystä vastaan.

Jotkut siinä määrin pelkäsivät virallisten pöytäkirjain julkisuuteen tulemistä, että ehdottivat niiden hävittämistä. 28) Tällainen hävitys-työ kuitenkin estettiin tapahtumasta ja pöytäkirjat annettiin konventionin puheenjohtajan, Washingtonin, säilytettäväksi “kongressin määräyksien mukaan, jos nim. sellainen kongressi perustuslain mukaan tulisi perustettavaksi.”

Madisonin kirjoittama “perustuslakikonventionin journali” on meillä pääasiallisena lähteenämme tarkastaessamme tämän kokouksen menoa

27 Fiske, “Critical Period of American History,” sivu 229.

28 Madison, “Journal of the Constitutional Convention,” II osa, sivu 748.

ja koska Madison innokkaasti kannatti jokaista toimenpidettä, jonka tarkoitus oli riistää joukoilta osallisuus hallituksen hoitoon, niin voimme olettaa, että hän koetti asettaa itsensä ja luokkaveljensä niin suotuisaan valoon kuin suinkin on mahdollista. Hän kertoo lukijoilleen, että hän teki muistiinpanoja kokouksesta, koska tiesi, että niillä tulisi olemaan suuri arvo tuleville sukupolville. Hänen "journalinsa" on täynnä puheita, joissa ilmaistaan halveksumista joukkojen pyrkimyksiä kohtaan ja hän tunnustaa itsekin lausuneensa samallaisia mielipiteitä.

Ensimmäinen hämmästyttävä seikka, jonka kohtaamme tätä raporttia lukiessamme, on se, että Randolph esitti hyväksyttäväksi hallitusmuodon, joka tarkoitti koko entisen Confederationin lakkauttamista ja näin ollen ilmeisesti meni niiden valtuuksien ulkopuolelle, jotka rajoittivat edustajain toimintavallan ainoastaan Confederationin sääntöjen tarkistamiseen. New Jersey'n edustaja Patterson ja useat muut monta kertaa kiinnittivät kokouksen huomiota tähän valtuuksien rikkomiseen, mutta siihen tavallisesti vastattiin viittaamalla Shaysin kapinaan ja työväenluokan vallan kauhuihin. Ne edustajat, joilla oli jonkinlaisia omantunnon jätteitä, tyytyivät tähän selitykseen ja salainen vehkeily jatkui rauhassa.

Konventioni ei suinkaan ollut yksimielinen, sillä jokainen ryhmä tanakasti taisteli "oikeuksiensa" puolesta. Mutta edustajain suurta enem-

mistöä yhdisti eräs yhteinen tarkoitusperä, ja se oli se, että kansanjoukkoja niin paljon kuin suinkin mahdollista olisi estettävä osallisuudesta hallitukseen. Muutamat edustajat puhuivat kuin ei työväenluokkaa olisi ollut ollenkaan olemassa. Madison, puheessaan niistä kansanluokista, joiden etuja piti valvottaman, löysi ainoastaan seuraavat: "Ne kolme luokkaa, joihin kansamme on jaettava, ovat maataomistava luokka, kauppiasluokka ja tehtailijaluokka." 29) Työläisistä ei kannattanut puhua muuten kuin kuvaamalla heitä kaiken hävittäjiksi. "*Tulevina aikoina,*" sanoo hän, "*tulee kansan enemmistö olemaan ei ainoastaan ilman maata, vaan ilman minkäänlaista omaisuutta. Tällaiset ainekset yhtyvät yhtäläisen asemansa vaikutuksesta, jolloin omistusoikeus ja yleinen vapaus ei tule olemaan turvattu heidän määräämisvaltansa alla.*" 30)

South Carolinan edustaja Charles Pickney on samaa mieltä Madisonin kanssa siitä, että työväenluokka ei ansaitse edes mainitsemistakaan, mutta hän puolestaan jakaa omistavan luokan seuraaviin ryhmiin: vapaita ammatteja harjoittavat henkilöt (papit, lakimiehet, lääkärit, opettajat y. m.), kauppiaat ja maanomistajat. 31) Madison myös varoittaa luokkaveljiään, että "tulee olemaan suuria eroavaisuuksia rikkaitten ja köyhien välillä..... Väkiluvun kasvaminen välttämättömästi suhteellisesti lisää niiden lukua, jotka

29 Sama, sivu 440.

30 Sama, sivu 470.

31 Sama, I osa, sivu 234.

työskentelevät vaikeissa olosuhteissa ja salaisesti toivovat tasaisempaa jakoa elämän siunauksiin nähden. Sen vuoksi tulee meidän saada sellainen hallitus, joka voi pitää kurissa tällaisia köyhien pyrkimyksiä.” 32)

Delawaren edustaja Dickenson on myöskin sitä mieltä, että “omaisuuden omistajat ovat paras vapauden turva ja että äänioikeuden rajoittaminen ainoastaan niiden nautittavaksi on välttämätön turvakeino sellaisten omaisuudettomien ja periaatettomien (!) kansanjoukkojen vaarallista vaikutusta vastaan, joita aina tulee lukuisasti olemaan meidän maassamme kuten muissakin maissa.” 33) Pickney ehdotti, että presidentiksi pääsemisen ehtona olisi \$100,000 omaisuus, “puolet siitä tuomariksi pääsemisen ehtona ja suhteellinen määrä asetettaisiin kongressimieheksi valitsemisen ehdoksi.” 34) Kuvernööri Morris, new-yorkilaisen kapinoitsijan Jacob Leislerin jälkeläinen, vastusti palkan maksamista senatoreille. “*He maksavat itse palkkansa, jos voivat.*” (Mikä profeetalinen kyky olikaan tällä puhujalla.) “*Joll’ eivät he voi maksaa palkkaansa, niin he pian tulevat rikkaiksi ja tulevat toimeen ilman palkkaa.*” (Aldrich ja Guggenheim, huomatkaa!) “*Tällaisista miehistä pitäisi ylähuoneen muodostua.*” 35) (Ja se muodostuukin sellaisista.)

32 Sama, sivu 234.

33 Sama, II osa, sivu 468.

34 Sama, sivu 494.

35 Sama, I osa, sivu 285.

Massachusettsin edustaja Oliver Ellsworth myös omasi ennustuskykyä. Hän lausui seuraavan ennustuksen palkkatyöstä ja orjatyöstä: *“Älkäämme riidelkö! Kun väkiluku kasvaa, niin tulee olemaan niin paljon köyhiä työläisiä, että orjat käyvät tarpeettomiksi. Orjuus aikojen kuluessa ei enää tule olemaan maamme tahrana.”* 36)

Ja mitä olisi ollut tämä konventioni, ellei siellä olisi ollut Uuden Englannin “kansanvaltaisuu-
den” edustajia! Alexander Hamilton, republikaanipuolueen epäjumala, puhui “kansanvaltaisuu-
den pahetta” (huom.) vastaan. “Annetaan kongressin toisen huoneen jäsenille edustajaoikeus elinijäksi tahi ainakin niin kauvaksi, kun he käyttäytyvät hyvin. Valitkaamme presidenttikin elinijäkseen.” 37)

Mutta käy väsyttäväksi liian kauvan selostella sellaisten miesten avomielisiä puheita, jotka ilmaisevat ajatuksensa suljetussa kokouksessa, hyvin tietäen, että heidän uhrinsa eivät voineet kuulla heitä. Neljä kuukautta kestäneen konventionin aikana esiintyi ainoastaan yksi henkilö, joka sanoi työläisiä oikeutetuiksi saamaan äänioikeuden. Tämä mies oli Benjamin Franklin ja hänen puheensa otettiin vastaan vaitiololla eikä keskusteltu sen johdosta. Hänen korkea ikänsä ja heikkoutensa teki hänelle mahdottomaksi usein käyttää puheenvuoroa ja hän tavallisesti kirjoitti puheensa, jotka hänen toverinsa Wilson luki kon-

36 Sama, II osa, sivu 580.

37 Sama, I osa, sivut 182-183.

ventionille. Elokuun 7 p:nä hän monta tuntia kuunteli, kuinka puhuja toisen jälkeen vaati hallituksen kontrollin annettavaksi omaisuuden omistajille. Hän nousi istuimelta ja ilman erikoista valmistelua puhui m. m. seuraavasti:

“On tärkeätä, että me emme vähäksyisi yleisen kansan hyveitä ja yhteiskuntahenkeä, jota se suuressa määrässä osoitti sodan aikana ja pääasiallisesti myötävaikutti sodan suotuisaan tulokseen.....Olen vakuutettu, että ehdotetut oikeuksien rajoitukset tulevat herättämään paljon tyytymättömyyttä sellaisissa valtioissa, joissa on paljon yleistä kansaa. Varakkaan farmarin pojat, joilla ei itsellään ole omaisuutta, eivät tule olemaan tyytyväisiä siihen, että heiltä riistetään äänioikeus ja on paljon muitakin samallaisia kansalaisia.” 38) Kolme päivää myöhemmin hän taas kuunteli omistavain luokkien kontrollia vaativien puhujien lausuntoja ja taas puhui omaisuudettomien työläisten puolesta. *Nämä kaksi Frankinin puhetta ovat ainoat, jotka konventiossa pidettiin kansan äänioikeuden puolesta, eikä yksikään toinen edustaja kannattanut hänen mielipiteitään.*

Luulisi, että nuo “isämme,” jollei itse periaatteenkaan vuoksi, niin edes häpeän tähden, olisivat antaneet edes jonkunverran huomiota köyhien kansanluokkien vaatimuksille, sillä olivathan nämä köyhät, kuten Franklin sanoi, “pääasiallisesti myötävaikuttaneet vallankumoussodan

38 Sama, II osa, sivu 471.

suotuisaan tulokseen.” Mutta he olivat menettäneet kaikki hävyn ja kiitollisuuden tunteet. Ei edes Wilsonkaan, joka edusti samaa valtiota kuin Franklin jo omasi joitakin kansanvaltaisia käsityksiä, halunnut kumota useimmissa valtioissa voimassa olleita omaisuusehtoja, vaikka jo oli kulunut yksitoista vuotta siitä päivästä, jolloin julistettiin, että “kaikki ihmiset ovat vapaat ja tasaarvoiset.” Perustuslain ensimmäisen luvun toinen pykälä, siinä muodossa kuin se hyväksyttiin, tunnustamalla eri valtioissa vallassa olleet omaisuusehtomääräykset riisti äänioikeuden suurilta työläisjoukoilta. Hyväksymällä mainittu pykälä säädettiin, että “sellainen henkilö, joka ei ollut oikeutettu äänestämään valtionsa jäsenluokuisimman edustajahuoneen (tarkoittaa lainlaati-jakuntain alahuonetta) edustajain vaaleissa, ei myöskään saanut äänestää kongressin alahuoneen jäsenten vaaleissa ja tämän kautta Yhdysvaltain perustuslaki hyväksyi kaikki äänioikeuden rajoitukset, jotka olivat voimassa eri valtioissa.” 39) Perustuslakikonventionin edustajat usein kiivaasti ottelivat keskenään erinäisistä asioista, usein näytti siltä kuin olisi yksimielisyys heidän välillänsä aivan toivoton, mutta yhdessä asiassa, äänioikeuden riistämässä työläisiltä, he olivat kaikki samaa mieltä.

Edustajain yleisenä tarkoitusperänä oli siis annettujen valtuuksien rikkominen, Confedera-

39 McMaster, “History of the People of the United States,” IIIosa, sivu 140.

tionin sääntöjen kumoaminen ja ylimystön johtaman lujan hallituksen perustaminen. Tämä kaikki teki välttämättömäksi sen salaperäisyyden, jolla he ympäröivät itsensä. Edustajain suunnittelema hallitusmuoto oli sellainen, että toinen lakiasäättävän vallan osa valittaisiin välittömästi äänioikeutettujen kansalaisten äänillä — “herättäkseen luottamusta” suunnitelmaa kohtaan, kuten eräs puhuja avomielisesti myönsi — mutta, että senaatti, presidentti ja ylioikeus vapautettaisiin kansan kontrollin alta ja annettaisiin niille mahdollisuus jarruttaa ja kumota kongressin tekoja. Tällainen järjestelmä sitten lujitettaisiin tekemällä perustulakimuutokset miltei mahdottomiksi. Prof. J. Allen Smith sanoo, että *“yksi neljäskymmenesneljäs osa koko väkiluvusta, jaetuna niin, että se muodostaisi enemmistön kahdessatoista pienessä valtiossa, olisi vuonna 1900 voinut äänestää kumoon jokaisen ehdotetun perustuslakimuutoksen.”* 40)

On mieltäkiinnittävää nähdä, että eivät edes nämä ylimyksetkään halunneet antaa ylioikeudelle sen nykyään harjoittamaa oikeutta kumota kongressin päätöksiä. Madison ja Wilson kyllä edustivat sitä käsitystä, että ylioikeudelle ja presidentille annettaisiin valta tarkistaa kongressin päätöksiä, *mutta tämä ehdotus äänestettiin kumoon neljä eri kertaa. Tästä huolimatta ylioikeus käyttää nykyään sellaista valtaa, joka ni-*

40 Smith, “The Spirit of American Government,” sivu 46.

menomaan kiellettiin edellämainituissa päätöksissä.

Perustuslaki sen lopullisessa muodossa ei ollut mikään yksimielisen päätöksen tulos. Muuttamat edustajat kieltäytyvät allekirjoittamasta sitä monesta eri syystä. Jotkut kirjoittivat siihen nimensä vastenmielisesti, toiset kokonaan kieltäytyivät allekirjoittamasta, ollen sitä mieltä, että perustuslaki ei riittävästi valvonut vissejä etuja ja antoi liian paljon huomiota toisille. Neljännen luvun kolmannessa pykälässä säädetään karanneista orjista, joka säädös koskee niin hyvin valkoisia kuin neekeriorjiakin. Tämä pykälä tavataan vieläkin painettuna perustuslain tekstissä ja kuuluu seuraavasti:

“Henkilöä, joka on palveluksessa tahi työssä jossakin valtiossa siellä voimassa olevien lakien nojalla, ja joka karkaa toiseen valtioon, älköön vapautettako hänen edellisestä palveluksestaan tai työstään minkäänlaisen tällaisessa toisessa valtiossa voimassa olevan lain tahi säädöksen nojalla, vaan on hän, esitetyn vaatimuksen jälkeen, luovutettava takaisin sille asianomaiselle, jonka palvelukseen tai työhön hän on sidottu.”

Tämä pykälä osoittaa, että “isämme” kyllä olivat halukkaat rajoittamaan valtioitten itsehallintoa, kun tuli kysymykseen orjien luovuttaminen niiden omistajille, mutta he eivät halunneet rajoittaa tätä itsehallintoa työväenluokan äänioikeuden hyväksi.

Hallitusmuotomme laatijat ovat itse antaneet

todistuksia siitä, että meidän arvostelumme heistä ja heidän laatimansa hallitusmuodon luonteesta on oikea. Niinkin huomattava auktoriteetti kuin Woodrow Wilson, Princeton yliopiston vanhoillinen presidentti, (nykyinen Yhdysvaltain presidentti), asettuu samalle kannalle kuin mekin. "Hallitusmuotomme alkujaan syntyi," kirjoittaa hän, "kauppiasluokan ja varakkaitten kansalaisten aloitteesta sekä heidän etujensa turvaamiseksi. Se aluksi käsitettiin eri valtioitten välisen kauppakysymysten ratkaisemista tarkoittavaksi, mutta kansan vähemmistö, hallitsevaa luokkaa edustavien ja kykenevien miesten päättävällä johdolla, hyväksytti sen perustuslaiksi." 41) Tämä tunnustus on suuresti ristiriidassa suuren humppukimestarin Gladstonen käsityksen kanssa. Gladstone on nim. sanonut, että "Amerikan perustuslaki on ihmeellisin työ, minkä ihmisen tahto ja aivot yhtenäkkään aikana ovat pystyneet luomaan." Voimme kyllä myöntää, että se yhdessä suhteessa todellakin on ihmeellinen, se nim. edustaa sellaista historiassa tavatonta ihmeellisyyttä, että vaikka sillä on kaikki ylimyslainlaadinnan ominaisuudet, niin kansanjoukkojen taholta sitä nykyään ihailaan kansanvaltaisuu- den edistäjänä.

Kuitenkin, se kohtelu, joka tuli tälle asiakirjalle osaksi silloisten kansanjoukkojen taholta,

41 Smith, "The Spirit of American Government," sivu 52. — "Edustajat olivat sitä mieltä, että yhteiskunta on olemassa omaisuuden säilyttämistä varten." — McLaughlin, "The Confederation and the Constitution," sivu 255.

oli kaikkea muuta kuin rohkaiseva salavehkeilijöille. Hamilton, Madison ja muut jo pelkäsivät, että heidän neljäkuukautinen petoksensa osottautuisi kokonaan hyödyttömäksi. Tätä he pelkäsivät siitä huolimatta, että perustuslakia ei alistettu äänioikeutettujen äänestäjien hyväksyttäväksi, vaan lainlaatijakuntien, joissa ylimystöllä oli hyvä mahdollisuus kontrolloerata tuloksia!

Sellaisena kuin perustuslaki alistettiin eri valtioitten hyväksyttäväksi, muodosti se tuloksen varakkaitten eri ryhmien välisten sovittelujen ja "lehmäkauppojen" sarjasta. "Pelko, jonka pienemmät valtiot tunsivat suurempien valtioitten ylivaltaa kohtaan, poistettiin antamalla valtioille edustusosoikeus. Orjavaltioitten "vapaita" valtioita kohtaan kantama viha aiheutti sellaisen kompromissin, että orjat saivat edustusosoikeuden. Maanviljelys- ja kauppavaltioitten välisen kateuden tuloksena olivat orjakauppaa ja kauppaliikettä koskevat kompromissit." 42)

Perustuslakikonventioni oli mennyt valtuuksiensa ulkopuolelle, se oli laatinut "ei mitään vähempää kuin uuden perustuslain, eikä suinkaan vain pelkän Confederationin sääntöjen muutoksen tahi muutoksia." Se hyväksyi kokonaan uuden hallitusmuodon, jonka nyt "tuli seistä tai kaatua sen omien etuisuuksiensa varassa." 43) Tapaukset, jotka seurasivat tämän ehdotuksen

42 McMaster, "With The Fathers," sivu 121. Myös katso Fiske, "Critical Period of American History", sivut 167-267.

43 Wilson, "History of the American People," III osa, sivut 70-71.

alistamista valtioitten ratkaistavaksi, osoittavat, että sen kannattajilla ei suinkaan ollut mitään tarkoitusta jättää tätä ratkaisua "ehdotuksen omien etuisuuksien" varaan. Päinvastoin, tietäen, että sen "edut" olivat rakkaita vain varakkaille luokille, edistettiin sen hyväksymistä kaikellaisilla tempuilla, lahjomisilla, väkivallalla ja valehtelemisellä, mutta sittenkään se ei saanut äänten enemmistöä puolelleen.

Varakkailla luokilla oli hyvänä apuna tässä suhteessa äänioikeuden rajoitukset, ja he lisäsivät vielä kaksi asetta varastoonsa. He harjoittivat julkeata vaalipetosta sellaisia köyhiä kohtaan, joilla oli äänioikeus, ja sen lisäksi alkoivat julkaista erityistä lehteä "The Federalist"ia, asiata ajamaan, käyttäen sen toimituspolitikassa kaikkia saivartelun ja vääristelyn keinoja hankkiakseen kannatusta perustuslakiehdotukselle. Professori McMaster, kirjansa mainiossa luvussa "The Political Depravity of the Fathers," kertoo, millaisia tapoja käytettiin vakuuttaakseen tuon ajan äänestäjiä jonkun yleisen kysymyksen "eduista." "Pintapuolisestikin tutkimalla jo kauvan sitten unhotettujen aikojen politillisia menettelytapoja," sanoo hän, "me riittävässä määrässä näemme, että vaalikeinottelussa, kuvernöörien ja lainlaatijakuntien ostamisessa, väkivallan harjoittamisessa äänestyspaikoilla, — sanalla sanoen, *kaikissa niissä petoksissa ja tempuissa, jotka muodostavat politikan likaisimman muodon, ne miehet, jotka perustivat valtioittemme ja kan-*

sallisen hallitusmuodon, olivat aina tasalla meidän aikojemme politikoitsijain kanssa ja usein olivat vieläkin etevämpiä heitä.” 44)

Tällainen likainen politiikka muodostuikin parhaaksi aseeksi perustuslain etuisuuksien esittämisessä. Riittääköön pari esimerkkiä valaisemaan asian luonnetta. Bostonin “Gazette”-lehden erään numeron etusivulla on suurilla otsikkokirjaimilla painettu uutinen nimeltä “*Lahjomista ja mädännäisyttä.*” Lehti syyttää että toisesta valtiosta on tuotu suuria rahasummia, jotka varakkaat ovat luovuttaneet ostamaan kannatusta perustuslakiehdotukselle. Fiskekin myöntää, että tässä syytöksessä “luultavasti on hitunen totuutta.” 45) Pennsylvaniassa myös voimakkaasti vastustettiin “uutta talon kattoa,” joksi perustuslakiehdotusta kutsuttiin. Pennsylvanian lainlaatijakunta kokoontui marraskuussa 1787 keskustelemaan ehdotuksen johdosta ja kaksi nuorta miestä, toinen heistä Pennsylvanian “Heraldin” reportteri, päättivät kirjoittaa tarkan referaatin keskustelusta. Reportterin laatima referaatti alkoikin ilmestyä “Heraldissa,” sillä aikaa kun toinen nuori mies keräsi tilauksia kirjan muodossa julkaistavaksi aiotulle keskustelun pöytäkirjalle. Keskustelussa kovasti pahoinpideltiin federalisteja, jotka kannattivat perustuslakiehdotuksen hyväksymistä, ja “Heraldissa” julkaistut referaatit jäljennettiin toisten valtioit-

44 McMaster, “With The Fathers,” sivu 71.

45 Fiske, “Critical Period of American History,” sivu 328.

ten sanomalehtiin, salavehkeilijäin suureksi mielipahaksi. Silloin federalistit ostivat lehden ja lakkauttivat referaattien julkaisemisen. Toinen nuori mies myös lahjoittiin ja kun hänen suunnittelemansa kirja ilmestyi, niin se ei sisältänyt muuta kuin perustuslakiehdotusta lämpimästi kannattavain puhujain pitämää kaksi puhetta. 46)

“Federalist”-lehti ilmestyi aika aijottain sisältäen hyvin kirjoitettuja, Madisonin, Hamiltonin ja Jayn kirjoittamia artikkeleita, jotka myös painettiin New Yorkin “Packet”- y. m. lehdissä. Näissä artikkeleissa vehkeilijät jo muuttivat kantaansa. Salaisessa kokouksessa he puhuivat kansanvallasta sekä kansanjoukoista pelolla ja halveksumisella. “Federalistissa” he esiintyvät molempien esitaistelijoina ja puolustajina ja esittävät perustuslakiehdotuksen kansan vapauden parhaaksi tueksi. Tässä yhteydessä on huvittavaa huomata, että Amerikan henkinen poliisikunta, joka tänä päivänä valvoo ‘korkeinta opetustamme,’ takoo nämä kirjoitukset yliopistojen arvostelukyvottomän nuorison päähän.

85 tällaista artikkelia ilmestyi julkisuuteen; Madison kirjoitti 29, Hamilton 51 ja Jay 5. Lehti esiintyi tieteellisenä julkaisuna ja sen artikkelien kirjoittajat asettivat perustuslakiehdotuksen mitä parhaimpaan valoon. He hyvin tiesivät, että perustuslakikonventionin viralliset pöytäkirjat, joissa tehtiin selkoa heidän todellisista mielipiteistään, olivat suuren yleisön tarkastusvallan ul-

46 McMaster, “With The Fathers,” sivut 74-75.

kopuolella. Perustuslakikonventionissa nämä herrat, kuten olemme nähneet, esiintyivät rohkeasti rikkaitten asianajajina; "Federalist"issa, he puhuivat kanvanvallan kannattajina. Ei yksikään ihminen voi asettaa rinnakkain "Federalist"in artikkeleja ja sulettujen ovien takana pidettyjä puheita samaa mielipidettä edustavina. Mutta McMaster kuitenkin jättää syrjään kaiken vilpittömän arvostelun sanoessaan: "ei voi epäillä, etteikö "Federalist"in artikkelit olisi sisältäneet todenmukaista selontekoa siitä, mitä perustuslakimme laatijat sillä tarkoittivat." 47)

Jos vertaa mainitussa julkaisussa olleita kirjoituksia salaisessa kokouksessa pidettyihin puheisiin, niin vilpittömän lukija voi helposti päästä selville, olivatko nämä miehet rehellisiä tarkoituspärisiä nähden vai olivatko he vain politillisiä keinottelijoita? Madison, joka salaisessa kokouksessa lausui, että "omistusoikeus ja yleinen vapaus ei tule olemaan turvattu heidän (työläisten) käsissään," kirjoittaa "Federalist"issa seuraavasti:

"Ensimmäinen itsestään esille tuleva kysymys on : tuleeko hallituksen yleinen muoto ja luonne olemaan selvästi tasavaltainen. On selvää, että ei mikään toisellainen hallitusmuoto tulisi olemaan sopusoinnussa Amerikan kansan hengen kanssa, vallankumouksen periaatteitten kanssa ja niiden kunnioitettavien (!) harrastusten kanssa,

47 McMaster, "History of the People of the United States," I osa, sivu 484.

jotka innostuttavat jokaista vapautemme (!) puolesta äänestävää henkilöä nojaamaan valtiolliset yrityksemme ihmiskunnan itsehallintokyvyn perustukselle.” 48) Vastaus hänen esittämänsä kysymykseen on se, että perustuslakiehdotus oli kaikkea muuta kuin sitä, mitä vapauden puolesta taistelleet halusivat saada. Edelläolevia väitteitään hän sitten laveasti kehittää 51:ssä eri kirjoituksessa, vedoten niissä sekä vanhaan, että uuden ajan tasavaltojen kokemuksiin. Sopii hyvällä syyllä kysyä, missä Madison valehteli, “Federalist”issako vai Philadelphian salaisessa kokouksessa?

Hamilton, joka perustuslakikonventionissa vaati, että senatorit ja presidentit valittaisiin elinijäkseen ja joka useasti ilmaisi halveksuvansa “kansanvallan pahetta,” nyt lähettää yleisölle seuraavan julistuksen: “Amerikan valtakunnan rakennuksen tulee nojata kansan suostumuksen lujalle perustukselle. Kansallisen vallan virtojen tulee virrata välittömästi tuosta kaiken laillisen vallan alkulähteestä.” 49) Oliko “kansanvallan pahetta” vihaavassa Hamiltonissa tapahtunut täydellinen kääntymys, vai oliko hän edelleenkin sama rohkea seikkailija ja monarkismin kannattaja, jona hän esiintyi salaisessa kokouksessa?

Myöhemmin hän “siveellisesti suuttui”, kun syytettiin, että perustuslakikonventioni oli sala-vehkeilyä ja että hän sekä hänen kumppaninsa

48 The Federalist, No. 38.

49 The Federalist, No. 44.

eivät esittäneet "Federalist"issa rehellistä mieltä pidettään. "Federalist"in viimeisessä numerossa hän kirjoittaa: "Syytös perustuslakia puolustavia kohtaan, että he muka ovat salavehkeilleet kansan vapautta vastaan, on niin törkeä ja ilkeä, että se ei voi olla herättämättä paheksumista jokaisessa miehessä, joka sydämissään tietää, että syytös on valheellinen solvaus(!)... Aiheettomat totuuden salaamiset (!!) ja vääristelyt (!!!), joiden avulla on koetettu estää kansaa näkemästä asian oikeata laatua, vaativat kaikkien rehellisten kansalaisten paheksumisen." 50)

Tällaiseen viisasteluun voimme vastata professori Smithin purevilla sanoilla: "Todistuskappaleet, jotka nyttemmin ovat Amerikan perustuslain tutkijain saatavissa, osoittavat, että tällaiset syytökset "vääristelystä" ja "totuuden salaamisesta", jotka heitettiin esille näinkin mahtavalla loukatun oikeudentunnon paheksumisella, oikeudenmukaisesti voitaisiin kohdistaa juuri Hamiltoniin itseensä. Mutta kun hän hyvin tiesi, että perustuslakikonventionissa lausutut mielipitteet eivät pääse yleisön tietoon, niin hän saattoi turvallisesti sanomalehtien kautta julkituoda "paheksumisensa solvauksien johdosta." 51)

Asiakirjan vastustajilla oli hyvänä valttina se seikka, että "vapauden puolesta äänestäneet" perustuslakikonventionin edustajat olivat jättäneet pois perustuslaista painovapautta, puhe- ja

50 The Federalist, No. 85.

51 Smith, "The Spirit of American Government," sivut 77-78.

kokoontumisvapautta, anomusvapautta ja jyry-oikeuksien asettamisoikeutta koskevia määräyksiä. Näillä moitteilla oli niin suuri vaikutus, että federalistit lupasivat, että ensimmäinen kongressi esittäisi näitä seikkoja koskevia perustuslakilisäyksiä pantaviksi perustuslakiin, jos se nyt hyväksyttäisiin esitetyssä muodossa. Tällainen lupaus muodostui myös voimakkaaksi agitationivälineeksi perustuslakiehdotuksen puolesta. Loppujen lopuksi onnistuikin federalisteille saada ehdotuksen puolelle pieni enemmistö valtioitten konventionneissa. Mutta tämäkin oli vain osittainen voitto, sillä ainoastaan kuusi valtiota hyväksyi ehdotuksen sellaisenaan; jälellä olevat seitsemän lisäsivät siihen muutosehdotuksia, joiden lukumäärä vaihteli neljästä South Carolinassa kolmeenkymmeneen kahteen New Yorkissa.

Perustuslakiehdotus hyväksyttiin kansan vähemmistön äänillä. Lukuisat asiantuntijat vahvistavat tämän väitteen. Äänioikeutta rajoittavien säädösten tähden ainoastaan omaisuuden omistajat saattoivat valita edustajia valtiokonventioneihin, joissa tarkistettiin tätä asiakirjaa. McMaster kertoo, että monet farmarien pojat, kulkevat opettajat ja vast'alkavat lakimiehet saivat olla tyytyväisiä, jos pääsivät äänestämään kahdenkymmenenkahdeksan vuoden vanhoina. "Ammatittomista työläisistä voi erehtymättä sanoa, että miehet, jotka kaivoivat oja, kantoivat kuormia tahi elonkorjuun aikana auttoivat farmareita, aniharvoin saivat, — useammat eivät

koskaan koko elämänsä aikana — käyttää äänioikeutta.” 52) Ensimmäisessä väestölaskussa toimitetun laskun mukaan oli Yhdysvalloissa neljä miljoonaa asukasta ja niistä tuskin enemmän kuin 120,000 oli oikeutettuja äänestämään vuonna 1790. 53)

Valtioitten äänestystulokset selvästi osoittivat varakkaiten ja köyhien luokkien suhtautumista tähän kysymykseen. Edelliset kannattivat perustuslakiehdotusta, jälkimmäiset vastustivat sitä. “Kaikki kiinteän omaisuuden omistajat ja liikkeenharjoittajat sekä kaikki, joilla oli hallussaan ala-arvoisia hallituksen velkasitoumuksia, tunsivat itsensä turvatuiksi.” 54) Toiselta puolelta “perustuslakiehdotusta vastustivat kaikki kaukana liikekeskuksista asuvat henkilöt ja sellaiset, jotka helpommin joutuivat velallisten kuin velkojain luokkaan.” 55)

Fisher, kertoessaan Massachusettsissa vallitsevista oloista, myöntää, että “jokaisesta neljästä täysi-ikäisestä mieshenkilöstä ainoastaan yhdellä oli äänioikeus”, ja tällä äänioikeudettomalla enemmistöllä, johon kuului kolme neljättä tahi neljä viidettä osaa siirtokunnan työkykyisistä mieshenkilöistä, ei ollut enempää osallisuutta hallitusasioihin, kuin jos he olisivat olleet naisia

52 McMaster, “With The Fathers,” sivut 163-164.

53 Wilson, “History of the American People,” III osa, sivut 120-121.

54 McMaster, “History of the People of the United States,” I osa sivu 399.

55 Wilson, “History of the American People,” III osa, sivut 79-80. Kirjassa oleva kartta selvästi kuvaa äänien jakautumista mainittujen vaikuttimien mukaisesti.

tai lapsia.” 56) Professori Francis Norton Thorpe myöskin väittää, että “äänioikeutetut kansalaiset Amerikassa vuosisata sitten muodostivat ainoastaan yhden viidennentoista osan asukasluvusta.” 57)

Perustuslakitaistelu loi kaksi selvästi toisistaan eroavaa ryhmää: federalistit, jotka kannattivat ehdotusta ja anti-federalistit, jotka sitä vastustivat. Yhtä poikkeusta lukuunottamatta edelliset kaikissa valtioissa edustivat varakkaita kansanluokkia, jota vastoin jälkimäisiin kuuluivat köyhemmät kerrokset. 58) Ehdotusta vastustava ryhmä löytyi sellaisissa maan osissa, joissa kova työnteko oli asukkaitten osana. Tähän alueeseen kuuluivat seudut, “jossa velallisia oli paljon ja jossa kiihkeästi vaadittiin paperirahan käytäntöön ottamista, sekä sellaiset seudut, jotka olivat erittäin arkoja verotuskysymyksille. Tällaisia seutuja olivat Rhode Island, Shaysin alue Massachusettsissa, ja samallaisten pyrkimysten keskuspaikka oli New Hampshiressa.” Lakiehdotus löysi innokkaimmat kannattajansa siirtokuntien liike-elämän keskuksista; “kauppaliikkeen ja varallisuuden hallitsevat alueet veivät perustuslakiehdotuksen voittoon.” 59)

Henry Knox kirjoitti Washingtonille vuonna 1788, että Massachusettsissa “varakkaat ja ky-

56 Fisher, “Men, Women and Manners in Colonial Times,” I osa, sivu 132.

57 Thorpe, “Magazine of American History,” VIII osa, sivu 131.

58 Grant Libby, “The Geographical Distribution of the Vote of the Thirteen States on the Federal Constitution, 1787-8.”

59 Libby, sivut 46-49.

kenevät” kansalaiset kannattivat ehdotusta ja Shaysin kannattajat sitä vastustivat. Madison mainitsee, että Massachusettsin valtiokonventiossa oli 18—20 edustajaa, jotka olivat kuuluneet Shaysin armeijaan ja jotka nyt vastustivat perustuslakia. 60)

Rhode Islandissa, “samoin kuin Massachusettsissa varakkaat kansankerrokset yhtyivät taisteluun perustuslakiehdotuksen puolesta, vastustaen sisämaassa asuvata maanviljelijäin luokkaa, joka muitten seikkojen muassa kannatti paperirahan liikkeelle laskemista. 61) Tässä valtiossa velallisten luokka oli voimakkaampi ja Massachusetts olikin viimeinen valtio, joka yhtyi Yhdysvaltoihin.”

New Jersey halusi, että yhteinen hallitus ottaisi valvoakseen kauppaliikettä koskevia asioita ja siellä vallitsi kiihkeä mieliala New Yorkin ja Pennsylvanian säätämien tulliverojen johdosta.

Sen verran, mitä tuossa valtiossa oli perustuslain vastustajia, niin he kuuluivat velallisten ja paperirahaa haluavien luokkaan. 62)

Connecticutissa oli vastustus varsin heikko, mutta tässäkin valtiossa se tuli niiden taholta, jotka kuuluivat velallisten luokkaan ja olivat myötätuntoisia Shaysin kapinoitsijoille. 63)

60 Sama, sivu 13.

61 Sama, sivu 17.

62 Sama, sivu 61.

63 Sama, sivu 57-58.

Pennsylvaniassa "paperirahan kannattajat ja velalliset vuodelta 1786 yleisesti yhtyivät vuoden 1788 anti-federalisteihin." 64)

80 prosenttia Virginian rannikkoseutujen varakkaista asukkaista, joihin kuuluivat kauppa- ja rahaetuja valvovat ainekset, kannatti perustuslakiehdotusta. Sisämaassa, jossa asui pikkufarmeita, oli 74 prosenttia äänestäjistä ehdotusta vastaan. West Virginian alueella äänesti Shenandoah Valleyssa, joka oli tiheästi asuttu liikekeskus, 97 prosenttia ehdotuksen puolesta, mutta Kentuckyn takamailla 90 prosenttia äänesti sitä vastaan. 65)

Georgiassa nopeasti hyväksyttiin ehdotus, johon oli syynä tämän valtion vaarallinen asema rajavaltioina. Lujaa keskushallitusta pidettiin välttämättömänä intilaisten torjumiseksi ja karanneitten vankien kiinniottamiseksi, joita lukuisasti lähti pakoon Espanjan puolelle. 66)

North Carolinan kuusi kaupunkia, jotka olivat edustettuina valtiokonventionissa, äänestivät kaikki ehdotuksen puolesta, yhtä lukuunottamatta, ja näistä kolme kuuluivat sellaisiin kaunteihin, jotka muuten kannattivat anti-federalisteja. Tässä, niin kuin muissakin valtioissa kauppa-alueet yleisesti kannattivat federalisteja, mutta sisämaassa vastustettiin heitä. 67)

South Carolinassa esiintyi sama jako perustus-

64 Sama, sivu 64.

65 Sama, sivut 34-35.

66 Sama, sivu 45.

67 Sama, sivut 41-42.

lakia kannattaviin, rannikkoseuduilla oleviin liikepaikkoihin ja sitä vastustavaan maaseutuun. Jo kauvan ennen vallankumousta oli Charlestonin kaupungin röyhkeä ylimystö herättänyt sisämaan kansanvaltaisten asukkaitten vihan, ja tämä viha ilmeni perustuslakiäänestyksessä. Rannikkoseuduilla äänesti 88 prosenttia perustuslain puolesta ja sisämaassa 80 prosenttia sitä vastaan. 68)

New York oli ainoana poikkeuksena tästä yleisestä säännöstä. New Yorkin kaupunki ja kaunty olivat kylläkin perustuslain puolella, mutta valtio sellaisenaan vastusti sitä, tämä johtuen Hudson ja Mohawk jokien varrella asustavan maaylimystön vaikutuksesta. Tämä maaylimystö kontrolloerasi hallituksen, otti tullimaksuja tavaroista, jotka menivät muihin valtioihin New Yorkin sataman kautta ja sen olisi perustuslain mukaan pitänyt luopua näistä etuoikeuksista, jos valtio yhtyisi Unioniin. Valtion hallitseva luokka otaksui, että New York voisi olla itsenäisenä valtiona ja vastustaessaan perustuslakia se luuli sillä edistävänsä etujaan. Tämä New Yorkin ylimystö on ainoana poikkeuksena siitä yleisestä säännöstä, että varakkaat luokat taistelivat perustuslakiehdotuksen puolesta. 69)

Edelläoleva lyhyt selostus perustuslakiäänestyksen tuloksista selvästi osoittaa meille, millaiset ainekset kannattivat sitä ja millaiset sitä

68 Sama, sivut 43-44.

69 Sama, luku I. Myös katso McLaughlin, "The Confederation and the Costitution," sivu 306.

vastustivat. On myös käynyt selville, että perustulakikonventioni oli salaliittoutuma ja että perustuslaki oli asiakirja, jonka nojalla lujitettiin sen ajan hallitsevan luokan asemaa. Se oli vastavallankumous epätoivoon syöstyjä velallisia vastaan, jotka sodassa taisteltuaan hallitsevan luokan puolesta palkakseen saivat mitä suurinta sortoa. Perustuslaki antoi hallitsevalle luokalle lujan hallituksen ja riittävästi poliisi- sekä sotavoimaa tämän luokan etujen suojelemiseksi luokkalakien avulla. Meidän tulee nyt päästä selville siitä, että Yhdysvaltain perustuslakia ei ole koskaan koko historiamme aikana hyväksytty kansan enemmistön äänillä. Tämä perustuslaki oli koneisto, jonka avulla toimetton omistavien luokka teki kaikki alapuolellansa olevat luokat siitä riippuviksi; sitä se on vieläkin ja tulee siksi jäämään, kunnes se muutetaan.

LUKU IX

Taistelujen aika

Olemme seuranneet työväen luokan vaiheita kolmen vuosisadan ajalta ja meidän tehtäväksemme jää luoda lyhyt katsaus siihen aikaan, joka seurasi perustuslain hyväksymistä. Uusi hallitusmuoto oli nostanut etuoikeutetun luokan lujasti satulaan ja uuden vuosisadan aikana alkoi se omituinen siirtyminen rannikkoseuduilta lännelle päin, jota on jatkunut meidän päiviimme asti. Uskaliaimmat henkilöt lähtivät Tennesseeen korpimaihin tahi kulkivat virran mukaan Ohio-jokea pitkin Kentuckyyn, päästäkseen "hedelmättömästä, verojen rasittamasta ja velkojen köyhdyttämästä maasta", kuten eräs uutisasukas kirjoitti Ohio Falls'ista vuonna 1785. 1) Etujoukko, varustettuna rihlapyssyillä ja ruutisarvilla, raivasi tietä jokia pitkin rakentaen uutistaloja, perkaton metsää viljelyksiä varten ja jättäen taaksensa uutisasutuksia, joista vähitellen kasvoi kyliä, kauppaloita ja kaupunkeja.

Eräs englantilainen matkustaja, Bradbury, mainitsee sen ilmiön, jonka myöhemmätkin matkailijat ovat huomanneet, nim. että siirtolaiset, joilla ei ollut kyllin kestävyyttä voidakseen raivata itselleen tietä erämaitten läpi, aina olivat

1McLaughlin, "The Confederation and the Constitution," sivu 95.

tilaisuudessa ostamaan itselleen aikaisempien raivaajien perkaamia maita. Viimemainitut pitivät äärimmäisiä rajaseutuja vaikeuksineen, seikkailuineen ja alkeellisine vapauksineen houkuttelevampana kuin heidän perässään hiipivästä sivistyselämästä. He myivät raivaamansa uutisasutukset, jotka tavallisesti muodostuivat pyöreistä hirsistä rakennetusta talosta, pienestä kasvitarhasta ja noin 10—40 eekkeristä aidattua ja osaksi viljeltyä maata. 2)

Tällainen työläisjoukkojen pako laajan mannermaan yli muodostaa Amerikan historiassa ilmiön, joka on kokonaan tuntematon muissa maissa. Siirtyvä rajaseutu sulatti itseensä Europasta tahi Atlantin rannikoilta tulleen työläisen ja teki hänestä kommunistin, erakon, metsästäjän tahi villi-ihmisen, riippuen siitä asemasta, mikä hänellä oli eteenpäin siirtyvään asutuksen rajaan nähden. Jos hän asui äärimmäisillä valkoisten asutusseuduilla, jotka ulottuivat raivaamattomaan korpimaahan, niin hänestä tuli elintapoihinsa nähden täydellinen villi-ihminen. Jos hän asui vähän itämpänä, lukeutui hän niihin kommunistista elintapaa noudattaviin uutisasukkaisiin, jotka keskinäisellä avulla rakensivat toisilleen asumuksia, raivasivat maata, yhdessä korjasivat viljaa, yleensä elivät kommunistista elämää.

Prof. Turner lausuu seuraavasti ennen sivistyneen ihmisen tapojen ja siveyskäsitteitten

2 Bradbury, "Travels in the Interior of America in the Years 1809, 1810 and 1811," sivu 291.

muuttumisesta, jonka sai aikaan rajaseutuelämän ympäristö:

“Erämaa muovailee siirtolaista. Se kohtaa hänet europalaisena hänen pukuunsa, työtapoihinsa, työkaluihinsa, kuljetusvälineisiinsä ja ajatus- tapoihinsa nähden. Se ottaa häneltä pois rautatien ja antaa tilalle tuohiveneen. Se riisuu häneltä sivistyselämän vaatteet ja pukee hänet metsästyspaitaan ja intilaisiin mokkasineihin. Se asettaa hänet asumaan Chirokee- ja Iriquois- heimojen malliseen tukkikämppään ja rakentaa sen ympärille intilaisten suojelusaidan. Ennen pitkää hän kasvattaa intilaista maissia ja kyntää maata terävällä puupuikolla. Hän päästää huuliltaan sotahuudon ja leikkaa vihollisensa päähän oikean intilaisen kaikkien sääntöjen mukaisesti. Lyhyesti sanoen, rajaseutujen ympäristö on ensi aluksi voimakkaampi kuin ihminen. Hänen täytyy alistua siellä vallitseviin olosuhteisiin ja tapoihin, tahi sortua, ja niinpä hän soveluttaa itsensä intilaisten elintapoihin ja seuraa intilaisten jälkiä.” 3)

Aivan samalla tavalla kuin lapsen kehityksessä siittämisestä asti syntymiseen saakka toistuu elämän kehitys alkumuodoista ihmiseksi, samoin tässä ihmiskunnan kulussa länteen päin uudistuu suuri osa yhteiskunnan historiaa villi- ihmisen asteelta alkaen uudenaikaiseen kapitalismiin saakka.

3 F. J. Turner, “The Significance of the Frontier in American History,” *International Socialist Review*, joulukuussa, 1905.

Metsästäjain, pyydystäjain, kalastajain ja va-
koojain etujoukko ihmeteltävällä tarkkuudella
otti käytäntöön villi-ihmisten yhteiskunnalliset
elintavat. "He asuivat alkeellisissa, hirsistä tahi
prairieruohosta rakennetuissa hökkeleissä, hank-
kivat metsästyksellä vaatteensa ja ruokansa, ryh-
mittivätkin voimakkaitten johtajien ympärille,
usein olivat raakoja, laittomia ja riitaisia, joskin
vielä useimmin tapasi heissä villi-ihmisille omi-
naista synkkää vaiteliaisuutta ja fatalistista roh-
keutta." 4)

Näitten perässä tulivat ensimmäiset uutis-
asukkaat, jotka pysähtyivät samalle paikalle riit-
tävän kauvan raivatakseen ensimmäiset viljelys-
maat, mutta heti sen jälkeen lähtivät taas eteen-
päin ja uudistivat yrityksensä muualla, siihen asti
kunnes heitä taas kohtasivat takaa lähestyvän
asukastulvan ensimmäiset aallokot. Elämänsä yl-
läpitämiseksi he harjoittivat yhteistoimintaa
maanviljelyksessä, talojen rakentamisessa, met-
sästyksessä ja kalastuksessa. Heidän jälessään
tuli paimenien ja lehmäpoikien yhteiskunta-as-
te, sekin alituisesti siirtyen länteenpäin sitä mu-
kaa kuin maan laatu antoi myöten. Tämän yh-
teiskunta-asteen jälkeen syntyivät ensimmäiset
vakituiset siirtolat, jotka toivat mukanaan kapi-
talismin lapsuusasteen ja kehittyivät nykyajan

4 Simons, "Social Forces in American History," XII luku.

Olen tov. Simonsille kiitollinen siitä, että olen saanut tutustua
käsikirjoitukseen joka painatetaan tämän kirjan ilmestyttyä.
Kirja on hyvin harkittu niiden yhteiskuntavoimien tutkimus, jotka
ovat ohjanneet Amerikan historian kulkua ja se on välttämä-
tön jokaiselle, joka tahtoo tutustua useitten tärkeitten tapahtumien
ja ilmiöitten syihin.

hirvittäviksi kaupungeiksi, joissa vallitsee likaa, kurjuutta, sairautta ja työläisten säälimätöntä riistämistä. 5)

Entisinä aikoina lännellä matkustaneitten matkailijain kertomukset ovat täynnä meiltäkiinnittäviä selostuksia tästä liikkuvasta kansanjoukosta ja niistä elintavoista, jotka sen keskuudessa vallitsivat kullakin asteella. Ranskalainen matkustaja Andre Michaux, joka oleskeli Amerikassa vuosina 1793—1796, kertoo, kuinka hänen maamiehensä ranskalaisissa siirtokunnissa Kaskaskiassa, Ill. olivat muuttuneet melkein villi-ihmisen asteelle. He olivat puetut intilaisten tavoin ja elivät mitä kurjimmissa hökkeleissä. “He eivät käytä housuja, vaan pistävät vaatekappaleen säariensä väliin ja pitävät sitä paikallaan kiinnittämällä se vyöhihnaan.” 6) Tässä raa’assa rajaseudun elämässä ovat kortinpeluu ja tappelu huomatuimpina paheina. Tappelussa käytetään käsiä, hampaita, polvia, päätä ja jalkoja. Vanha virginialainen tapa puhkaista vastustajan silmät taidokkaalla etusormen ja peukalon liikkeellä on varsin yleisesti käytännössä. Eräs toinen matkustaja vuosilta 1807—1809 kertoo, että “metsämiehet, samoin kuin ensimmäiset länteenpäin läheneet siirtolaiset, tapoihinsa ja esiintymiseensä nähden suuresti muistuttavat maan alkuasukkaita, ovat vaan kenties vähän huolimattomampia ja

5 Sama.

6 Andre Michaux's Travels; “Early Western Travels,” II osa, sivu 70.

tuhlaavaisempia.... Heidän hökkelinsä eivät ole parempia kuin intilaisten wigwamit.” 7)

Rahalla ei voinut ostaa tarpeellista apua. Vasta myöhemmin ilmestyi näille maille työnantajaluokka hyvin varustettuine ”työmarkkinoineen”. Keskinäinen avuliaisuus on yleisenä sääntönä. Sovittuna päivänä kokoontuvat kaikki naapurit ja jakautuvat ryhmiin, joista kukin saa vissin määrätyn tehtävän suoritettavakseen. Bradbury oli usein tilaisuudessa näkemään talon rakentamisen. ”Muutamat”, kertoo hän, ”kaatavat puita, toiset sahaavat ja veistävät niitä sopiviin kappaleisiin, kolmas joukko on varustettu härillä ja hevosilla ja vetää tukit rakennuspaikalle, vielä muutamat tekevät kattopäreitä; iltaan mennessä ovat kaikki aineet valmiina paikalla ja seuraavan päivän illalla saa perhe mennä nukkumaan oman kattoensa alle.” 8)

Tällaisia yhteishommia kutsuttiin nimellä ”frolics” — talkoot. Pidettiin elonkorjuutalkoita, metsänperkaustalkoita, puuvillan korjuutalkoita. Myös kokoonnuttiin yhteen valmistamaan taloudessa tarvittavaa vaatetavaraa. 9)

Rajaseutu antaa meille parhaan esimerkin siitä, kuinka ympäristö muovailee luonteita, luo tarvittavia laitoksia, muodostaa tapoja ja määrää koko yhteiskunnallisen elämän luonteen.

Rannikkoseuduilla vallitseva taloudellinen kurjuus painoi tämän kansanjoukon korpimaitten

7 Cuming's Tour, "Early Western Travels," IV osa, sivu 137.

8 Bradbury, "Travels," sivu 293.

9 Wood's, "English Prairie," Ear. West. Trav., X osa, sivu 300.

läpi ja lähetti alituisen virran uusia tulokkaita takapäin tulviviin joukkoihin. Bradbury huomaa, että viime vuosisadan alkuvuosina useat Virginian farmit seisoivat autioina. Hänelle kerrottiin, että 18 kuukauden sisällä 15,000 siirtolaisvaunua kulki yhden ainoan New Yorkin sillan yli matkalla länteen päin. Vaunuissa kuljetetaan sänkyvaatteita, keittotarpeita ja ruokaa. Useat kävelevät jalkaisin ja pysähtyvät ravintoloihin, jos heillä on rahaa. 10) Eräs toinen matkustaja kertoo Pennsylvaniassa nähneensä "omituisen matkailijajoukon — miehen vaimonsa ja kymmenen lapsen kanssa. Joukkokunnan nuorin jäsen oli sidottu vanhimman lapsen selkään ja isä lykäsi käsikärriä, joissa oli perheen irtain omaisuus." He olivat matkalla New Jerseyä ja pyrkivät Ohioon. Myöhemmin hän kohtasi nuoren naisen, "joka kantoi sylilasta sylissään ja talutti pientä poikaa kädestä. 11) Saavuttuaan Pittsburgiin tahi Wheelingiin siirtolaiset kulkivat Ohio-jokea pitkin litteäpohjaisissa "arkeissa". Pittsburgissa odottivat siirtolaisia häikäilemättömät agentit ja myivät heille halpoja, puutteellisia aluksia, jotka saattoivat helposti hukkaa ja panna alttiiksi matkailijain elämän. 12)

Vuonna 1811 yhden kuukauden aikana kulki 236 siirtolaisvaunua yhden Pennsylvanian kaupungin läpi. Vuoteen 1814 mennessä köyhät ih-

10 Bradbury, "Travels," sivut 310-17.

11 Flint, "Letters from America," Ear. West. Tarv., IX osa, sivu 72.

12 Sama, sivu 94.

miset pakenivat siinä määrin, että jo alettiin pelätä, että idän alueet jäisivät autioiksi. New Yorkin valtion asukkaat vakuuttivat ei koskaan ennen nähneensä sellaista siirtolaisuuden tulvaa. Ohion, Indianan ja Kentuckyn asukasluku kasvoi nopeasti ja Virginiassa vakavasti ajateltiin lainsäädäntötoimenpiteitä siirtolaisuuden vähentämiseksi. Ohion rannalla sijaitsevat kyläpaha-set, jotka sitä ennen tuskin olivat muuta kuin pieniä hökkeliryhmiä, kehittyivät muutamassa vuodessa kukoistaviksi kaupungeiksi. Vuoteen 1817 mennessä muutamat idän kaupungit lakkasivat kasvamasta, — niin suuressa määrin muuttivat köyhät pois rannikkovaltioista. 13)

Vuonna 1820 kirjoittaa Flint, että yli 1,500 miestä oli työttömänä edellisenä kuukautena. Sanomalehdet ja yksityiskirjeet kertovat, että palkat Philadelphiassa sekä muilla paikkakunnilla olivat alentuneet kahteenkymmeneen senttiin päivässä ruuan kanssa. Paljon ihmisiä asui ulkoilmassa lähellä Baltimorea. Palkat olivat alhaiset myös Ohio-joen varrella ja ne maksettiin alarvoisella paperirahalla. Asuntojen vuokraajat kieltäytyivät vastaanottamasta tällaista rahaa ja työläiset asustivat sytyttämänsä nuotiovalkean ympärillä ulkoilmassa. Eräessä Cincinnatin sanomalehdessä ilmoitetaan paikasta, jossa otetaan vastaan köyhille jakamista varten vanhoja vaat-

13 McMaster, "History of the People of the United States," IV osa, sivut 388-9. Vuoteen 1821 mennessä oli vallassaoleva luokka siinä määrin pelästynyt kurjuuden ja rikksellisuuden kasvamisesta, että useat vaativat palaamista takaisin ruoskien ja hirsipuitten aikoihin. — Sama, sivut 546-7.

teita ja jalkineita. 14). Velkavankilat olivat täynnä köyhiä ihmisiä ja eräs kongressimies vuonna 1829 pani vastalauseensa sitä vastaan, että kons-
taapeli myi naisen julkisella huutokaupalla. 15)

Vuonna 1833 tuhannet työläiset lähtivät Uudesta Englannista ja seurasivat tietä suurien järvien rantoja pitkin. Europan vallankumoukset vuodelta 1848 heittivät valtameren yli kymmeniä tuhansia siirtolaisia ja tätä siirtolaistulvaa keino-
tekoisesti lisäsivät siirtolaisuudesta hyötyvät laivayhtiöt. Irlandissa vallinnut hirveä nälänhätä, jolloin siellä tuhannet kaatuivat kaduille nälästä, toi Amerikkaan joukottain pakenevia irlantilaisia. 16) Vuonna 1847 oli suuri siirtolaisjoukko kokoontunut Missouri-joen ylimenopaikoille ja vuonna 1849 kulki 4,000 — 5,000 siirtolaista joen poikki. Vuoden 1849 siirtolaiset olivat samallaista joukkoa kuin se, joka vuosisadan alussa kulki Allegheny-vuorien yli, — jotkut jalkaisin kantaen sylilapsensa käsivarrellaan ja taluttaen paljasjalkaisia pienokaisia kädestä, toiset kulkien "prairielaiivoilla" — pellavakankaalla suojatuissa umpinaisissa vaunuissa. 17) Usein nämä siirtolaiset saivat kokea tavattomia kärsimyksiä ja vaivoja. 18)

Jo ennen kun työläiset pakenivat rannikkovaltioista etsiäkseen taloudellista riippumattomuutta, muodostui Etelän vuoristoseuduilla omi-

14 Flint, "Letters from America," sivut 226-9.

15 McMaster, "History," V osa, sivut 224-5.

16 McMaster, "History," VII osa, sivut 222-3.

17 Paxon, "The Last American Frontier," sivu 76.

18 Sama, sivut 113-4.

tuinen siirtokunnallisen riiston hedelmä. Valkoiset vuoristoasukkaat asuivat Appalanchiaselänteellä, joka ulottui läntisestä Virginiasta Alabamaan asti. Kun lisääntyvä asukasluku alkoi ahdistaa heitä, he pakenivat kaukaisempiin seutuihin ja sulkeutuivat kokonaan ulkopuolella olevalta maailmalta. Heidän kehityksensä pyssähtyi aikana, joka sivistystasoonsa nähden vastasi siirtokuntien aikoja; heidän tapansa, laulunsa ja puhetapansa kuuluvat tuohon aikaan. Asuen kurjissa hökkeleissä, omaten suuria perheitä, käyttäen samallaisia esineitä kuin puolivillit rajaseutujen asukkaat, he elää nahjustivat täysin tietämättöminä siitä mahtavasta edistyksen virrasta, joka kulki heidän edellään. 19)

Näiden vuoristoasukkaitten elämä on siinä määrin seitsemännentoista vuosisadan yhteiskuntaelämän kaltainen, että eräs kirjailija on antanut heidän nimekseen "Nykyajan esivanhempamme." 20) Useissa paikoin on kehruurukki vielä käytännössä ja joskus näkee keritsemättömän lampaan kävelevän kaikessa rauhassa aamulla ja iltaan mennessä vuoristoasukkaan pitävän vaatekappaletta, joka on tehty saman lampaan villoista. Keritseminen, kehrääminen, kutominen, värjäminen, leikkaaminen ja vaatteiden valmistus on tapahtunut kaikki samana päivänä. He vielä laulavat vanhoja kuningatar Elisabethin aikuisia ballaadeja, jotka ovat kulkeneet perintönä iso-

19 McMaster, "History," VII osa, sivut 236-7.

20 Hart, "The Southern South," sivu 30.

äidiltä lapsille. 21) Alimmat kerrokset asuvat huonoissa puuhökkeleissä ilman riittävää ravintoa. Useimmat eivät osaa lukea ja monella on neekerin tahi intilaisen verta suonissaan. Mais-sijauhoja, suolaa ja vettä sekoitetaan taikinaksi ja paistetaan hiilillä ja tämä ruoka yhdessä heidän ampumansa metsänriistan kanssa muodostaa heidän ravintonsa. Tietämättömät papit selittävät heille helvetin tulen kauhuja, kunnes syntinen ihminen "kääntyy"; miehet syövät suunnattomia määriä tupakkaa ja naiset käyttävät nuuskaa. Kylpeminen on aivan unohdettu taiteen haara ja kun vaatekappale on otettu käytäntöön, ei sitä riisuta, ennenkuin se on kokonaan kulunut. Nämä ihmiset ovat ylpeitä ja anteliaita, he jakavat yksinkertaiset tarpeensa muukalaisen kanssa sellaisella ylevyydellä ja juhlallisuudessa kuin olisivat he hallitsevia ruhtinaita.

Tämän alueen itäpuolella olevalla alankomaalla asuvat valkoiset ovat enimmäkseen entisaikojen köyhien ja pakkopalvelijain jälkeläisiä. Nämä "köyhät valkoiset" yhä vieläkin muodostavat suuren osan etelävaltioitten asukasluvusta. Kaksikymmentä vuotta ennen kansalaissotaa Frances Anne Kemble kiinnitti huomiota heihin Georgiassa. "Heillä on tuskin minkäänlaista suojaa", kirjoitti hän, "niistä kurjista hökkeleistä, jotka he rakentavat itselleen synkkien metsien helmaan. Ruokaa he saavat etupäässä metsästä-mällä metsälintuja ja peuroja tahi varastamalla

lähimpänä olevien farmarien viljelyskasveja. Vaatteensa roikkuvat heidän ruumiillaan likaisina räpsyinä ja heidän ulkomuotonsa on todellakin hirvittävä.” 22) Nämä ihmiset ovat luonnollinen seuraus orjatyöstä, joka teki valkoisen miehen suorittaman ruumiillisen työn häpeäksi. He uskovat kuuluvansa hallitsevaan valkoiseen luokkaan ja samalla tavalla vihaavat “niggereitä”. Hallitseva luokka synnyttää tällaista rotuvihaa valkoisissa neekereitä kohtaan ja sitten hallitsee sekä ryöstää molempia.

Sekä vallassaolevat että köyhät valkoiset pitävät työntekoa erikoisesti vain neekerille kuuluvana ja kieltäymällä tekemästä työtä alenee “köyhä valkoinen” sellaiseen kurjuuteen, jota neekeri ei ole koskaan saanut kokea. Flint on kiinnittänyt huomionsa erääseen mieltäkiinnittävään tällaiseen ilmiöön vuonna 1818. “Joitakin töitä”, kirjoittaa hän, “pidetään häpeällisinä ja vain orjille kuuluvina. Kenkään puhdistaminen ja myös taloustyöt pidetään tällaisina ja siitä johdetaan, että muutamissa Ohio-joen pohjoispuolella olevissa kaupungeissa ammattilaisen tahi muun työläisen täytyy kantaa vettä taloonsa, koska heidän vaimonsa ja tyttärensä eivät katso voivansa alentua tällaiseen neekeriorjille kuuluvaan työhön. Samasta syystä erään Cincinnatiin köyhäintalon asukkaat kieltäytyivät kantamasta vettä

22 Kemble, “Journal of a Residence on a Georgian Plantation in 1838-1839,” sivu 76.

omiksi tarpeikseen.” 23) Etelän valkoisten työläisten neekereitä kohtaan tuntema vihamielisyys on vielä lisääntynyt sen kautta, että kansalais-sota heitti sekä valkoiset että mustat työläiset samoille työmarkkinoille ja valkoinen katsoo etuoikeudekseen tulla riistetyksi.24)

Näitä alankomaitten “köyhiä valkoisia” kutsutaan monella eri nimellä. He ovat “Tar Heels” (tervajalkoja) North Carolinassa, “Sand Hillers” (hiekkanuttien asukkaita) South Carolinassa, “Crackers” (korppuja) Georgiassa, “Clay Eaters” (savensyöjiä) Alabamassa, “Red necks” (punaniskoja) Arkansasissa, “Hill Billies” (vuori-Billejä) Mississippissä ja “Mean Whites” (halpoja valkoisia), “White Trash” (valkoista roskaa) sekä “No 'count” (arvottomia) kaikkialla. 25) Politikoitsijat ja hallitseva valkoisten luokka halveksivat heitä ja ylläpitävät heissä vihaa neekereitä kohtaan voidakseen paremmin hallita molempia.

Sillä aikaa kun siirtolaisuus lähetti työläisiä lännelle hakemaan parempia olosuhteita, kaupunkiin jääneitten työläisten täytyi taistella niiden “kieltämättömien oikeuksien” puolesta, jotka itsenäisyydenjulistus lupasi, mutta joita perustuslakikonventinoni ei antanut. Kun tutkimme työläisten tähän aikaan esittämiä vaatimuksia, niin huomaamme, että silloin tehtiin ehdotuksia ja laadittiin suunnitelmia kaikkien niiden va-

23 Flit, “Letters from America,” Ear. West. Trav., IX osa, sivu 218.

24 Baker, “Following the Color Line,” sivu 85.

25 Hart, “The Southern South,” sivu 38.

pauksien saavuttamiseksi, jotka olemme perineet entisiltä ajoilta. Työläiset edustivat ainoata sen ajan yleistä politikkaa, kun sen sijaan hallitustoimissa olleet henkilöt palvelivat vain hallitsevan luokan jotakin osaa. Työläisten esille vetämät kysymykset olivat sellaiset kuten yleinen opetus, velkavankilat, halvempi oikeudenkäyttö, militiajärjestelmä, varmuus palkan maksamisesta, yhtäläinen veroitus, lapsityö, pankki-järjestelmän ja yksinoikeuksien vastustaminen sekä sellaisten lakien poistaminen, jotka kohtelivat työläisten yhdistymistä salaliittoutumisena.

Karkuun lähteneet urakoitsijat usein riistivät työläisiltä heidän niukan palkkansa tahi maksoivat sen arvottomilla velkakirjoilla eli alarvoisella rahalla. Työaika oli auringonnoususta auringonlaskuun; velkavankila edelleen nieli tuhansia; ne harvat vapaat koulut, jotka olivat olemassa, leimasivat työläisten lapsia köyhyyden häpeäleimalla; pakollinen militiapalvelus teki rikkaille mahdolliseksi päästä palveluksesta maksamalla pieni sakko, mutta työläisillä ei ollut muuta valitsemisen varaa kuin sotapalvelus eli vankila. 26) Työväen järjestöjä vainottiin vanhojen Englannin lakien nojalla ja pidettiin niitä rikoksellisina salaliittoina; köyhien lapsia vedettiin teollisuuden pyörteisiin ja omaisuusehdot riistivät työläisiltä äänioikeuden. Kaikki tämä men-

26 Documentary History of American Industrial Society, V osa, johdanto.

luokan purettavaksi ja työläiset ryhtyivät innolla tähän tehtäväänsä.

Näitten aikojen sanomalehdistö vastusti kaikkia muutoksia, politikointsijat olivat joko välinpitämättömät tällaisille reformeille tahi suorastaan vastustivat niitä ja työnantajayhdistyksiä perustettiin vastapainoksi työläisten vaatimuksille. 27) Työläiset puolustivat mielipiteitänsä sekä vaatimuksiansa sellaisella taidolla ja johdonmukaisuudella, jolle meidän päivämme työväenunionit eivät vedä vertoja ja jotkut heidän vaatimuksissaan esiintyvät lausunnot osoittavat, että he käsittivät kapitalistista järjestelmää sellaiseksi, joka tekee muutamille harvoille mahdolliseksi elää toisten työllä. Jo niin varhain kuin vuonna 1828 lausui Philadelphian mekanikkojen unio sääntöjensä johdannossa: "Eivätkö ne rikkauden virrat, jotka virtaavat joka suuntaan ja tyhjenevät tuottamattoman luokan raha-arkkuihin, — eivätkö ne alkujaan synny työtätekevän luokan luissa, ytimissä ja lihaksissa? Ja maksuksi tästä, lukuunottamatta kurjaa elämisenmahdollisuutta, työtätekevä luokka ei saa mitään." 28)

Ensimmäiset ja tärkeimmät työläisten vaatimukset koskivat kansakouluja ja yleistä opetusta. Yleisiä kouluja ei ollut olemassa minään vaikiintuneena laitoksena ja hallitseva luokka kiihkeästi vastusti opetusta vaativaa agitationia. Vuo-

27 Katso Philadelphian puuseppämestarien hyväksymiä lausuntoja v:lta 1827, samassa kirjassa, sivuilla 81-82.

28 Doc. Hist., V osa, sivu 85.

desta 1809 vuoteen 1835 saakka Pennsylvanian lakien mukaan annettiin vapaata opetusta ainoastaan sellaisten vanhempien lapsille, jotka valallaan vannoilivat, että he eivät voineet kustantaa lapsilleen maksettua koulua. Yleisiä kouluja pidettiin köyhäinhoitoon kuuluvina laitoksina ja niissä kulkevat lapset leimattiin köyhyiden häpeällä. Delawaressa ja Marylandissa olivat koulut jonkun verran paremmat, — niiden opettajina oli usein kontrahtiorjia. Mutta useimmiten olivat koulut tietämättömien, raakojen ja siiveettömien opettajien käsissä ja kouluvaroja usein kavallettiin tahi muuten hukattiin. Työläiset hyökkäsivät koulujärjestelmää vastaan. Vuonna 1834 oli Pennsylvaniassa 200,000 lasta, jotka eivät käyneet koulua. Syyskuussa mainittuna vuonna valtio laati lain, jonka nojalla perustettiin valtion ylläpitämiä kouluja, mutta kolme kuukautta myöhemmin sai lainlaatijakunta vastaanottaa 38 kauntyn (niitä oli kaikkiaan 51) anomuskirjelmät, joissa pyydettiin tämän lain peruuttamista. Vain suurilla ponnistuksilla pelastui laki kumoutumasta. 29)

Eräs "Työläisten Komitea"-niminen yhdistys Philadelphiassa vuonna 1829 laati sellaisen malliohjelman vapaata opetusta varten, joka olisi tehnyt kunniaa kokeneille koulumiehille. 30) Kaikissa tämän ajan työväen lehdissä ja seuraavinakin

29 McMaster, "History," V osa, sivut 361-2; VII osa, sivut 160-1.

30 Doc. Hist., V osa, sivut 94-107.

vuosina keskustellaan laajasti opetuskysymyksestä asettaen sen tärkeimpien vaatimusten joukkoon. Kun lukee niitä perusteita, joilla silloin vastustettiin koulujärjestelmää, on kuin lukisi nykyajan sosialismin vastustajain väitteitä. Philadelphiassa ilmestynvä National Gazette-niminen lehti useissa toimituskirjoituksissa vuonna 1830 teki pilkkaa kansakoulukysymyksestä, nimittäen sitä epäkäytännölliseksi unelmaksi ja luokkalainsäädännöksi. Lehdessä sanotaan, että kansakoulut ovat "soveltumattomat yhteiskunnallisen elämän järjestykseen ja olemukseen". Se vakuuttaa, että rakentamalla kansakouluja yhteiskunta antaa palkintoja laiskoille. "Yleisen yhtäläisen opetuksen järjestelmää ei voisi ottaa käytäntöön jonkinlaisellakaan tasapuolisuudella ja menestyksellä, ellei kaikkien vanhempien ja lasten olosuhteet olisi jokseenkin samallaiset; sellaisen yhtäläisyyden aikaansaaminen monta miljoonaa henkilöä käsittävän kansakunnan keskuudessa, jonka asukkaat harjoittavat monta erilaista elinkeinoa, olisi kaikkien mahdollisuuksien ulkopuolella." 31) Näin puhui "sivistynyt" luokka yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä. Kansakoulujärjestelmä saatiin sittenkin aikoinaan pystyyn, mutta vasta aivan viime aikoina ovat historioitsijat myöntäneet, että tämä järjestelmä on pidettävä yhdeksännentoista vuosisadan ensimmäisen puoliskon työläisten taistelujen ja nerokkuuden tuloksena.

31 Doc. Hist., V osa, sivut 107-112.

Vuoteen 1825 mennessä oli teollisuuden kehitys luonut useita teollisuushaaroja, jotka olivat kokonaan tuntemattomat siirtokuntien aikana. Taloudellisten olojen muuttuminen lisäsi tehdastyöläisten, mekanikkojen, koneenkäyttäjien, painajien y. m. lukumäärää, niin että jo alkoi muodostua erikoinen työväenluokka, joka omasi kapitalistiselle tuotannolle ominaisia tunteita, harrastuksia ja elintapoja. Tämä aika oli myöskin työväen järjestöjen synnyn aikaa ja työväen unioita muodostettiin useimpiin suuriin kaupunkeihin. 32) Tänä aikana saivat työläiset olla tyytyväisiä, jos saivat palkakseen 75 senttiä 12-tuntiselta työpäivältä. Useat mielellään tekivät työtä "37:stä, jopa vain 25:stäkin sentistä päivältä talven aikana, saaden kesällä 62½ tahi korkeintaan 87½ senttiä 14-tuntiselta työpäivältä." Tällaiset palkat pakottivat työläislapsia kerjäämään tahi varastamaan; tyttöjä tulvi prostitutionilaitoksiin siinä määrin, että muutamissa kaupungeissa täytyi kokonaan lopettaa sellaiset laitokset. 33) Ohio-joen varrella olevissa valtioissa olivat palkat jonkun verran korkeammat väestön harvalukuisuuden vuoksi. 34)

Vanhat valituksien aiheet yhä vieläkin valitsivat tiheimmin asutuissa keskuspaikoissa. Vuonna 1827 mainitsee Bostonin "Prison Discipline Society", että erästä mielenvikaista oli pidet-

32 McMaster, "History," V osa, sivut 84-85.

33 Sama, sivut 121-2.

34 Hulme's, Journal," Ear. West. Trav., X osa, sivu 75.

ty koppiin suljettuna yhdeksän vuoden aikana ilman muuta suojaa kuin vähän likaisia räpsyjä ruumiinsa ympärillä. Hänen vuoteenaan oli likaisia olkia eikä kopissa ollut penkkiä tahi tuolia. Mielenvikaisista yleensä ei pidetty mitään huolta, heidät suljettiin pieniin, likaisiin ja pimeisiin koppeihin. Philadelphiassa, New Yorkissa, Baltimoressa, Washingtonissa ja muissa kaupungeissa vallitsivat samallaiset olot ja vankilat olivat kaikellaisen saastan, paheitten ja siivettömyyden pesiä.

Kolmekymmentä vuotta kului uudesta vuosisadasta ennenkuin valtioissa ryhdyttiin muuttamaan siihen asti voimassaolleita rikoslakeja. Korvien leikkaamista, polttorautojen käyttöä, ruoskitsemista, kaakinpuussa pitämistä ja velkojen tähden vangitsemista lievennettiin vain vähäisessä määrässä. Vuonna 1833 laskettiin, että 75,000 velkavankia oli vuosittain vankiloissa; niistä 10,000 New Yorkissa, 7,000 Pennsylvaniassa, 3,000 Massachusettsissa ja sama määrä Marylandissa. 33:sta vankilasta vuonna 1830 saadut tiedot kertovat, että 2,841 vankia oli vangittu vähemmästä kuin \$20 velasta. 35)

On tarpeellista palata hetkeksi takaisin vuosisadan alkuvuosiin nähdäksemme toisia ilmiöitä työläisten taisteluissa. Työläisten yritykset järjestymisen kautta parantaa olosuhteita, jonka puolesta työläiset olivat taistelleet vuosisatojen

35 McMaster, "History," VI osa, sivut 91-99.

aikana, herättivät vastustusta työnantajain taholta. Työläisten ensimmäinen taistelu tarkoitti siis taisteluoikeuden valloittamista, — he halusivat järjestymisoikeutta voidakseen omilla ponnistuksillaan saavuttaa jonkun verran sitä vapautta, jota vallankumous ei antanut heille.

Ensimmäinen työläisryhmä, joka sai kokea kapitalististen "vapautensa puolesta äänestäneiden" iskuja, olivat New Yorkin merimiehet vuonna 1802. Tänä aikana tavallisesti tehtiin työtä auringonnoususta auringonlaskuun. Albanyssa maksettiin palkkaa 40 senttiä päivältä ja Pennsylvaniassa 6 dollaria kuukaudelta kesän aikana sekä 5 dollaria talven aikana. Työläisten keskimääräinen vuosipalkka oli 65 dollaria ja ruokaa. Tällä summalla piti työläisten elättää ja vaatettaa perheensä. New Yorkin merimiehet saivat palkkaa 10 dollaria kuukaudessa ja tekivät lakon vaatien 14. He marssivat kaupungin läpi kehottaen muitakin yhtymään heihin, mutta heitä vastaan lähetettiin poliiseja, lakko murrettiin ja lakon johtaja pantiin vankilaan. 36) Tällä tavalla päättyi Amerikan ensimmäinen työlakko.

Seuraava taistelu tapahtui Philadelphiassa vuonna 1806, jossa jälkinetyöntekijät tuomittiin siitä, että he olivat salaliittoutuneet tarkoituksella kohottaa palkkojaan. Tästä asiasta syntynyt oikeudenkäynti oli ensimmäinen laatuaan, mutta samallaisia tapahtui seuraavana neljänäkymme-

36 McMaster, "History," II osa, sivut 617-18.

nenä vuotena ja on mieltäkiinnittävä huomata, että oikeudenkäynti tällaisissa asioissa nojautui vanhoihin Englannin lakeihin, jotka kyllä kelpasivat riistäjille tässä tapauksessa, siitä huolimatta, että vallankumous kumosi Englannin lain-säädännön pätevyyden Yhdysvalloissa.

Oikeudenkäynnissä mainittuja jalkinetyöntekijöitä vastaan heitä syytettiin siitä, että he olivat järjestyneet turvatakseen itsensä isäntiään vastaan, jotka jo ennen olivat järjestyneet yhteisten etujensa edistämiseksi. Työnantajain järjestöjä ei kuitenkaan koskaan syytetty salaliittoumisesta. Tässä ensimmäisessä salaliittojutussa oli lautakunnan jäseninä miltei yksinomaan pikku-liikkeen omistajia ja käsityömestareita, nim. kolme ruokatavarakauppiasta, kaksi majatalon-isäntää, yksi kauppias, yksi kapakoitsija, yksi hatuntekijämestari, yksi pullontekijämestari, yksi kelloseppämestari ja yksi "räätäli". Eräältä suutarilta kiellettiin jäsenoikeus hänen ammattinsatania. Lakkolaisia syytettiin siitä, että he olivat laittomasti kokoontuneet "oikeudettomasti ja epärehellisesti vehkeilläkseen, yhtyäkseen, järjestyäkseen ja sopiakseen keskenään, että ei yksikään sanotuista salavehkeilijöistä tekisi työtä sellaiselle mestarille, joka ottaisi palvelukseensa ammattilaisen tahi muun työläisen, joka sen jälkeen rikkoisi jalkinetyöntekijäin laittomia sääntöjä ja määräyksiä."

Yleisen syyttäjän esittämä tärkein todistus tuli erään miehen taholta, joka salaisesti "skääp-

päsi” uniota vastaan, samalla kertaa ollen lakko-komitean jäsenenä. Tämän miehen todistaessa kuului oikeushuoneessa jonkinlaista häiriötä. Syyllinen tuotiin esille ja sakotettiin kymmenellä dollarilla oikeuden halveksumisesta. Hän oli ääneensä sanonut, että “skääppi on täitten suojana”. Syyllinen maksoi sakon ja oikeus oli tyydytetty.

Eräs mestari kutsuttiin esille todistamaan. “Onko mestareilla yhdistys”, kysyttiin häneltä. Ei suinkaan. “. he joskus kokoontuvat yhteen, mutta eivät pidä mitään kokouspyötkirjaa, he kokoontuvat niinkuin valitsijat kokoontuvat vaalien aikana keskustellakseen päivän kysymyksistä, mutta heidän toiminnassaan ei ole mitään säännöllisyyttä.” Voiko olla mitään tätä viattomampaa maan päällä? Ei suinkaan. Mestarien asianajajat kaunopuheliaasti selittivät, että heidän päämiehensä syyttäessään työläisiä laittomasta vehkeilystä toimivat isänmaallisista syistä ja yleistä hyvää silmällä pitäen.

Puollustusasianajaja teki pilkkaa syyttäjän isänmaallisista perusteluista. “Syyttäjä on kertonut meille, että syyte on nostettu yleistä hyvää silmällä pitäen, mutta kun näette, että suuri joukko mestareita ottaa osaa tähän oikeudenkäyntiin ja kun edelleen näette, että mestarien liikettä käyttävä yleisö ei ole ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin asian johdosta, niin tarvitaan todellakin voimakkaita syitä vakuuttaakseen meille, että kaikki tämä tehdään isänmaallisuuden vuok-

si.” Asianajaja meni asian ytimeen. “Nyt on kysymys ei vähemmästä eikä enemmästä kuin siitä”, huudahti hän, “saavatko rikkaat suutari-mestarit pakottaa minua ja teitä maksamaan jalkineistamme sellaisen hinnan kuin he määräävät ja samalla aikaa pitää oikeutenaan määrätä niiden sällien palkan, jotka ovat heillä työssä.” Tällainen puhe tuntuu kuin olisi se vastasyytös salavehkeilystä syyttäjiä kohtaan, mutta se logiikka ei pystynyt “yleisön” päähän. Sitä sanottiin “kohtuuttomaksi” ja salavehkeilijöiksi leimattiin vain työläiset. Oikeuden päätös kuului seuraavasti: “Me katsomme, että syytetyt ovat syylliset salaliittoutumiseen palkkojen kohottamisen tarkoituksella.” Syytetyt tuomittiin kukin kahdeksan dollarin sakkoihin ja vietiin vankilaan kunnes sakko maksettiin. 37) Tuomitut miehet avasivat jalkinekaupan ja vetosivat yleisöön, että “se pelastaisi heidät ja heidän perheensä, joutumasta kurjuuteen.” 38)

Lyhyesti sanoen, vallankumous antoi työläisille perinnöksi Englannin salaliittolain, joka oli säädetty kaksi vuosisataa aikaisemmin. Tällaiset syytökset salaliittoutumisesta jatkuivat Pennsylvaniassa, New Yorkissa, Massachusettsissa, Marylandissa ja muissa valtioissa ja vuosisadan ensimmäinen puolisko oli siirtynyt historian leh-dille ennenkuin perustettiin työväen unio työ-

37 Katso pikakirjoitusraporttia kirjasta, “A Documentary History of American Industrial Society,” III osa.

38 McMaster, “Acquisition of the Political, Social and Industrial Rights of Man in America”, sivu 58.

väenluokan laillisena laitoksena. 39) Mikä oivalinen näyte onkaan tämä vallankumouksen johtajain helisevien lupauksien pätevyydestä!

Vuosien 1800 ja 1810 välillä perustettiin vähintään 24 työväen uniota, etupäässä muurarien, tiilentekijöitten, laivanveistäjain, kirjapainotyöläisten y. m. keskuudessa. 40) Niiden lukumäärä varmasti kasvoi, huolimatta kaikista salaliittolaeista, ja vuosisadan ensimmäinen neljännes oli tuskin loppuun kulunut, kun työläiset jo suunnittelivat ryhtymistä politilliseen toimintaan mainittujen epäkohtien poistamiseksi. Yhdysvaltain ja valtioitten hallitukset huolellisesti valvoivat tehtailijain etuja, myöntäen heille maata, avustuksia, suojelustulleja ja laatien lakeja heidän hyväkseen. Samuel Slaterin esimerkkiä Rhode Islandissa käyttää hyväkseen lapsityötä ja koneita seurattiin muissa valtioissa. Vuosien 1815 ja 1830 välillä otettiin yleisesti naisia ja lapsia tehtaitten palvelukseen ja siten tyydytettiin Hamiltonin edellisessä mainitsemaamme tahtoa.

Useat tehtaot muodostuivat varsinaisiksi pinnakammioiksi, samallaisiksi, jotka muutama vuosikymmen aikaisemmin olivat antaneet brittiläisille kapitalisteille heidän verellä tahratut rikkautensa. Eräs kirjailija kertoo, että "tehtaissa

39 "Documentary History of American Industrial Society," osista III ja IV.

V osan liitteessä on useitten, vuosina 1806-1842 pidettyjen salaliittokuulustelujen pöytäkirjoja.

40 McMaster, "History," III osa, sivu 511.

usein piestiin ja muuten pahoinpideltiin naisia ja lapsia. Eräessä tapauksessa annettiin kuuro-mykälle pojalle sata ruoskaniskua ja eräessä toisessa tapauksessa katkaistiin yhdentoistavuoden vanhan tytön jalka, kun hänen työnantajansa iski häntä nuijalla.” 41)

Massachusettsin “kansanvaltainen aines” myös esiintyi tunnusmerkkeineen teollisuusjärjestelmän nousuaikoina. Yhtiöitten ylläpitämiä majataloja ja kirkkoja perustettiin tehtaitten yhteyteen ja työläiset saivat työtä vain sillä ehdolla, että allekirjoittivat kontrahdin, joka lujasti satoi heidät riistäjiinsä. Lowell Manufacturing Companyn työsäännöt vuosina 1830—1840 määräsivät, että kaikkien työläisten tulee käyttää yhtiön maja- ja ruokataloja ja olla tarkkojen sääntöjen alaisina; kaikkien tuli käydä kirkossa ja tehdä työtä kaksitoista kuukautta, ellei ylössanomista tapahtunut kaksi viikkoa ennen lähtöä. Muitakin samallaisia määräyksiä oli kotrahdissa.

Samana aikana oli Doverissa, New Hampshirissa, toimivalla Cocheco Manufacturing Company’lla käytännössä sellaiset säännöt, että työläiset eivät saa yhtyä mihinkään työväen unioniin, ja jos niin tekevät, niin menettäkööt palkkansa; heidän täytyi suostua sellaiseen palkkaan, “minikä yhtiö katsoi sopivaksi maksaa heille”; kaikellaisia sakkoja määrättiin; kaksi senttiä viikossa vedettiin sairaskassaan; he eivät saaneet lähteä

41 W. J. Ghent, “The Forum”-lehdessä, elokuulla 1901.

työstään ilman kahden viikon irtisanomisaikaa ja jos heidät erotettiin työstä, niin he eivät voineet saada palkkaansa ennenkuin kaksi viikkoa eroittamisen jälkeen. 42) Tämän tehtaan työläiset olivat melkein kaikki tyttöjä. Tytöt eivät ainoastaan nukkuneet työnantajansa majataloissa, vaan heidän oli pakko ostaa tavaransa yhtiön kaupasta. Jotkut yhtiöt ylläpitivät kirkkoja, maksoivat papin palkan, keräsivät seurakuntamaksuja työläisiltään ja pidättivät heidän palkastaan sielujen pelastukseen tarvittavat varat. Kuusi ja kahdeksan tyttöä tavallisesti asui samassa makuuhuoneessa ja työaika vaihteli kahdestoista tunnista kesällä neljääntoista tuntiin talvella.43)

Tällaiset epäkohdat vaativat politillista toimintaa tullakseen poistetuiksi ja vuoteen 1829 mennessä järjestettiin New Yorkissa "Työläisten Puolue", joka seuraavana vuonna levisi ympäri koko valtion. Robert Dale Owen ja Frances Wright, — eli "Fanny", joksi häntä tavallisesti kutusuttiin, — asettuivat molemmat työläisten vaatimuksien puolelle. Owen oli jo hyökännyt kapitalistisen yhteiskuntajärjestyksen kimppuun, pitäen vahingollisena myöskin uskontoa ja avioliittoa, niin kauvan kuin ne perustuivat omistusoikeuteen. Owenin ja erään Alexander Campbellin välillä Cincinnatiassa huhtikuussa 1829 pidetty väittelykokous on tehnyt edellisen mieli-

42 Abbott, "Women in Industri," liitteet II ja III.

43 Sama, luku VII.

piteet yleisesti tunnetuiksi. 44) Tämä väittelykokous antoi vastustuspuolueelle hyvän tilaisuuden tuoda esille käsityksiään. Sanomalehdistö joka tähän asti oli innokkaasti laulanut hallitsevan luokan kunniata, nyt muodostui sen hyväksi liittolaiseksi työläisiä vastaan. Uutta puoluetta kutsuttiin sanomalehdissä "uskottomain puolueeksi", sanottiin, että "omistusoikeus, uskonto ja järjestys ovat vaarassa" ja että "roskajoukko" uhkaa yhteiskunnan perusteita. Sanalla sanoen, nostettiin samallinen ulvonta, joka kuultiin Baconin kapinan aikana vuonna 1676, Shaysin kapinassa vallankumouksen jälkeisinä vuosina ja jonka kuulemme tänä päivänä kapitalistien hyökätessä uudenaikaista sosialistiliikettä vastaan. Riistäjä on aina valmis hiipimään uskonnon, siveellisyyden ja omistusoikeuden turviin, kun hänen uhrinsa nousevat vaatien hyvityksiä jo kärsityistä tahi nyt kärsimistään vääryyksistä.

Kun uusi puolue ensi kerran esiintyi ja äänestyspaikat lain mukaan olivat avoinna kolmen päivän aikana, niin jo ensimmäisenä päivänä havaittiin, että työläisten varma voitto oli tulossa. Silloin rummutettiin kokoon kaikki "lain, järjestyksen ja uskonnon voimat", sanomalehdistö ryhtyi vimmittuun sotaan ja panetteluun ja ai-noastaan yksi työläisten edustaja tuli valituksi, sanomalehdistön kehottaessa lainlaatijakuntaa, että se riistäisi häneltä edustusoikeuden. Jotkut

44 "The Evidence of Christianity; A Debate," Cincinnati, 1852.

Philadelphian ja New Yorkin työläisten unionit siinä määrin pelästyivät kapitalistien nostamaa huutoa Fanny Wrightia ja Owenia vastaan, että julkisesti sanoutuivat irti heidän opeistaan. 45)

Tämän työväen puolueen ohjelma osoittaa, että työläiset hyvin tunsivat epäkohtiensa luonteen ja niiden historialliset syyt. He julistivat, että kapitalistinen yhteiskunta on "kerrassaan väärin järjestetty" ja osoittivat, että tuhannet työläiset elävät "syvässä hädässä ja kurjuudessa, elämäänsä nähden riippuvaisina muutamista niistä, jotka ovat päässeet tavattoman rikkaiksi." He kehottavat työläisiä ryhtymään yhteiskunnalliseen valankumoukseen äänestysuurnien ääressä, kunnes on saavutettu edes jonkunlaista tasa-arvoisuutta. Vaaditaan yhtäläistä oikeutta maansaantiin nähden; velkavankiloitten poistamista; kirkkojen ja pappien omaisuuden verottamista y. m. Heidän ohjelmansa loppuu seuraavilla sanoilla: "entiset kokemukset opettavat meille, että meillä ei ole mitään toivomista yhteiskunnan ylimystöryhmittä ja että meillä ei ole muuta tietä edessämme kuin että lähetämme, jos suinkin voimme, itsemme kaltaisia miehiä lainlaatijakuntaan Albanyyn." 46)

Neljäkymmentä eli viisikymmentä työväen sanomalehteä syntyi ja ne kaikki vaativat tuntuvia taloudellisia, valtiollisia ja yhteiskunnallisia

45 McMaster, "History," V osa, sivut 102-3; Doc. Hist. Amer. Indus. Soc., V osa, sivut 141-5.

46 Doc. Hist. Amer. Indust. Soc., V osa sivut 149-154.

muutoksia vallitsevaan järjestelmään. 47) Nämä työväenlehdet olivat yleensä edistysmielisemmät ja rohkeammat kuin meidän aikamme surkea, mاتهleva työväenunioitten lehdistö. Muutamissa kaupungeissa kohosi työläisten itsenäinen valtiollinen toiminta hämmästyttävän voimakkaaksi. Albanyssa, N. Y., työläiset valloittivat vuonna 1830 neljä kaupungin äänestyspiiriä ja Troyssa he saavuttivat toisen suuren voiton. Myös Philadelphiassa ja muissa kaupungeissa he esiintyivät huomattavalla voimalla. Tämä itsenäinen työväen toiminta kuitenkin loppujen lopuksi kuoli, sillä siinä toimivat henkilöt eivät olleet täysin selvillä heidän edessään olleitten kysymysten luonteesta ja he joutuivat ammattipolitikoitsijain ja näitten lupauksien uhreiksi. Kuitenkin sen ajan työläiset tekivät huomattavan suuren työn, jota vastoin heidän jälkeläisensä nykyisissä työväen unioissa sallivat oikeuslaitoksien riistää heiltä niitä aseita, jotka heidän esi-isänsä voittivat. Nykyään oikeuslaitokset ryöstävät unioitten kassoja ja yksityisten unioitten jäsenien omaisuutta; ne ovat julistaneet laittomaksi boikotin ja tehneet mustan listan lailliseksi, ne estävät toisia unioita avustamasta toisia, ajavat miehiä linnaan puhevapauden harjoittamisesta, ja yleensä selittävät laillisiksi vain sellaiset uniot, jotka muodostuvat selkärangattomista, vastustuskykyä vailla olevista miehistä, jotka eivät vaadi mitään, eivät hylkää mitään, — eivätkä mitään saa.

47 Doc. Hist. Amer. Indus. Soc., osissa V ja VI, on niitten lehtien jäljennöksiä ja luettelo niistä.

Jo niin varhain kuin vuonna 1830 kirjoitti Francis Wright "Free Enquirer"-lehdessä seuraavasti: "*Ero nykyisten taistelujen ja kaikkien niiden muitten välillä, jotka ihmiskunta aikaisemmin on taistellut, on se, että nykyinen taistelu avoimesti, ilmeisesti ja tunnustetusti on luokkataistelua ja että se on yleinen.*" 48) Samallaisia lausuntoja luokkataistelun luonteesta löydämme Amerikan aikaisemman työväen historian lehdiltä ainakin kaksikymmentä vuotta ennen kuin Marx ja Engels julistivat tämän opin Euroopassa kirjoittamassaan Kommunistisessa Manifestissa vuonna 1847. Työväen luokan poliittiset voitot kaupungeissa ja Ely Mooren valinta kongressiin New Yorkin edustajaksi vuonna 1834 pakotti vallassaolevat puolueet myönnytyksiin. Velkavankilat poistettiin Connecticutissa, New Jerseyssä, Pennsylvaniassa, Indianassa ja Tenneseessä vuonna 1842, Missouriissa seuraavana vuonna, mutta samaa koskeva lakiehdotus ei mennyt läpi Michiganin senaatissa vuonna 1834. 49)

Kaikista onnettomuusennustuksista huolimatta sekä rikkaille että köyhille yhtäläisesti avoinna oleva kansakoulu tuli käytäntöön. Vuonna 1840 presidentti Van Buren julisti 10-tuntisen työpäivän käytäntöön kaikissa yleisissä töissä. Kaksi vuotta myöhemmin "Dorrin kapinaksi" kutsuttu kansanliike Rhode Islandissa valloitti yleisen äänioikeuden. Salaliittosyytteet kävi-

48 Doc. Hist., V osa, sivu 178.

49 McMaster, "History," VII osa, sivu 153.

vät harvinaisemmiksi ja työväenluokan yleisemmät vaatimukset tulivat laeiksi. Vallassaolevat politilliset puolueet eivät puhuneet ohjelmissaan näistä vaatimuksista, mutta myöntivät niihin peläten työväenluokan nousua. Tällä tavalla työläiset niittivät voittoja säälimättä arvostellen niitä valeoikeuksia, jotka vallankumous toi mukanaan.

Kuitenkin on otettava huomioon, että hallitseva luokka tähän aikaan muutenkin kävi taipuvaiseksi suostumaan muutamiin reformeihin, sitä mukaa kuin teollisuus kehittyi ja koneitten käytäntöön ottaminen sekä lisääntyvä siirtolaisuus loivat ylituotantoa työmarkkinoille. Koneteollisuus vaatii korkeampaa kehitystä kuin käsiteollisuus ja tämä seikka vaikutti kansakouluja y. m. työläisten vaatimuksia vastustavan agitatioin heikentämiseksi. Neekerikysymys tuli myös yhä polttavammaksi ja kaukonäköisimmät pohjoisvaltioitten hallitsevan luokan edustajat alkoivat pitää edullisena, että työläisille myönnettäisiin äänioikeus. He laskivat, että taitavasti vetoamalla äänioikeutettuihin työläisiin, tämä lisääntynyt äänestäjämäärä olisi hyvänä aseena Etelän orjanomistajia vastaan, jotka pääasiallisesti kontrolleerasivat hallitusta sen perustamisesta saakka. Etelän herrat tosin jakoivat tämän kontrollivaltansa pohjoisvaltioitten herrojen kanssa, mutta pitivät aina silmällä orjanomistajain etuja.

Kaikesta tästä huolimatta on tosiasia se, että kaikki kansanvaltaisuus, sivistys ja edistys, minkä olemme saaneet periä entisiltä historiamme ajoilta, olivat tasavallan ensimmäisellä puolivuosisadalla eläneitten työläisten taistelujen ja uhrausten tuloksia. Kertomukset näistä taisteluista, työläisten senaikaisten lehtien kirjoitukset, heidän kokouksiensa pöytäkirjat y. m. tiedot muodostavat räikeän vastakohtan vallassaolevan luokan silloisille pyrkimyksille. Kun tutkimme vallassaolevan luokan asiakirjoja ja sanomalehtiä noilta ajoilta, niin huomaamme, että niissä kiihkeästi taistellaan kaikkien vääryyksien säilyttämiseksi ja että luovuttiin niitä puolustamasta vasta silloin, kun ei enää mitenkään voitu estää niiden kumoutumista. Kuitenkaan historioitsijat eivät mainitse, että nuo saavutukset ovat laskettavat työväenluokan ansioksi ja työläisten sen aikuiset taistelut ovat tuskin tunnetut. 50)

Kansan kulku länteenpäin pysähtyi Tyynen meren rannoille ja pohjois-Alaskan jääkentille. Kapitalistinen kehitys seurasi työläisiä Tyynelle merelle asti ja nyt se hiipii niiden perässä, jotka ovat paenneet pohjoisnapapiirille saakka. Kapitalismi myös jo ahdistaa Etelän vuoristolaisia hävit-

50 McMaster kirjassaan "Acquisition of the Political, Social and Industrial Rights of Man in America," esittää paljon tosiseikkoja, jotka koskevat tätä pitkäaikaista työväen luokan taistelua, mutta huolimatta niistä johtopäätöksistä, joihin hänen esittämiensä seikkojen pitäisi johtaa, hän jatkuvasti osoittaa jokaista epäkohtien korjaamista tai poistamista muka todistuskappaleena teorialleen "Ihmisten oikeuksista." Tarvitaan rohkeutta esittääkseen tosiasiat, mutta vielä enemmän rohkeutta tarvitaan tehdäkseen johtopäätöksiä, jotka kumoavat Amerikan historiasta levitettyjä satuja ja mielikuvitelmiä.

täen heidän yksinkertaisia elämäntapojansa sitä mukaa kuin rautatie, sähkölennättimet ja teollisuus tunkeutuvat noille rauhoitetuille aloille. Se muodostaa etelävaltioitakin pohjoisvaltioiden hikipajojen mallin mukaan ja Etelän politikoitsijain politillinen vararikko alkaa herättää Etelän työläiset tietoisuuteen. Vuoristolaiset ja "köyhät valkoiset" joutuvat hekin hirvittävän teollisuusjärjestelmän kontrollin alle, joka orjuuttaa työväenluokan ja tästä kehityksestä nousee sellainen työläisten yhteistunto ja luokkatietoisuus, joka kerran vapauttaa työläiset luokkavallan kaikista muodoista.

LUKU X

Loppulausunto

Tasavallan ensimmäisistä ajoista asti vallitsi pohjoisvaltioitten kapitalistien ja etelävaltioitten viljelysmaitten omistajain välillä perusteellinen vihamielisyys, joka oli kehittynyt yhteen vuosisadan verisimpään sotaan. Ensimmäisen puolivuosisadan aikana oli heidän välillensä jonkinlainen välirauha, mutta se oli asetettu rauha siinä merkityksessä, että kumpikin tarkasti valvoi omia etujaan. Pohjoisvaltoitten viralliset ryhmät eivät sietäneet kuulla puhuttavan Etelän "erikoisista laitoksista ja olosuhteista". Käyttääksemme Wendell Phillipsin sanoja voimme sanoa, että pohjoisvaltioita "sututti orjavaltoitten puuvillatomu". Jokainen matkailija, joka kävi Amerikassa hämmästytti nähdessään sitä ristiriitaa, joka vallitsi maassa, jossa toiselta puolelta oli orjuutta ja toiselta puolelta äänekkäästi kerskuttiin "vapaudesta".

Neljäkymmentäluvulla saapui meidän rannoillemme eräs kuuluisa englantilainen kirjailija tutustuakseen "Lännen Maailman Suureen Tasavaltaan". Palattuaan kotiin hän kirjoitti näkemistään ja kuulemistaan ja heti hyökkäsi julkisen sanan poliisi kiukkuisesti suurta kirjai-

lijaa vastaan. Tämä kirjailija oli Charles Dickens ja hänen suuri sydämensä kärsi tutkiessaan "valhetasavallan surkeata ylimystöä" sekä sen yleistä mielipidettä, "joka heilutti ruoskia, kuumensi poltinrautoja, latasi pyssyjä ja puolusti orjien murhaajia". Kongressissa rehentelevät röyhkeät orjainomistajain ja kapitalistien agentit täyttivät hänen sydämensä inholla. Hän kertoo, että "kongressi tyynesti istui ja kuunteli kuinka eräs edustaja, kiroten niin että kurjin juoppokaan ei vetäisi hänelle vertoja, uhkasi leikata toisen kongressimiehen kurkun korvasta korvaan." Entäs sitten "ihmisten kieltämättömät oikeudet?" "Siellä on moni, joka vapaasti pyrkii saavuttamaan onnensa ja hän tavallisesti kulkee asestettuna. Mutta toisten kieltämätön oikeus on varustaa itsensä ruoskalla, kaakinpuulla ja kaularautoilla ja ryöstää edellisiltä heidän "onnellisuutensa" sekä sen jälkeen äänekkäästi hurrata (tietysti vapauden kunniaksi) kilisevien kahleitten ja ruoskittujen valitushuutojen säestyksellä."

Entäs sen ajan sanomalehdistö? Dickens sanoo, että "se on mädännäinen hirviö. Vasta sitten, kun yksilön arvo voi olla turvassa sen hyökkäyksiltä, vasta sitten kun se alkaa pitää arvossa sopivaisuuden ja kunniallisuuden vaatimuksia, vasta sitten kun tämän Vapaan Maan kansalaisilla on ajatusvapaus ja he uskaltavat puhua omasta puolestaan ilman vetoamatta sanomalehtien sensuuriin, jota he itsekin halveksivat

sen tietämättömyyden ja epärehellisyyden tähden, vasta sitten kun ne, jotka kipeimmin saavat kärsiä sanomalehdistön kunnottomuudesta, uskaltavat asettaa jalkansa sen päälle ja nujertaa sen julkisesti kaikkien ihmisten nähden, — vasta sitten alan uskoa, että ihmiset täällä palaavat järkiinsä. Mutta niin kauvan kun tällä lehdistöllä on urkkiva silmänsä jokaisessa talossa ja sen musta käsi näkyvissä kaikkien virkanimityksien takana, niin kauvan kun se, häikäilemätön valehteleminen ja panettelu ainoana tarjottavanaan, muodostaa suuren kansanluokan ainoan kirjallisuuden, — niin kauvan tulee tasavalta myös kärsimään sen pahojen töitten seurauksista.” 1)

Dickens tietysti “ei ymmärtänyt Amerikan laitosten ja olosuhteitten henkeä” ja tähän päivään asti riistävä luokka ei ole voinut antaa suu-
relle englantilaiselle kirjailijalle anteeksi hänen seitsemänkymmentä vuotta sitten antamiensa iskuja.

Sitä mukaa kun kapitalistiluokkien välisen taistelun kriittisin aika lähestyi, astui orjaky-
symys yhä enemmän etualalle ja syrjäytti muut kysymykset. Kongressin melkein jokaisessa keskustelussa paljastui tämä vihamielisyys ja orjanomistajat eivät suinkaan olleet huonommalla puolella, kun he osottivat neekeriorjuuden vastapainoksi pohjoisvaltioitten palkkaorjain aseman. Carolinan senaattori J. H. Hammond lausui Yh-

1 Dickens, “American Notes.”

dysvaltain senaatissa maaliskuun 4 p:nä 1858 seuraavasti:

“New Yorkin senaattori lausui edellisessä kokouksessa, että koko maailma on lopettanut orjuuden. Niin kylläkin, se on hävittänyt orjuuden nimen, mutta se ei ole hävittänyt asiata, eivätkä mitkään voimat maan päällä voi sitä hävittää. Ainoastaan jumala voisi sen tehdä peruuttamalla sanomansa sanat: ‘teillä tulee aina olemaan köyhät keskuudessanne’. Mies, joka elää päivätyöllä ja tuskin elääkään sillä, joka vie työvoimansa markkinoille ja ottaa palkakseen sen, minkä saa, sanalla sanoen, koko teidän palkkalaisluokkanne, teidän työläisenne tahi “kätenne”, miksi niitä sanotte, ovat itse asiassa orjia. Ero teidän ja meidän välillä on se, että meidän orjamme otetaan elinajaksi ja maksetaan heille kunnollinen korvaus. Heidän ei tarvitse kuolla nälkään tahi kerjätä; meidän orjiemme keskuudessa ei ole työttömyyttä, mutta ei myöskään liian paljon työtä. Teidän orjanne vuokrataan päiväksi, ei pidetä heistä huolta ja maksetaan heille kurja palkka. Teidän orjanne ovat valkoiset, he kuuluvat samaan rotuun kuin te, ovat samaa verta kuin tekin. He ovat vertaisianne luonnonlahjoihinsa ja älyynsä nähden ja he tuntevat alennustilansa paljon katkerammin. Jos he tietäisivät sen hirvittävän salaisuuden, että äänestysuurna on voimakkaampi kuin armeija ja jos he yhdistyisivät tämän tietonsa nojalla, niin kuinka kävisikään teille? Teidän yhteis-

kuntanne joutuisi perinpohjaisen muutoksen alaiseksi, teidän hallituksenne kukistuisi, teidän omaisuutenne jaettaisiin muille.” 2)

Aina kansalaissotaan asti Etelän orjanomistajat kontrolloerasivat presidentin ja kongressin, mutta pohjoisvaltioitten omistava luokka voimistui sitä mukaa kuin kone- ja tehdasteollisuus kehittyi ja laajeni laajemmille aloille. Kansalaissota hävitti orjatyön ja nyt oli kapitalistiluokilla vapaa pääsy Mexicon lahdelle saakka riistämään palkkatyötä. “Joskin sota alkoi politillisista syistä, niin itse asiassa se oli suurta työväenliikettä; se ei ollut siksi tarkoitettu, mutta siksi se muodostui; jos jätämme huomioon ottamatta sodan syttymisen yhteydessä ilmenneet politilliset seikat, niin näemme, että tämä oli taloudellisten voimien keskinäinen sota;.... etelässä nim. vallitsi aivan toisellainen työnteon muoto kuin pohjoisvaltioissa.” 3)

Republikaanipuolueen esiintymistä orjuuskysymyksen varjolla seurasivat pian suuremmoiset yleisen omaisuuden varkaudet ja liiketempuilut. Useat miljonäärit loivat rikkausillensa perustuksen petollisilla hankintakontrahdeilla hankkien armeijalle aseita, teltoja, ruokavaroja ja muita tarpeita, ja lyhyessä ajassa muodostui kokonainen joukko raharuhtinaita. “Vapautettuaan neekerit” eräs ryhmä tällaisia vapahtajia perus-

2 Arthur W. Calhoun “The Florida Beacon”-lehdessä, marrask. 3 p. 1911.

3 Wright, “Industrial Evolution of the United States,” sivu 152.

ti "Freedmans Bank"-nimisen pankkilaitoksen ja koottuaan sinne neekerien säästövarat se "lak-kautti maksunsa" jättäen neekereille maksamatta \$3,000,000. Kongressin asettama komitea ilmoitti, että pankin kirjoista ilmeni selvä tarkoitus seikoittaa kaikki tilit niin, että niitä ei voitaisi tarkastaa. Ne olivat vaillinaiset, joitakin lehtiä oli revitty irti tilikirjoista, vääriä merkintöjä oli tehty ja useita lehtiä kiinteästi liimattu yhteen. 4)

Etelän valtiot oli hävitetty miekalla ja tullella. Kansan valtava enemmistö oli syösty kerjäläisyysasteelle. Eräs Etelän suuri perhe oli siinä määrin nujerrettu ja syösty köyhyyteen, että sen ainoa jällelle jäänyt jäsen "oli pakotettu kauppaamaan teetä paunottain ja siirappia kvar-tittain perheen entisille neekeriorjille." 5)

Huolimatta hirvittävän huonosta taloudellisesta asemasta uudelleen järjestetty hallitus kassasi etelävaltioitten hartioille suunnattomia velkataakkoja. South Carolinan hallinto, esimerkiksi, maksoi kahdeksan vuoden ajalla \$1,326,589, kun sitä vastoin edellisenä 78 vuotena se oli kulluttanut ainoastaan \$609,000. Republikaniset "valtiomiehet" perustivat kapakan senaatin yhteyteen ja joivat siellä hienoimpia väkijuomia köyhtyneen kansan kustannuksella. He pakoittivat valtion kustantamaan heille kaikellaisia mu-

4 Fleming, "Documentary History of Reconstruction," I osa, sivut 389-392.

5 Sama, sivu 17.

kavuuksia ja heidän esittämiinsä laskuihin oli merkitty tavaraa jos minkälaista, lämmitysuneista ja ämpäreistä alkaen aina sahoihin ja kahvimyllyihin asti.6)

Neekerit kyllä "vapautettiin", mutta valtiomiehet onkivat esille vanhat kontrahtiorjia ja irtolaisia koskevat lait järjestääkseen niiden nojalla mustien aseman. Neekereitä vangittiin irtolaisina, maankiertäjinä, rosvoina, ja sakotettiin tahi sidottiin kontrahdeilla herroille. South Carolinan lakikokoelmissa tarkoin määriteltiin palvelijain työsuhteet ja pakotettiin heidät kovaan työhön auringon noususta auringon laskuun asti. 7)

Tällä aikaa pohjoisvaltioitten työläisten heräävä luokkatietoisuus melkein kokonaan syrjäytyi orjuuskysymyksen ja sotaharrastuksen tieltä ja kesti vielä kokonaisen sukupolven ajan kansalaissodan jälkeen ennenkuin se jälleen heräsi eloon. Vuoden 1857 paniikki niinikään antoi kovan iskun työväen järjestöille ja muutama vuosi paniikin jälkeen syttynyt sota ei tehnyt järjestymistyötä mahdolliseksi.

Sodan lähestyessä työväenunionit vastustivat sitä. Ne havaitsivat, että jakautuminen esillä olleitten kysymysten mukaisiin ryhmiin ehkäisisi pohjois- ja etelävaltioitten työläisten solidaarisuuden kehittämistä. Mutta työläiset vedettiin mukaan sotaan ja heidän täytyi lopettaa järjestö-

6 Sama, II osa, sivut 60-69.

7 Sama, I osa, sivut 283-310.

toimintansa sodan ajaksi. Eräs unio Philadelphiassa keskeytti toimintansa ja sen jäsenet kirjoittautuivat armeijaan; pöytäkirjaan merkittiin, että "union toiminta keskeytetään kunnes Yhdysvaltain eheys on turvattu tahi olemme saaneet selkäämme." 8)

Työväen sanomalehdistö ei herännyt uudelleen ennenkuin kesäkuussa vuonna 1863. Mainittuna aikana rupesi Jonathan C. Fincher julkaisemaan "Finchers Trade's Review"-nimistä lehteä Philadelphiassa ja muutaman vuoden kulluttua ilmestyi monta paikallista työväen lehteä. Samana aikana alotti bostonilainen koneenkäyttäjä Ira Steward agiteerata kahdeksan tunnin työpäivän hyväksi ja vuonna 1866 asetti National Labor Union-niminen työväenjärjestö tämän vaatimuksen ohjelmansa pääkohdaksi. Kun työväenjärjestöt pitivät yleisiä kokouksia, niin vallassaolevan luokan sanomalehdistö hyökkäsi parjauksillaan niiden kimppuun ja koetti tehdä ne naurun alaisiksi. Lehtien toimittajain käyttämät tavallisimmat haukkumanimet olivat "kommunistit", "sosialistit", "suunsoittajat" y. m. Lyhyesti sanoen, unioilla oli yhä vieläkin tehtävänäan lyödä alas ne ennakkoluulot, joita kapitalistien virallisten piirien kannattama ja hyväksymä sanomalehdistö oli luonut heitä vastaan. 9)

8 Powderly, "Thirty Years of Labor," sivut 46-57.

9 Sama, sivut 72-3.

Tarkoituksemme ei ole seurata työläisten taistelujen myöhempää kehitystä Knights of Labor-liiton kautta tahi kertoa 8-tunnin työpäivän liikkeestä, joka johti oikeusmurhaan vuonna 1887. Emme myöskään tässä kerro Knights of Labor-liiton heikkenemisestä ja Amerikan Federation of Labor-järjestön synnystä, koska ne ovat enemmän tunnettuja lukijalle ja tämän luvun rajoitettu ala ei myönnä sellaisia selostuksia.

Kaksikymmentä vuotta sitten lausui Ward McAllister, että Amerikassa on noin 400 perhettä, jotka muodostavat ylimmän luokan, aristokratian. Hänen numeronsa ehkä eivät pidä paikkaansa, mutta on kuitenkin varmaa, että kansalaissodan jälkeen tuotannon lähteitä omistavain kapitalistien lukumäärä on vähentynyt, mutta heidän valtansa työtätekevän luokan yli on suurempi kuin yhdenkään toisen hallitsevan luokan valta koskaan on ollut. Kymmenen vuotta sitten julistivat James J. Hill ja Charles M. Schwab, että suurkapitalistit eivät ainoastaan jäisi edelleenkin hallitsemaan, vaan että pienemmät kapitalistit ovat vain loisia, jotka ovat tuomitut häviämään. Hill ennusti, että epäkäytännöllinen järjestelmä, joka ylläpitää joukon hyödyttömiä välikäsiä, tulee häviämään. Hän viittaa pienten rautatieyhtiöitten lukuisiin virkailijoihin ja osakkeenomistajiin, "joiden yhteiskunnallinen hyödyllisyys on lakannut olemasta". Asiallisesti kirjoitetussa lausunnossa hän selittää, että pikkukapitalistin täytyy hävitä ja pienten liik-

keitten sulautua nykyajan mahtaviin teollisuus-trusteihin. 10) Tuotannon keskittyminen todistaakin hänen väitteensä oikeiksi, joskin vasta jälestäpäin tulemme näkemään, salliiko työväenluokka, että liikemiesten hallitusvalta ijankaikkisesti hallitsee työläisten elämätä.

Kansalaissota yhdisti neekerit ja valkoiset työläiset yhdeksi palkkatyöläisten luokaksi, joka elääkseen myy ja jolla ei ole muuta myytävänä kuin työvoimansa. Kapitalistiluokka on päässyt omistamaan mahtavimmat tuotannon välineet, mitä maailma tähän saakka on nähnyt, ja nämä tuotannonvoimat ovat järjestetyt voimakkaiksi trusteiksi, jotka hallitsevat yhteiskuntaelämän kaikki alat, — hallituksen ja sanomalehdistön, koulut ja kirkot. Tuomarit, lainlaatijat, presidentit ja kuvernöörit edustavat tätä mahtavata hallitsevaa luokkaa ja toimivat sen tahdon mukaan.

Kapitalistinen tuntantojärjestelmä samalla aikaa kehittyy yhä lähemmäksi sitä murrospistettä, jolloin se tulee häviämään, samoin kuin ovat hävinneet muutkin luokkajärjestelmät ihmiskunnan historian aikana. Hallitseva luokka ei pysty estämään käsissään olevan suunnattoman vallan masentumista. Tällaista masentumista tapahtuu jokaisen kymmenen tai viiden toista vuoden jälkeen teollisuuspualien muodossa ja jokainen jälkimmäinen pula tuo mukanaan

10 "North American Review"-lehdessä toukokuulta 1901 on mieltäkiinnittävä artikkelisarja tästä asiasta.

enemmän kärsimyksiä ja tuhoa kuin edellinen. Vaikka miljoonat työläiset kärsivät nälkää, kun heillä ei ole tilaisuutta käyttää työvoimaansa, niin pääoman omistaja tuomariensa, poliisiensa ja sotamiestensä kautta vartioi teollisuuslaitoksia, käskien työläiset pysymään loitolla niistä. Kapitalistiluokka ei kykene hoitamaan teollisuusjärjestelmää, mutta se kieltää työläisiä käyttämästä sitä työväenluokan eduksi.

Työntekomahdollisuuksia ei käytetä silmällä pitäen ihmiskunnan etua. Ne ovat vain välineitä kapitalistien rikastumiselle, joista useimmat eivät koskaan ole nähneetkään omistamiensa tehtaita. Kun työläiset valmistavat enemmän tavaroita kuin mitä kapitalisti voi myydä ja työläiset ostaa, niin tehtaot suljetaan ja yhteiskunta joutuu pysähdyksiin. Työläiset näkevät luomansa biljoonien dollarien arvoisen tavarahan, he seisovat keskellä koneistoa, joka voisi luoda vielä biljooneja, mutta he eivät pääse kaikkea tätä käyttämään.

Professori Ely myöntää, että kapitalistinen yhteiskunta "hyvinäkin aikoina" on "varsin epätäydellinen laitos. Se liikkuu eteenpäin naris-ten ja vinkuen ja roiskii uhriensa verta meidän päällemme. Meidän ruokamme, vaatteemme, kaikki meidän rikkautemme on veritahrojen peittä-mä". Miljonääriksi kohonnut nousukas, jonka isät varastivat ensimmäisen rikkautensa perustuksen, ajaa pieniä työläislapsia tehdashelvettiin ja puristaa kultaa heidän heikoista avutto-

mista ruumiistaan. Lasten isät ja äidit myös myyvät työvoimansa mitättömästä maksusta. Valveillaoloaikansa täytyy työläisen käyttää hankkiakseen ruokaa perheilleen ja hän tekee työtä sellaisissa olosuhteissa, jotka riistävät häneltä senkin levon, mukavuuden ja ruumiinkehitysmahdollisuuden, joka oli luolaihmisillä. Miljoonat elävät kroonillisessa kurjuuden tilassa ja hitaasti mätänevät ja kuolevat riittävän ravinnon puutteen tähden. Työläisten vastalauseisiin ja lakkoihin vastataan poliisinuijilla, vankiloilla ja injunktionituomioilla tahi sotamiesten kuulilla. Kaikki elämä, kaikki edistys, kaikki yhteiskunnalliset laitokset palvelevat sellaisen luokan etuja, josta meillä ei ole sen enempää hyötyä, kuin on siitä idiotista, joka on Espanjan onnettoman kansan hallitsija.

Tällainen on se sivistys, jonka neljän vuosisadan edistystyö ja saavutukset ovat meille antaneet ja aivan samoin kuin näimme, että viime vuosisadan aikana vallassaolleet politilliset puolueet eivät puhuneet työväenluokan tarpeista, samoin nykyajan vallassaolioilla ei ole mitään annettavaa työläisille. Nämä puolueet, nyt kuten ennenkin, ovat hallitsevan luokan puolueita. Niiden vetoomukset työläisiin perustuvat "isänmaallisuuteen," "siveyteen," "Amerikan lippuun" ja muuhun joutavaan laverteluun. Ne eivät voi ymmärtää, että "rakkaus, perhe, uskonto, taide, isänmaallisuus, ovat vain sanojen varjoja nälkään nääntyville miehille." Nämä luokat ovat

henkisen vararikon tilassa. Ne ovat vieläkin kurjemmat. Jokainen vaalitaistelu, johon ne ottavat osaa, on häpeä ihmiskunnalle. Silloin ne joutuvat yhteistoimintaan hurttien ja pimppien ja muitten yhteiskunnan pohjimmaisessa sakassa rypevien onnettomien kanssa. Tällaiset oliot vaalien aikana ryömivät esille jokaisen amerikalaisen kaupungin maanalaisista luolista ja esiintyvät varustettuina pankkimiesten, kauppiasten ja muitten "yhteiskunnan pylväitten" antamalla rahalla. Rosvoaminen, juopottelu ja irstailu ovat välttämätön osa heidän työstään. McClure's Magazine'n toimittaja, S. S. McClure, sanoo, että amerikalaiset kaupungit ovat "rikollisten hallitsemat". Tuomari Ben B. Lindsey'n kertomus 11) rosvoista, jotka hallitsevat Denveriä ja Coloradon valtiota ja joihin kuuluu molempia suuria kapitalistipuolueita edustavia pankkimiehiä, liikemiehiä ja joitakin pappejakin, hänen kertomuksensa siitä, kuinka nämä miehet turmelevat poikia ja tyttöjä ja harjoittavat muutakin aivan uskomatonta törkeyttä, antaa meille hyvän kuvan kapitalistisen järjestelmän alennustilasta.

Tehdasjärjestelmän kehitys ja teollisuuden keskittyminen ajaa suuria työläisjoukkoja tehtaiisiin tekemään työtä samalle työnantajalle, samojen sääntöjen ja työehtojen mukaisesti. Koneita otetaan käytäntöön ja ammattilaisten silmien edessä ne tekevät heidän ammattitaitonsa tar-

11 Lindsey and O'Higgins, "The Beast." I osa, sivu 63.

peettomaksi ja ajavat heitä joukottain pois työstä. Heidän yhtäläisestä orjuusasemastaan kehittyvät yhtenäisyyden tunnetta ja toveruutta avuksi jokapäiväisessä leipätaistelussa. Tämä yhteishenki löytää ensimmäisen ilmausmuotonsa ammattiunioissa, joihin työläiset yhtyvät taistellakseen niitä vastaan, jotka elävät heidän hiestään ja verestään. Työläisten on pakko yhtyä tahi he sortuvat orjuutettuna, ala-arvoisena luokkana. Ylhäältä päin tuleva painostus muovailee heidät kiinteämmin yhteen ja tästä yhteydestä syntyy luokkatietoisuutta.

Mutta kun he jättävät tehtaan mennäkseen lakkoon, he huomaavat, että kapitalisti on käskennyt tuomarin naulaamaan injuctionituomion tehtaan portille, majurin varustamaan poliisinuijia, kuvernöörin kutsumaan lakkopaikalle militian ja presidentin panemaan liikkeelle Yhdysvaltain sotaväen. Kaikki nämä viranomaiset tottelevat kapitalistin käskyjä. Työläiset ovat yhdistyneet tehtaissa, mutta hajaantuneet äänestyspaikoilla ja antaneet äänensä toiselle tai toiselle niistä puolueista, jotka tehtaan omistaja kontrolloeraa. Tällainen puolue vuorostaan antaa herroilleen riittävästi poliisi- ja sotilasvoimaa kapinoitsevien työläisten nujertamiseksi. Luokkataistelu, jota aina on olemassa kapitalistisessa yhteiskunnassa, paljastuu nyt kaikessa raakuudessaan ja rikotut pääkallot sekä pahoinpidellyt ruumiit todistavat, että sitä todellakin on olemassa. Nyt alkavat työläiset käsittää, että he tarvitsevat yhteistoi-

mintaa myös äänestyspaikoilla voidakseen hallita lakiasäätävän, oikeudellisen, poliisi- ja sotilasvallan ja *näin syntyy itsenäinen sosialistis-politillinen toiminta.*

Kone- ja tehdasteollisuus ovat entisaikojen ja nykyajan työläisten yhteiskunnallisen työn tulos. Jokainen sukupolvi on parantanut oman aikansa tuotannon välineitä ja siirtänyt ne lapsilleen, jotka taas vuorostaan ovat tehneet ihmiskunnalle samallaisen palveluksen. Näihin tuotannon saavutuksiin on koottu kaikkien aikojen työläisten verta, kyyneliä ja neroa; on rikos ihmiskuntaa vastaan, että annamme muutamille toimettomille kapitalisteille ja osakehuijareille oikeuden omistaa ne ja niiden avulla leikitellä miljoonien hyvinvoinnin kanssa.

Luokkaomistusoikeuden täytyy väistyä seuraavan vallankumouksen tieltä, vallankumouksen, joka antaa työläisten käsiin hallitus- ja teollisuusvallan. Tehtaissa nyt jo vallitsevan yhteistyön lisäksi on saatava yhteinen omistus ja kontrolli teollisuudessa. Itse kapitalistinen yhteiskunta on kehittänyt uuden sosialistisen yhteiskunnan puitteet. Meidän ei tarvitse rakentaa, ainoastaan muuttaa muotoja. Yhteiskunnallinen tuotantotapa astuu yksilöllisten työtapojen tilalle kaikilla teollisuuden aloilla. Omistava luokka ei ole muuta kuin joukko keinottelijoita, jotka ryöstävät työläisille kuuluvat työn tulokset. He omistavat tänään sokeritehtaitten osakkeita ja huomenna vaihtavat ne teräsosakkeisiin, seu-

raavana päivänä rautateihin, ja niin loppumatto-
miin. He eivät tunne niitä tehtaita, joita heidän
osakkeensa edustavat, eivätkä siellä vallitsevia
tuotantotapoja. He ovat toimettomia keinotteli-
joita, eivätkä suorita mitään yhteiskunnalle hyö-
dyllistä työtä. Heidän tulee väistyä kehityksen
tieltä, niin kuin aikoinaan väistyivät feodaalipa-
roonit ja Rooman valtiat, kun he eivät enää hyö-
dyttäneet yhteiskuntaa.

Se vastaus, joka työläisille annetaan heidän
esittäessään vaatimuksiaan, on sama vastaus, jon-
ka jokainen hallitseva luokka historiassa on an-
tanut uhreilleen. "Te tahdotte kukistaa sivey-
den, hajottaa perheen, hävittää uskonnon ja
kaikki muut yhteiskunnalliset laitokset." Mutta
juuripa kapitalistinen järjestelmä hävittää kaikki
edellämäinitut, vetää ne lokaan, saastuttaa kaiken,
jota se koskettaa. Ajatteleva työläinen nauraa
tällaisille syytöksille ja yhtyy niihin, jotka tah-
tovat syöstä vallasta kapitalistiluokan nousukkaat
ja heitä ylistävän, matelevan joukkueen.

Uudenaikainen sosialisti voi seistä pää pys-
tyssä tietäen, että sosialismin tukena on kaikki
yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen
vuosisadan tiede ja tieteellinen tutkimus. Ei
yksikään toinen politillinen puolue pidä niin
suurella arvossa ja niin perusteellisesti tutki fi-
losofien ja tiedemiesten teoksia kuin sosialistinen
liike. Tämä liike edustaa ei ainoastaan ihmis-
kunnan seuraavata politillista, yhteiskunnallista
ja taloudellista edistysastetta, vaan se myöskin

edustaa nykyajan sivistystä ja oppineisuutta. Mitäpä hyötyä on kapitalistipuolueilla sellaisten miesten teoksista kuin Marx, Engels, Huxley, Darwin, Tolstoi, London, Buckle, Ibsen ja tuhannet muut, jotka ovat rikastuttaneet maailman kirjallisuutta! Sosialistinen liike jättää tämän rikkaan perinnön tulevaisuuden ihmisille, mutta sosialismin vastustajat jättävät maailmalle vain muiston pahoista teoistaan ja saavat osakseen ihmiskunnan halveksumisen.

Ei ole vaikeata ennustaa, millä tavalla Amerikan työläisten taistelut tulevat päättymään. Me voimme erehtyä, hävitä kuinka monta kertaa tahansa, joutua muutamien petettäväiksi ja toisten hylättäväiksi, meidän edistyskulkuamme saattavat hidastuttaa pelkurit ja horjuvaiset, mutta sittenkin tulee aika, jolloin työväenluokka ihanteineen, — korkeimpine ihanteineen, mitä maailma koskaan on nähnyt, — tulee seisomaan uuden ajan maailman kukkuloilla. Työväenluokka tulee puhdistamaan yhteiskunnan suot ja likalammikot, jotka muistuttavat meille entistä aikaa, ja se tulee asettamaan hallitusvallan koko kansan käsiin. Vallan yhteinen omistaminen tulee luomaan meidän yhteiskunnallisiin laitoksiimme sitä solidarisuutta, jota tänään emme löydä muualta kuin kärsineen, järjestyneen työväenluokan keskuudessa. Silloin muuttuu jokainen tehdas tai depalatsiksi ja jokainen työhuone ilon ja tyytyväisyyden tyyssijaksi.

Loppu.